

Europos Sąjungos oficialusis leidinys

L 319

50 tomas

Leidimas
lietuvių kalba

Teisės aktai

2007 m. gruodžio 5 d.

Turinys

- I Aktai, priimti remiantis EB ir (arba) Euratomo steigimo sutartimis, kuriuos skelbti privaloma

DIREKTYVOS

- ★ 2007 m. lapkričio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2007/64/EB dėl mokėjimo paslaugų vidaus rinkoje, iš dalies keičianti direktyvas 97/7/EB, 2002/65/EB, 2005/60/EB ir 2006/48/EB ir panaikinanti Direktyvą 97/5/EB ⁽¹⁾ 1

I

(Aktai, priimti remiantis EB ir (arba) Euratomo steigimo sutartimis, kuriuos skelbti privaloma)

DIREKTYVOS

EUROPOS PARLAMENTO IR TARYBOS DIREKTYVA 2007/64/EB

2007 m. lapkričio 13 d.

dėl mokėjimo paslaugų vidaus rinkoje, iš dalies keičianti direktyvas 97/7/EB, 2002/65/EB, 2005/60/EB ir 2006/48/EB ir panaikinanti Direktyvą 97/5/EB

(Tekstas svarbus EEE)

EUROPOS PARLAMENTAS IR EUROPOS SĄJUNGOS TARYBA,

atsižvelgdami į Europos bendrijos steigimo sutartį, ypač į jos 47 straipsnio 2 dalies pirmą ir trečią sakinius bei 95 straipsnį,

atsižvelgdami į Komisijos pasiūlymą,

pasikonsultavę su Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komitetu,

atsižvelgdami į Europos centrinio banko nuomonę ⁽¹⁾,

veikdami Sutarties 251 straipsnyje nustatyta tvarka ⁽²⁾,

kadangi:

(1) Vidaus rinkos sukūrimui būtina, kad Bendrijoje būtų panaikintos visos vidaus sienos, kad būtų sudarytos sąlygos laisvam prekių, žmonių, paslaugų ir kapitalo judėjimui. Todėl tinkamas bendrosios mokėjimo paslaugų rinkos funkcionavimas yra esminis dalykas. Tačiau šiuo metu darnumo trūkumas šioje srityje kliudo šios rinkos veikimui.

(2) Šiuo metu valstybių narių mokėjimo paslaugų rinkos organizuojamos atskirai pagal nacionalines taisykles, o mokėjimo paslaugas reglamentuojanti teisinė struktūra išskaidyta į 27 nacionalines teisės sistemas.

(3) Šioje srityje jau priimta keletas Bendrijos aktų, t. y., 1997 m. sausio 27 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 97/5/EB dėl tarptautinių kreditinių pervedimų ⁽³⁾ ir 2001 m. gruodžio 19 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 2560/2001 dėl tarptautinių mokėjimų eurais ⁽⁴⁾, tačiau jie padėties nepagerino labiau nei 1987 m. gruodžio 8 d. Komisijos rekomendacija 87/598/EEB dėl Europos elgesio kodekso, susijusio su elektroniniu būdu atliekamais mokėjimais (finansų įstaigų, prekybininkų bei paslaugų įstaigų ir vartotojų santykiai) ⁽⁵⁾, 1988 m. lapkričio 17 d. Komisijos rekomendacija 88/590/EEB dėl mokėjimo sistemų, ypač dėl kortelės turėtojo ir kortelės išdavėjo santykių ⁽⁶⁾, arba 1997 m. liepos 30 d. Komisijos rekomendacija 97/489/EB dėl operacijų elektroninėms mokėjimo priemonėms ir jas išleidusių ir turinčių asmenų santykių ⁽⁷⁾. Šių priemonių vis dar nepakanka. Be to, greta egzistuojant nacionalinėms nuostatoms ir neišbaigtai Bendrijos sistemai, kyla painiava ir trūksta teisinio tikrumo.

(4) Todėl būtina Bendrijos lygiu sukurti šiuolaikišką ir nuoseklią mokėjimo paslaugų teisinę struktūrą, nepaisant to, ar tos paslaugos yra suderinamos su sistema, sukurta pagal finansinio sektoriaus bendros mokėjimų eurais erdvės iniciatyvą, kuri būtų neutrali ir užtikrintų lygiavertes sąlygas visoms mokėjimo sistemoms, kad būtų išsaugota pasirinkimo galimybė vartotojams, kuri, lyginant su esamomis nacionalinėmis sistemomis, būtų didelis žingsnis pirmyn vartotojo patiriamų išlaidų, saugumo ir veiksmingumo srityje.

(5) Ši teisinė struktūra turėtų užtikrinti nacionalinių nuostatų dėl riziką ribojančių reikalavimų derinimą, galimybę į rinką patekti naujiems mokėjimo paslaugų teikėjams, informavimo reikalavimus ir atitinkamas mokėjimo paslaugų

⁽¹⁾ OL C 109, 2006 5 9, p. 10.

⁽²⁾ 2007 m. balandžio 24 d. Europos Parlamento nuomonė (dar nepaskelbta Oficialiajame leidinyje) ir 2007 m. spalio 15 d. Tarybos sprendimas.

⁽³⁾ OL L 43, 1997 2 14, p. 25.

⁽⁴⁾ OL L 344, 2001 12 28, p. 13.

⁽⁵⁾ OL L 365, 1987 12 24, p. 72.

⁽⁶⁾ OL L 317, 1988 11 24, p. 55.

⁽⁷⁾ OL L 208, 1997 8 2, p. 52.

virtotojų ir teikėjų teises bei pareigas. Tokioje struktūroje turėtų būti išlaikytos Reglamento (EB) Nr. 2560/2001, kuriuo buvo sukurta bendra mokėjimų eurais rinka, nuostatos, susijusios su kainomis. Direktyvos 97/5/EB nuostatos bei rekomendacijos, pateiktos rekomendacijoje 87/598/EEB, 88/590/EEB ir 97/489/EB, turėtų būti įtrauktos į vieną teisės aktą, turintį privalomosios galios.

- (6) Tačiau netikslinga, kad ši teisinė struktūra būtų visa apimanti. Ji turėtų būti taikoma tik tiems mokėjimo paslaugų teikėjams, kurių pagrindinė veikla yra mokėjimo paslaugų teikimas mokėjimo paslaugų vartotojams. Taip pat netikslinga ją taikyti paslaugoms, kai mokėtojas perduoda lėšas arba jas transportuoja gavėjui tik banknotais ir monetomis arba kai tas perdavimas grindžiamas popieriniu čekiu, popieriniu vekseliu, skoliniu įsipareigojimu arba kitomis priemonėmis, popieriniais pateisinamaisiais dokumentais arba kortelėmis, skirtomis mokėjimo paslaugų teikėjui arba kitai šaliai, siekiant perduoti lėšas gavėjui. Be to, reikėtų diferencijuoti telekomunikacijų, informacinių technologijų ar tinklų operatorių siūlomas priemones, skirtas sudaryti sąlygas greta tradicinių balso paslaugų įsigyti skaitmenines prekes ar paslaugas, pavyzdžiui, skambėjimo tonus, muziką ar skaitmeninius laikraščius, ir juos platinti į skaitmeninius įrenginius. Šių prekių ar paslaugų turinį gali sukurti trečioji šalis arba operatorius, kurie gali suteikti joms pridėtinės vertės parengdami prieigos, platinimo ar paieškos sistemas. Pastaruoju atveju, jeigu prekes ar paslaugas platina vienas iš tokių operatorių arba, dėl techninių priežasčių, trečioji šalis ir jeigu jomis galima naudotis tik pasitelkiant skaitmeninius įrenginius, pavyzdžiui, mobiliuosius telefonus ar kompiuterius, ši teisinė struktūra neturėtų būti taikoma, kadangi operatoriaus veikla nėra tik mokėjimo operacija. Tačiau tikslinga, kad ši teisinė struktūra būtų taikoma tais atvejais, kai operatorius veikia tik kaip tarpininkas, kuris tiesiog pasirūpina, kad būtų įvykdytas mokėjimas trečiąja šalimi esančiam teikėjui.
- (7) Piniginė perlaida yra paprasta mokėjimo paslauga, paprastai grindžiama grynaisiais pinigais, kuriuos mokėtojas perduoda mokėjimo paslaugų teikėjui, kuris perveda atitinkamą sumą, pavyzdžiui, pasinaudodamas ryšių tinklu, gavėjui arba kitam mokėjimo paslaugų teikėjui, veikiančiam gavėjo vardu. Kai kuriose valstybėse narėse prekybos centrai, prekiautojai ir kiti mažmenininkai teikia visuomenei atitinkamą paslaugą sudarydami sąlygas sumokėti komunalinius mokesčius ir apmokėti kitas įprastas namų ūkio sąskaitas. Šios sąskaitų apmokėjimo paslaugos turėtų būti laikomos pinigine perlaida, kaip apibrėžta šioje direktyvoje, išskyrus atvejus, kai kompetentingos institucijos mano, kad tokia veikla yra kita priede nurodyta mokėjimo paslauga.
- (8) Būtina nurodyti tokių kategorijų mokėjimo paslaugų teikėjus, kurie gali teisėtai teikti mokėjimo paslaugas visoje Bendrijoje, t. y. kredito įstaigas, kurios priima indėlius iš

vartotojų, kurie gali būti naudojami mokėjimo operacijoms finansuoti ir kurioms toliau turėtų būti taikomi riziką ribojantys reikalavimai pagal 2006 m. birželio 14 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2006/48/EB dėl kredito įstaigų veiklos pradėjimo ir vykdymo ⁽¹⁾, elektroninių pinigų įstaigas, kurios leidžia elektroninius pinigus mokėjimo operacijoms finansuoti ir kurioms toliau turėtų būti taikomi riziką ribojantys reikalavimai pagal 2000 m. rugsėjo 18 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2000/46/EB dėl elektroninių pinigų įstaigų steigimosi, veiklos ir riziką ribojančios priežiūros ⁽²⁾, ir pašto pinigų persiuntimo sistemų (žiro) įstaigas, kurioms tokia teisė suteikta pagal nacionalinę teisę.

- (9) Šioje direktyvoje turėtų būti nustatomos mokėjimo operacijų vykdymo taisyklės, kai lėšos yra elektroniniai pinigai, kaip apibrėžta Direktyvos 2000/46/EB 1 straipsnio 3 dalies b punkte. Tačiau šioje direktyvoje neturėtų būti reglamentuojamas elektroninių pinigų išleidimas ir nekeičiamas riziką ribojantis elektroninių pinigų įstaigų reglamentavimas, kaip numatyta Direktyvoje 2000/46/EB. Todėl mokėjimo įstaigoms neturėtų būti leidžiama išleisti elektroninių pinigų.
- (10) Tačiau siekiant panaikinti patekimo į rinką teises kliūtis, būtina nustatyti bendrą licenciją, skirtą visiems mokėjimo paslaugų teikėjams, nesusijusiems su indėlių priėmimu ar elektroninių pinigų išleidimu. Todėl tikslinga įvesti naują mokėjimo paslaugų teikėjų kategoriją – „mokėjimo įstaigų“ kategoriją – numatant fiziniams ar juridiniams asmenims, kurie nepriklauso egzistuojančioms kategorijoms, išduoti, laikantis griežtų ir išsamių sąlygų, leidimus teikti mokėjimo paslaugas visoje Bendrijoje. Taip visoje Bendrijoje tokioms paslaugoms galiotų tos pačios sąlygos.
- (11) Mokėjimo įstaigų veiklos leidimų išdavimo ir išlaikymo sąlygos turėtų apimti riziką ribojančius reikalavimus, kurie būtų proporcingi tokių įstaigų veiklos metu patiriamai veiklos ir finansinei rizikai. Šiuo atveju reikalinga patikima pradinio kapitalo, susieto su einamuoju kapitalu, tvarka, kuri, priklausomai nuo rinkos poreikių, vėliau galėtų būti išvystyta labiau. Atsižvelgiant į įvairovę mokėjimo paslaugų srityje, pagal šią direktyvą turėtų būti leidžiami įvairūs su tam tikra priežiūros laisve derinami būdai, skirti užtikrinti, kad vienoda rizika visų mokėjimo paslaugų teikėjų atveju būtų traktuojama vienodai. Reikalavimuose mokėjimo įstaigoms turėtų būti atspindėtas faktas, kad mokėjimo įstaigos vykdo vis labiau specializuotą ir ribotą veiklą, tokiu būdu atsirandanti rizika yra siauresnė ir ją lengviau stebėti bei kontroliuoti negu riziką, atsirandančią vykdant platesnio pobūdžio kredito įstaigų veiklą. Pirmiausia mokėjimo

⁽¹⁾ OL L 177, 2006 6 30, p. 1. Direktyva su pakeitimais, padarytais Direktyva 2007/44/EB (OL L 247, 2007 9 21, p. 1).

⁽²⁾ OL L 275, 2000 10 27, p. 39.

įstaigoms turėtų būti draudžiama priimti iš vartotojų indėlius ir leidžiama naudotis iš vartotojų gautomis lėšomis tik mokėjimo paslaugoms teikti. Turėtų būti numatyta, kad klientų lėšos turi būti laikomos atskirai nuo mokėjimo įstaigos lėšų, skirtų kitai verslo veiklai. Mokėjimo įstaigoms taip pat turėtų būti taikomi galiojantys kovos su pinigų plovimu ir terorizmo finansavimu reikalavimai.

(12) Mokėjimo įstaigos turėtų parengti metines ir konsoliduotas finansines ataskaitas pagal 1978 m. liepos 25 d. Tarybos direktyvą 78/660/EEB dėl tam tikrų tipų bendrovių metinių atskaitomybių ⁽¹⁾ ir, kur taikytina, 1983 m. birželio 13 d. Tarybos direktyvą 83/349/EEB dėl konsoliduotos atskaitomybės ⁽²⁾ bei 1986 m. gruodžio 8 d. Tarybos direktyvą 86/635/EEB dėl bankų ir kitų finansų įstaigų metinės finansinės atskaitomybės ir konsoliduotos finansinės atskaitomybės ⁽³⁾. Turėtų būti atliekamas metinių finansinių ataskaitų ir konsoliduotų finansinių ataskaitų auditas, išskyrus atvejus, kai pagal Direktyvą 78/660/EEB ir, kai taikytina, direktyvas 83/349/EEB ir 86/635/EEB mokėjimo įstaigai ši pareiga netaikoma.

(13) Šioje direktyvoje mokėjimo institucijų vykdomas kredito suteikimas, t. t. kredito linijų suteikimas ir kredito kortelių išdavimas, turėtų būti reglamentuojamas tik tuo atveju, jeigu jis yra glaudžiai susijęs su mokėjimo paslaugomis. Tik jeigu kreditas teikiamas siekiant sudaryti palankesnes sąlygas mokėjimo paslaugų teikimui ir toks kreditas yra trumpalaikio pobūdžio ir nesuteiktas ilgesniam nei dvylikos mėnesių laikotarpiui, įskaitant atsinaujinančius kreditus, tikslinga leisti mokėjimo įstaigoms tokį kreditą teikti atsižvelgiant į jų tarpvalstybinę veiklą, jei laikomasi sąlygos, kad jis refinansuojamas daugiausia naudojant mokėjimo įstaigos nuosavas lėšas bei kitas lėšas, įgytas iš kapitalo rinkų, bet ne lėšas, turimas kliento vardu ir skirtas mokėjimo paslaugoms teikti. Tai, kas išdėstyta pirmiau, neturėtų daryti poveikio 1986 m. gruodžio 22 d. Tarybos direktyvai 87/102/EEB dėl valstybių narių įstatymų ir kitų teisės aktų, susijusių su vartojimo kreditu, suderinimo ⁽⁴⁾ bei kitiems atitinkamiems Bendrijos ar nacionalinės teisės aktams, susijusiems su tais kredito suteikimo vartotojams sąlygų aspektais, kurie šia direktyva nėra derinami.

(14) Valstybės narės turi paskirti institucijas, atsakingas už leidimų išdavimą mokėjimo įstaigoms, už nuolatinės kontrolės vykdymą ir už sprendimų dėl tų leidimų panaikinimo priėmimą. Siekdamas užtikrinti vienodo

požiūrio principą, valstybės narės mokėjimo įstaigoms neturėtų taikyti kitų reikalavimų, nei numatyti šioje direktyvoje. Tačiau turėtų būti galimybė visus kompetentingų institucijų sprendimus užginčyti teismuose. Be to, kompetentingų institucijų užduotys neturėtų apriboti mokėjimo sistemų priežiūros, kuri pagal Sutarties 105 straipsnio 2 dalies ketvirtą įtrauką yra Europos centrinių bankų sistemai skirta užduotis.

(15) Atsižvelgiant į tai, kad pageidautina registruoti visų asmenų, teikiančių piniginių perlaidų paslaugas, tapatybę ir buvimo vietą bei suteikti jiems tam tikrą tinkamumo laipsnį, nepriklausomai nuo to, ar jie gali įvykdyti visas leidimų vykdyti mokėjimo įstaigos veiklą išdavimo sąlygas, kad nė vienas asmuo nebūtų priverstas veikti šesėlinės ekonomikos sąlygomis ir kad visiems piniginių perlaidų paslaugas teikiantiems asmenims būtų taikomi tam tikri būtiniausi teisiniai ir reguliavimo reikalavimai, tikslinga nustatyti mechanizmą, pagal kurį visų šių sąlygų įvykdyti negalintys mokėjimo paslaugų teikėjai vis tiek galėtų būti laikomi mokėjimo įstaigomis, ir tai atitinka Finansinių veiksmų, nukreiptų prieš pinigų plovimą, darbo grupės VI specialios rekomendacijos principus. Šiais tikslais valstybės narės turėtų įrašyti tokius asmenis į mokėjimo įstaigų registrą, netaikydamos visų leidimų suteikimo sąlygų. Tačiau leisti taikyti išimtį būtina nustatant griežtus reikalavimus mokėjimo operacijų apimčiai. Išimtimi besinaudojančios mokėjimo įstaigos neturėtų turėti įsisteigimo teisės ir laisvės teikti paslaugas, jos taip pat neturėtų galėti netiesiogiai naudotis tokiomis teisėmis būdamos mokėjimo sistemos narėmis.

(16) Būtina, kad kiekvienas mokėjimo paslaugų teikėjas galėtų naudotis mokėjimo sistemų techninės infrastruktūros paslaugomis. Tačiau tokiam naudojimuisi turėtų būti taikomi atitinkami reikalavimai, kad būtų užtikrintas tų sistemų vientisumas ir stabilumas. Kiekvienas mokėjimo paslaugų teikėjas, prašantis dalyvauti mokėjimo sistemoje, mokėjimo sistemos dalyviams turėtų pateikti įrodymus, kad jo vidaus tvarka yra pakankamai tvirta kovoti su visomis rizikos rūšimis. Paprastai tokios mokėjimo sistemos apima, pvz., keturių šalių kortelių sistemas bei pagrindines sistemas, kuriose apdorojami kredito pervedimai ir tiesioginio debeto pervedimai. Siekiant visoje Bendrijoje užtikrinti vienodo požiūrio principą į skirtingų kategorijų leidimų turinčius mokėjimo paslaugų teikėjus, atsižvelgiant į jų licencijoje nurodytas sąlygas, būtina aiškiai išdėstyti taisykles, susijusias su galimybe teikti mokėjimo paslaugas ir naudotis mokėjimo sistemomis. Turėtų būti numatyta nuostata dėl nediskriminavimo principo taikymo leidimų turinčioms mokėjimo įstaigoms ir kredito įstaigoms, kad vidaus rinkoje konkuruojantis mokėjimo paslaugų teikėjas galėtų naudotis tų mokėjimo sistemų techninės infrastruktūros paslaugomis tomis pačiomis sąlygomis. Reikėtų numatyti skirtingas nuostatas dėl leidimų turinčių mokėjimo paslaugų teikėjų ir išimtimi pagal šią direktyvą bei pagal Direktyvos 2000/46/EB 8 straipsnį besinaudojančių mokėjimo paslaugų teikėjų, atsižvelgiant į jų riziką ribojan-

⁽¹⁾ OL L 222, 1978 8 14, p. 11. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2006/46/EB (OL L 224, 2006 8 16, p. 1).

⁽²⁾ OL L 193, 1983 7 18, p. 1. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Direktyva 2006/99/EB (OL L 363, 2006 12 20, p. 137).

⁽³⁾ OL L 372, 1986 12 31, p. 1. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Direktyva 2006/46/EB.

⁽⁴⁾ OL L 42, 1987 2 12, p. 48. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 98/7/EB (OL L 101, 1998 4 1, p. 17).

čių sistemų skirtumus. Bet kuriuo atveju taikyti skirtingas kainų sąlygas galima tik tuomet, kai tai pateisinama skirtingomis išlaidomis, kurias sukelia mokėjimo paslaugų teikėjai. Tai neturėtų pažeisti valstybių narių teisės apriboti galimybes naudotis sistemiskai svarbiomis sistemomis pagal 1998 m. gegužės 19 d. Europos Parlamento direktyvą 98/26/EB dėl atsiskaitymų baigtinumo mokėjimų ir vertybinių popierių atsiskaitymų sistemose⁽¹⁾ ar Europos centrinio banko ir Europos centrinių bankų sistemos (ECBS) kompetencijos, kaip nustatyta Sutarties 105 straipsnio 2 dalyje ir ECBS statuto 3.1 ir 22 straipsniuose, susijusios su naudojimusi mokėjimo sistemomis.

- (17) Nuostatos dėl naudojimosi mokėjimo sistemomis neturėtų būti taikomos sistemoms, kurias sukuria ir valdo vienas mokėjimo paslaugų teikėjas. Tokios mokėjimo sistemos gali veikti tiesiogiai konkuruodamos su mokėjimo sistemomis arba, kaip labiau įprasta, veikti toje rinkos nišoje, kurios mokėjimo sistemos tinkamai neapima. Jos paprastai apima trijų šalių schemas, pavyzdžiui, trijų šalių kortelių schemas, telekomunikacijų paslaugų teikėjų teikiamas mokėjimo paslaugas arba piniginių perlaidų paslaugas, kai schemas operatorius teikia mokėjimo paslaugas ir mokėtojai, ir gavėjai, bei bankų grupių vidaus sistemas. Siekiant skatinti konkurenciją, kurią tokios mokėjimo sistemos gali sudaryti įtvirtintoms pagrindinėms mokėjimo sistemoms, iš esmės būtų netikslinga suteikti galimybę trečiosioms šalims naudotis šiomis mokėjimo sistemomis. Vis dėlto tokioms mokėjimo sistemoms visada turėtų būti taikomos Bendrijos ir nacionalinės konkurencijos taisyklės, pagal kurias veiksmingos konkurencijos mokėjimo rinkose tikslais reikalinga suteikti galimybę šiomis sistemomis pasinaudoti.
- (18) Siekiant užtikrinti mokėjimo paslaugoms keliamų sąlygų ir informavimo reikalavimų skaidrumą, reikėtų nustatyti tam tikras taisykles.
- (19) Ši direktyva neturėtų būti taikoma nei grynaisiais pinigais atliekamoms mokėjimo operacijoms, kadangi jau egzistuoja bendra mokėjimų grynaisiais pinigais rinka, nei mokėjimo operacijoms popieriniais čekiais, kadangi pastarosios dėl savo pobūdžio negali būti tvarkomos taip veiksmingai, kaip kiti mokėjimo būdai. Tačiau gera praktika šioje srityje turėtų būti grindžiama šioje direktyvoje nustatytais principais.
- (20) Kadangi vartotojai ir įmonės nėra vienodoje padėtyje, nereikia ir vienodo jų apsaugos lygio. Kadangi svarbu užtikrinti vartotojų teises nuostatomis, nuo kurių negalima nukrypti sudarant sutartį, įmonėms ir organizacijoms tikslinga leisti susitarti kitaip. Tačiau valstybės narės turėtų turėti galimybę numatyti, kad mikroįmonėms, kaip apibrėžta 2003 m. gegužės 6 d. Komisijos rekomendacijoje

2003/361/EB dėl mikroįmonių, mažų ir vidutinių įmonių apibrėžimo⁽²⁾, būtų taikomos tos pačios nuostatos kaip ir vartotojams. Bet kuriuo atveju tam tikros pagrindinės direktyvos nuostatos turėtų būti taikomos visada, neatsižvelgiant į vartotojo statusą.

- (21) Šioje direktyvoje turėtų būti nurodytos mokėjimo paslaugų teikėjų pareigos, susijusios su informacijos teikimu mokėjimo paslaugų vartotojams, kurie turėtų gauti tokią pačią aiškiai išdėstytą informaciją apie mokėjimo paslaugas, kad galėtų priimti sprendimus remdamiesi išsamia informacija ir rinktis ES teritorijoje. Siekiant skaidrumo, šioje direktyvoje turėtų būti nustatomi būtini suderinti reikalavimai, reikalingi užtikrinti, kad mokėjimo paslaugų vartotojams būtų suteikta reikiama ir pakankama informacija apie mokėjimo paslaugų sutartį ir mokėjimo operacijas. Siekiant skatinti sklandų bendros rinkos mokėjimo paslaugų veikimą, valstybėms narėms turėtų būti suteikta galimybė priimti tik šioje direktyvoje nustatytas su informavimu susijusias nuostatas.
- (22) Vartotojai turėtų būti apsaugoti nuo nesąžiningos ir klaidinančios praktikos pagal 2005 m. gegužės 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2005/29/EB dėl nesąžiningos įmonių komercinės veiklos vartotojų atžvilgiu vidaus rinkoje⁽³⁾, taip pat pagal 2000 m. birželio 8 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2000/31/EB dėl kai kurių informacinės visuomenės paslaugų, ypač elektroninės komercijos, teisinių aspektų vidaus rinkoje (direktyvą dėl elektroninės komercijos)⁽⁴⁾ bei 2002 m. rugsėjo 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2002/65/EB dėl nuotolinės prekybos vartotojams skirtomis finansinėmis paslaugomis⁽⁵⁾. Papildomos nuostatos šiose direktyvose taikomos toliau. Tačiau visų pirma reikėtų aiškiau nustatyti šioje direktyvoje ir Direktyvoje 2002/65/EB nustatytą informavimo prieš pasirašant sutartį reikalavimų santykį.
- (23) Reikalaujama informacija turėtų atitikti vartotojų poreikius ir būti perduodama standartiniu būdu. Tačiau informavimo apie vieno mokėjimo operaciją reikalavimai turėtų skirtis nuo reikalavimų, keliamų bendrajai sutarčiai, pagal kurią numatoma vykdyti pasikartojančias mokėjimo operacijas.
- (24) Praktikoje bendrosios sutartys ir jose nustatytos mokėjimo operacijos yra daug labiau įprastos ir ekonominiu požiūriu svarbesnės už vieno mokėjimo operacijas. Bendroji sutartis yra būtina, jei yra mokėjimo sąskaita arba konkreti mokėjimo priemonė. Todėl išankstiniame informavime apie bendrąsias sutartis keliami reikalavimai turėtų būti pakankamai išsamūs, o informacija visuomet turėtų būti teikiama popieriuje arba naudojant kitą patvariąją laikmeną, pavyzdžiui, sąskaitų spausdintuvų spaudinius, diskelius, vienkartinio įrašymo kompaktinius diskus, skaitmeninius universaliuosius diskus ir asmeninių kompiuterių stan-

⁽²⁾ OL L 124, 2003 5 20, p. 36.

⁽³⁾ OL L 149, 2005 6 11, p. 22.

⁽⁴⁾ OL L 178, 2000 7 17, p. 1.

⁽⁵⁾ OL L 271, 2002 10 9, p. 16. Direktyva su pakeitimais, padarytais Direktyva 2005/29/EB.

⁽¹⁾ OL L 166, 1998 6 11, p. 45.

džiuosius diskus, kuriuose galima laikyti elektroninį pašta, ir interneto tinklavietes, jeigu tokias tinklavietes galima naudoti ateityje informavimo tikslus atitinkančiu laikotarpiu ir kuriose laikomą informaciją galima atkurti nepakitusią. Tačiau dėl būdo, kurį naudojant vėliau suteikiama informacija apie įvykdytas mokėjimo operacijas, turėtų būti galima susitarti mokėjimo paslaugų teikėjo ir mokėjimo paslaugų vartotojo sudarytoje bendrojoje sutartyje, pavyzdžiui, interneto bankininkystės atveju, visa informacija apie mokėjimo sąskaitą būtų pateikiama prijungties režimu.

- (25) Vieno mokėjimo operacijų atveju turėtų būti pateikiama tik esminė informacija mokėjimo paslaugų teikėjo iniciatyva. Kadangi mokėtojas paprastai pateikia mokėjimo nurodymą asmeniškai, nereikia reikalauti, kad informacija kiekvienu atveju būtų pateikiama popieriuje ar naudojant kitą patvariąją laikmeną. Mokėjimo paslaugų teikėjas informaciją gali pateikti žodžiu prie langelio arba pateikti ją kitu lengvai prieinamu būdu, pavyzdžiui, nuolat skelbdamas sąlygas skelbimų lentoje patalpose. Taip pat turėtų būti pateikiama informacija, kur galima susipažinti su išsamesne informacija (pvz., tinklavietės adresas). Tačiau vartotojui pareikalavus, esminė informacija turėtų būti pateikiama popieriuje arba naudojant kitą patvariąją laikmeną.
- (26) Šioje direktyvoje turėtų būti numatyta vartotojo teisė nemokamai gauti atitinkamą informaciją prieš išipareigojant mokėjimo paslaugų sutartimi. Vartotojas taip pat turėtų galėti prašyti nemokamai iš anksto pateikti informaciją ir bendrąją sutartį popieriuje bet kuriuo sutartinių santykių metu, kad galėtų palyginti mokėjimo paslaugų teikėjų paslaugas ir jų sąlygas bei iškilus ginčui patikrinti savo sutartines teises ir pareigas. Tos nuostatos turėtų atitikti Direktyvą 2002/65/EB. Aiškios šios direktyvos nuostatos dėl nemokamo informavimo neturėtų reikšti, kad leidžiama imti mokesčius už informacijos teikimą vartotojams pagal kitas taikomas direktyvas.
- (27) Nustatant būdą, kuriuo mokėjimo paslaugų teikėjas teiktų reikalaujamą informaciją mokėjimo paslaugų vartotojui, reikėtų atsižvelgti į pastarojo poreikius bei į praktinius techninius aspektus ir ekonominį efektyvumą, atsižvelgiant į situaciją, susijusią su susitarimu pagal atitinkamą mokėjimo paslaugų sutartį. Todėl direktyvoje turėtų būti skiriami du būdai, kuriais mokėjimo paslaugų teikėjas teiktų informaciją: arba informacija turėtų būti suteikta, t. y. mokėjimo paslaugų teikėjui savo iniciatyva turėtų aktyviai informuoti tinkamu laiku, kaip reikalaujama šioje direktyvoje, mokėjimo paslaugų vartotojui papildomai nesikreipiant, arba mokėjimo paslaugų vartotojui turėtų būti sudaryta galimybė gauti informaciją, atsižvelgiant į bet kokią jo prašymą dėl papildomos informacijos. Pastaruoju atveju siekiantis gauti informacijos mokėjimo paslaugų vartotojas turėtų imtis aktyvių veiksmų, pvz., jos aiškiai paprašyti iš mokėjimo paslaugų teikėjo, registruotis į banko sąskaitos elektroninio pašto dėžutę arba įdėti banko kortelę į spausdintuvą, kad gautų sąskaitos išrašus. Tokiems tikslams

mokėjimo paslaugų teikėjas turėtų užtikrinti, kad būtų įmanoma gauti informaciją ir kad mokėjimo paslaugų vartotojas galėtų ja naudotis.

- (28) Be to, vartotojas turėtų gauti pagrindinę informaciją apie įvykdytas mokėjimo operacijas be papildomų mokesčių. Vieno mokėjimo operacijos atveju mokėjimo paslaugų teikėjas neturėtų imti atskiro mokesčio už šią informaciją. Taip pat vėliau kas mėnesį teikiama informacija apie mokėjimo operacijas pagal bendrąją sutartį turėtų būti nemokama. Tačiau, atsižvelgiant į skaidrumo svarbą nustatant kainas ir skirtingus vartotojų poreikius, šalys turėtų galėti susitarti dėl mokesčių, jei informacija teikiama dažniau ar papildomai. Siekiant atsižvelgti į skirtingas nacionalines praktikas, valstybėms narėms turėtų būti leidžiama nustatyti taisykles, reikalaujant, kad kas mėnesį popieriuje mokėjimo sąskaitų ataskaitos visada būtų teikiamos nemokamai.
- (29) Siekiant sudaryti palankesnes sąlygas vartotojų mobilumui, vartotojams turėtų būti suteikta galimybė praėjus metams be mokesčio nutraukti bendrąją sutartį. Vartotojams neturėtų būti nustatomas ilgesnis kaip vieno mėnesio, o mokėjimo paslaugų teikėjams – trumpesnis kaip dviejų mėnesių – išpėjimo laikotarpis. Ši direktyva neturėtų daryti poveikio mokėjimo paslaugų teikėjo pareigai išskirtinėmis aplinkybėmis nutraukti mokėjimo paslaugų sutartį, kaip numatyta pagal kitus atitinkamus Bendrijos ar nacionalinės teisės aktus, pvz., su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu susijusius teisės aktus, taip pat bet kokiems veiksams, kuriais siekiama išaldyti lėšas, arba bet kokioms specialioms priemonėms, susijusioms su nusikaltimų prevencija bei tyrimu.
- (30) Alternatyvi galimybė perkant pigias prekes ir paslaugas turėtų būti mažos vertės mokėjimai, kuriuos atlikti būtų pigu ir nesudėtinga bei kuriems neturėtų būti keliami pernelyg dideli reikalavimai. Todėl nustatant atitinkamus informavimo reikalavimus ir mažos vertės mokėjimų vykdymo taisykles reikėtų apsiriboti pagrindine informacija, taip pat atsižvelgiant į pagrįstus priemonių, skirtų mažos vertės mokėjimams, techninius pajėgumus. Nepaisant lengvesnio režimo, mokėjimo paslaugų vartotojams turėtų būti užtikrinta atitinkama apsauga atsižvelgiant į šių priemonių, visų pirma išankstinio mokėjimo priemonių, keliamą ribotą riziką.
- (31) Siekiant sumažinti riziką, susijusią su nesankcionuotomis arba netinkamai atliktomis mokėjimo operacijomis, ir jų pasekmes, mokėjimo paslaugų vartotojas turėtų kuo greičiau informuoti mokėjimo paslaugų teikėją apie visus ginčus, susijusius su tariamai nesankcionuotomis arba netinkamai atliktomis mokėjimo operacijomis, jeigu mokėjimo paslaugų teikėjas įvykdė savo informavimo pareigas pagal šią direktyvą. Jeigu mokėjimo paslaugų vartotojas laikosi šio pranešimo termino, jis turėtų turėti galimybę pateikti šiuos reikalavimus per nacionalinėje teisėje nustatytą senaties terminą. Ši direktyva neturėtų turėti įtakos kitiems mokėjimo paslaugų vartotojų ir mokėjimo paslaugų teikėjų tarpusavio reikalavimams.

- (32) Siekiant paskatinti mokėjimo paslaugų vartotoją per daug nedelsiant pranešti savo paslaugų teikėjui apie mokėjimo priemonės vagystę arba praradimą ir taip sumažinti nesankcionuotų mokėjimo operacijų riziką, vartotojas turėtų būti atsakingas tik už ribotą sumą, išskyrus mokėjimo paslaugų vartotojo sukčiavimo ar didelio neatsargumo atvejus. Be to, kai vartotojas praneša mokėjimo paslaugų teikėjui, kad jo mokėjimo priemonei galėjo kilti pavojus, nebeturėtų būti reikalaujama, kad vartotojas padengtų vėliau atsiradusius nuostolius, susijusius su nesankcionuotu tos priemonės panaudojimu. Ši direktyva neturėtų turėti įtakos paslaugų teikėjo atsakomybei už techninį savo produktų saugumą.
- (33) Siekiant įvertinti galimą mokėjimo paslaugų vartotojo aplaidumą, reikėtų atsižvelgti į visas aplinkybes. Įtariamam aplaidumo įrodymai ir laipsnis turėtų būti vertinami pagal nacionalinę teisę. Sutartiniai terminai ir sąlygos, susiję su mokėjimo priemonės suteikimu ir naudojimu, kurių poveikis padidintų įrodinėjimo pareigą vartotojui ar sumažintų įrodinėjimo pareigą išdavėjui, turėtų būti laikomi negaliojančiais.
- (34) Tačiau valstybės narės turėtų galėti nustatyti mažiau griežtas taisykles, nei nurodyta pirmiau, kad išlaikytų esamą vartotojo apsaugos lygį ir skatintų pasitikėjimą saugiu elektroninių mokėjimo priemonių naudojimu. Reikėtų tinkamai atsižvelgti į tai, kad skirtingos mokėjimo priemonės kelia skirtingą riziką; tai skatintų išleisti saugesnes priemones. Valstybėms narėms turėtų būti leista sumažinti arba visiškai panaikinti mokėtojo atsakomybę, išskyrus mokėtojo sukčiavimo atvejus.
- (35) Turėtų būti numatytos nuostatos dėl nuostolių paskirstymo nesankcionuotų mokėjimo operacijų atveju. Mokėjimo paslaugų vartotojams, kurie nėra vartotojai, gali būti taikomos kitokios nuostatos, nes tokie vartotojai paprastai gali geriau įvertinti sukčiavimo riziką ir imtis atitinkamų apsaugos priemonių.
- (36) Šioje direktyvoje turėtų būti nustatytos grąžinimo taisyklės, kad būtų užtikrinta vartotojo apsauga tais atvejais, kai įvykdytos mokėjimo operacijos suma yra didesnė už sumą, kurios pagrindais būtų buvę galima tikėtis. Mokėjimo paslaugų teikėjai turėtų galėti nustatyti dar palankesnes sąlygas savo vartotojams ir, pavyzdžiui, grąžinti bet kokias abejotinas mokėjimo operacijų sumas. Kai vartotojas pateikia reikalavimą grąžinti mokėjimo operacijos sumą, teisės į grąžinimą neturėtų turėti įtakos mokėtojo atsakomybei gavėjui, atsirandančiai pagal pagrindinius santykius, pavyzdžiui, dėl užsakyto, sunaudoto arba teisėtai apmokestintų prekių ar paslaugų arba vartotojo teisėms atšaukti mokėjimo nurodymą.
- (37) Finansų planavimo ir mokėjimo pareigų įvykdymo laiku tikslais vartotojai ir įmonės turėtų būti tikri dėl mokėjimo nurodymo įvykdymo trukmės. Todėl šioje direktyvoje turėtų būti nurodomas momentas, nuo kurio įsigalioja teisės ir pareigos, būtent tada, kai mokėjimo paslaugų teikėjas gauna mokėjimo nurodymą, įskaitant atvejus, kai jis turėjo galimybę jį gauti pasitelkus ryšio priemones, dėl kurių buvo susitarta mokėjimo paslaugų sutartyje, nepaisant galimo ankstesnio dalyvavimo procese, kurio rezultatas yra sukurtas ir perduotas mokėjimo nurodymas, pavyzdžiui, tikrinant saugumą ir lėšų buvimą, informaciją apie asmeninio identifikavimo numerio naudojimą ar mokėjimo pasižadėjimo išdavimą. Be to, mokėjimo nurodymo gavimo momentas turėtų būti momentas, kai mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas gauna mokėjimo nurodymą nurašyti lėšas iš mokėtojo sąskaitos. Šiuo požiūriu neturėtų turėti reikšmės, kurią dieną ar kuriuo momentu gavėjas savo mokėjimo paslaugų teikėjui perduoda mokėjimo nurodymus gauti lėšas, pavyzdžiui, mokėjimo kortele ar tiesioginio debeto atvejais, arba kurią dieną gavėjui jo mokėjimo paslaugų teikėjas suteikia išankstinį finansavimą (gavėjo sąskaitoje suteikdamas atitinkamą kreditą). Vartotojai turėtų būti įsitikinę, kad pilnas ir galiojantis mokėjimo nurodymas bus tinkamai įvykdytas, jei mokėjimo paslaugų teikėjas neturi sutartinio ar įstatymų numatyto pagrindo atsisakyti jį vykdyti. Jei mokėjimo paslaugų teikėjas atsisakytų vykdyti mokėjimo nurodymą, mokėjimo paslaugų vartotojui turėtų būti kuo anksčiau pranešama apie atsisakymą ir jo priežastį laikantis Bendrijos ir nacionalinėje teisėje nustatytų reikalavimų.
- (38) Atsižvelgiant į mokėjimo operacijų tvarkymo šiuolaikinėmis visiškai automatizuotomis mokėjimo sistemomis greitį, o tai reiškia, kad po tam tikro laiko mokėjimo nurodymų negalima atšaukti be didelių žmogaus įsikišimo išlaidų, reikia nustatyti tikslų mokėjimo atšaukimo terminą. Tačiau atsižvelgiant į mokėjimo paslaugos ir mokėjimo nurodymo rūšį šalys savo susitarimu gali nustatyti skirtingus laiko momentus. Šiuo atveju nuostata dėl mokėjimo atšaukimo taikoma tik mokėjimo paslaugų vartotojo ir mokėjimo paslaugų teikėjo santykiuose, todėl nedaro poveikio nuostatoms dėl mokėjimo operacijų mokėjimo sistemose neatšaukiamumo ir baigtinumo.
- (39) Toks neatšaukiamumas neturėtų daryti įtakos mokėjimo paslaugų teikėjo teisei ar pareigai pagal kai kurių valstybių narių įstatymus, remiantis mokėtojo bendrąja sutartimi arba nacionaline teise, įstatymais ir kitais teisės aktais ar gairėmis, kompensuoti mokėtojui įvykdytos mokėjimo operacijos sumą mokėtojo ir gavėjo ginčo atveju. Išskyrus šiuos atvejus, teisinis ginčas, kylantis dėl santykių, susijusių su mokėjimo nurodymu, turėtų būti išspręstas tik tarp mokėtojo ir gavėjo.
- (40) Siekiant visiškai integruoto automatizuoto mokėjimų apdorojimo ir teisinio tikrumo, mokėjimo paslaugų vartotojams vykdant visas pareigas, kuriomis grindžiama operacija, būtina, kad visa mokėtojo pervesta suma būtų įskaityta į gavėjo sąskaitą. Atitinkamai, mokėjimo operacijų

vykdyme dalyvaujantys tarpininkai neturėtų turėti galimybės daryti atskaitymų iš pervedamos sumos. Tačiau gavėjui turėtų būti galima sudaryti susitarimą su savo mokėjimo paslaugos teikėju, pagal kurį pastarasis galėtų atskaityti savo mokesčius. Nepaisant to, siekiant suteikti gavėjui galimybę patikrinti, ar atitinkama suma tinkamai sumokėta, vėliau teikiamoje informacijoje apie mokėjimo operaciją reikėtų nurodyti ne tik visą pervedtą lėšų sumą, bet ir mokesčių sumą.

(41) Patirtis mokesčių srityje parodė, kad sistema yra veiksmingiausia, kai mokesčius mokėtojas ir gavėjas pasidalija, kadangi sudaromos palankesnės sąlygos automatizuotam mokėjimų apdorojimui. Todėl įprastu atveju reikėtų nustatyti, kad mokesčius iš mokėtojo ir gavėjo tiesiogiai ima atitinkami jų mokėjimo paslaugų teikėjai. Ši nuostata turėtų būti taikoma tik tais atvejais, kai mokėjimo operacijai atlikti nereikalingas valiutos keitimas. Imamų mokesčių suma gali būti lygi ir nuliui, kadangi šios direktyvos nuostatos neturi poveikio praktikai, kai mokėjimo paslaugų teikėjas neima mokesčių iš vartotojų už sumų įskaitymą į jų sąskaitas. Atitinkamai, atsižvelgiant į sutartines sąlygas, mokėjimo paslaugų teikėjas už naudojimąsi mokėjimo paslauga gali imti mokesť tik iš gavėjo (prekiautojo), o tai reiškia, kad iš mokėtojo mokesčiai neimami. Naudojimas mokėjimo sistemomis gali būti apmokestinamas imant abonentinį mokesť. Nuostatos dėl pervedamos sumos ar imamų mokesčių neturi tiesioginio poveikio mokėjimo paslaugų teikėjų ar tarpininkų tarpusavio kainų nustatymui.

(42) Siekiant skatinti skaidrumą ir konkurenciją, mokėjimo paslaugų teikėjas neturėtų užkirsti galimybės gavėjui reikalauti, kad mokėtojas mokėtų mokesť už naudojimąsi konkrečia mokėjimo priemone. Nors gavėjas turėtų turėti teisę imti mokesčius už tam tikros mokėjimo priemonės naudojimą, valstybės narės gali nuspręsti drausti ar apriboti tokią praktiką, kai jų nuomone toks draudimas ar apribojimas gali būti pagrįstas dėl piktnaudžiavimo nustatant kainas arba kainų nustatymo, kuris gali daryti neigiamą poveikį tam tikros mokėjimo priemonės naudojimui, atsižvelgiant į būtinybę skatinti konkurenciją ir veiksmingą mokėjimo priemonių naudojimą.

(43) Siekiant padidinti mokėjimų veiksmingumą visoje Bendrijoje, visiems mokėtojo inicijuotiems mokėjimams, nurodytiems eurais ar kita euro zonoje nepriklausančios valstybės narės valiuta, įskaitant kredito pervedimus ir pinigines perlaidas, turėtų būti taikomas maksimalus vienos dienos įvykdymo laikotarpis. Visiems kitiems mokėjimams, pavyzdžiui, gavėjo arba per jį inicijuotiems mokėjimams, įskaitant tiesioginio debeto pervedimus ir mokėjimus kortelėmis, jei mokėjimo paslaugų teikėjas ir mokėtojas nėra sudarę aiškaus susitarimo, numatančio ilgesnį įvykdymo laikotarpį, turėtų būti taikomas toks pats vienos dienos įvykdymo

laikotarpis. Pirmiau nurodyti laikotarpiai gali būti pratęsti dar viena darbo diena, jei mokėjimo nurodymas pateikiamas popieriuje. Taip sudaromos sąlygos nepertraukiamai teikti mokėjimo paslaugas tiems vartotojams, kurie yra įpratę naudoti tik rašytinius dokumentus. Kai naudojama tiesioginio debeto schema, gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas turėtų perduoti nurodymą gauti lėšas per terminą, dėl kurio susitarė gavėjas ir jo mokėjimo paslaugų teikėjas, sudarydamas sąlygas atskaitymą atlikti nustatytą dieną. Atsižvelgiant į tai, kad nacionalinės mokėjimo infrastruktūros dažnai yra labai veiksmingos, ir siekiant užkirsti kelią dabartinio paslaugų lygio pablogėjimui, valstybėms narėms turėtų būti leidžiama tinkamais atvejais palikti arba nustatyti taisykles, kuriose nustatomas trumpesnis nei vienos darbo dienos įvykdymo laikotarpis.

(44) Nuostatų dėl visos mokėjimo sumos ir įvykdymo laikotarpio įgyvendinimas turėtų būti gera praktika, kai vieno iš paslaugų teikėjų buvimo vieta nėra Bendrijoje.

(45) Mokėjimo paslaugų vartotojams svarbu žinoti tikrąsias mokėjimo paslaugų sąnaudas ir mokesčius, kad galėtų pasirinkti. Taigi turėtų būti užkertamas kelias neskaidrių kainų nustatymo metodų taikymui, nes manoma, kad dėl tokių metodų vartotojams yra itin sudėtinga nustatyti realią mokėjimo paslaugos kainą. Ypač neturėtų būti leidžiamas mokėjimo įskaitymo datos keitimas vartotojo nenaudai.

(46) Kad mokėjimo sistema veiktų sklandžiai ir veiksmingai, vartotojas turi pasitikėti mokėjimo paslaugų teikėju, kuris tinkamai ir per sutartą laiką įvykdo mokėjimo operaciją. Paprastai teikėjas gali įvertinti su mokėjimo operacija susijusią riziką. Būtent mokėjimo paslaugų teikėjas pasirūpina mokėjimo sistema, imasi priemonių atšaukti neteislingai nukreiptas arba paskirstytas lėšas ir dažniausiai priima sprendimą dėl mokėjimo operacijos vykdyme dalyvaujančių tarpininkų. Atsižvelgiant į visa tai, visiškai tikslinga, išskyrus esant neįprastoms arba nenumatytoms aplinkybėms, nustatyti, kad mokėjimo paslaugų teikėjas būtų atsakingas už mokėjimo operacijos, kurią jis priėmė iš vartotojo, įvykdymą, išskyrus už gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjo veiksmus ir neveikimą, už kurių pasirinkimą yra atsakingas tik gavėjas. Tačiau siekiant, kad mokėtojas neliktų be apsaugos mažai tikėtinomis aplinkybėmis, kai gali būti neaišku (*non liquet*), ar mokėjimo sumą tinkamai gavo gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas ar negavo, atitinkama įrodinėjimo pareiga turėtų tekti mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjui. Dažniausiai įstaiga tarpininkė (kuri dažnai yra „neutralus“ subjektas, pavyzdžiui, centrinis bankas arba kliringo namai), pervedanti mokėjimo sumą iš siunčiančiojo gaunančiajam mokėjimo paslaugų teikėjui saugo duomenis apie sąskaitą ir prirėikus gali ją pateikti. Jei mokėjimo suma yra įskaityta į gaunančiojo mokėjimo

paslaugų teikėjo sąskaitą, gavėjas nedelsiant turėtų įgyti teisę pateikti reikalavimą savo mokėjimo paslaugų teikėjui dėl įskaitymo į jo sąskaitą.

- (47) Mokėjimo paslaugas mokėtoju teikiantis subjektas turėtų priiimti atsakomybę už tinkamą mokėjimo įvykdymą, įskaitant visų pirma atsakomybę už visą mokėjimo operacijos sumą ir įvykdymo laikotarpį, bei visą atsakomybę už tai, kad kitos šalys mokėjimų grandinėje iki gavėjo sąskaitos neįvykdė savo pareigų. Prisiimdamas šią atsakomybę, tuo atveju, kai visa suma neišskaitoma į gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjo sąskaitą, mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas turėtų tinkamai įvykdyti mokėjimą arba nedelsdamas grąžinti mokėtoju atitinkamą operacijos sumą, nepažeidžiant kitų reikalavimų, kurie gali būti pateikti pagal nacionalinę teisę. Ši direktyva turėtų būti susijusi tik su mokėjimo paslaugų vartotojo ir jo mokėjimo paslaugų teikėjo sutartinėmis pareigomis ir prievolėmis. Tačiau tam, kad kredito pervedimai ir kitos mokėjimo paslaugos tinkamai veiktų, reikia, kad mokėjimo paslaugų teikėjai ir jų tarpininkai, pavyzdžiui, mokėjimų duomenų tvarkytojai, turėtų sutartis, kuriose būtų susitarta dėl jų tarpusavio teisių ir pareigų. Su atsakomybe susiję klausimai yra esminė šių vienaarūšių sutarčių dalis. Siekiant užtikrinti mokėjimo operacijoje dalyvaujančių mokėjimo paslaugų teikėjų ir tarpininkų patikimumą, būtinas teisinis tikrumas, kad mokėjimo paslaugų teikėjui, kuris nėra atsakingas, būtų kompensuojami jo patirti nuostoliai ar sumos, sumokėtos pagal atsakomybę reglamentuojančias šios direktyvos nuostatas. Papildomas teisės ir turinį, susijusius su atgėžtinio reikalavimo teise bei tai, kaip reikėtų tvarkyti su netinkamai įvykdyta mokėjimo operacija susijusius reikalavimus mokėjimo paslaugų teikėjui arba tarpininkui, turėtų būti galima nustatyti sutartinėse nuostatose.
- (48) Mokėjimo paslaugų teikėjui turėtų būti suteikta galimybė tiksliai nurodyti informaciją, kurią reikalaujama pateikti mokėjimo nurodymui tinkamai įvykdyti. Tačiau, kita vertus, siekiant išvengti suskaidymo ir pavojaus integruotų mokėjimo sistemų Bendrijoje struktūrai, valstybėms narėms neturėtų būti leidžiama reikalauti, kad mokėjimo operacijoms vykdyti būtų naudojamas atskiras identifikatorius. Tačiau tai neturėtų valstybėms narėms užkirsti galimybes reikalauti, kad mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjo būtų reikalaujama veikti apdairiai ir patikrinti, kai techniškai įmanoma ir kai tai galima padaryti automatiškai, unikalus identifikatoriaus sutaptį, ir jei nustatoma, kad unikalus identifikatorius nesutampa, atsisakyti atlikti mokėjimo nurodymą ir apie tai pranešti mokėtoju. Mokėjimo paslaugų teikėjo atsakomybė turėtų apsiriboti tinkamu mokėjimo operacijos įvykdymu pagal mokėjimo paslaugų vartotojo mokėjimo nurodymą.
- (49) Siekiant užtikrinti veiksmingą sukčiavimo prevenciją ir kovoti su sukčiavimu Bendrijoje, reikėtų įtraukti nuostatą, kad mokėjimo paslaugų teikėjai veiksmingai keistųsi duomenimis, kad jiems būtų leidžiama rinkti, tvarkyti ir keisti asmens duomenimis apie asmenis, susijusius su sukčiavimu mokėjimo metu. Visa ši veikla turėtų būti

vykdoma laikantis 1995 m. spalio 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 95/46/EB dėl asmenų apsaugos tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo ⁽¹⁾.

- (50) Būtina užtikrinti veiksmingą pagal šią direktyvą priimtų nacionalinės teisės nuostatų vykdymą. Todėl turėtų būti nustatytos tinkamos procedūros, pagal kurias bus galima teikti skundus dėl to, kad mokėjimo paslaugų teikėjai nesilaiko tų nuostatų, ir užtikrinti, kad prireikus bus skiriamos atitinkamos, veiksmingos, proporcingos ir atgrasančios nuobaudos.
- (51) Nepažeidžiant vartotojų teisės iškelti bylą teisme, valstybės narės turėtų užtikrinti, kad mokėjimo paslaugų teikėjų ir vartotojų konfliktai dėl šioje direktyvoje nustatytų teisių ir pareigų būtų sprendžiami lengvai prieinama ir ekonomiškai ne teismo tvarka. Romos konvencijos dėl sutartinėms prievolėms taikytinos teisės ⁽²⁾ 5 straipsnio 2 dalyje užtikrinama, kad šalies, kurioje yra vartotojų įprastinė gyvenamoji vieta, privalomomis taisyklėmis suteiktai apsaugai negalėtų būti pakenkta sutartinėmis sąlygomis dėl taikytinos teisės.
- (52) Valstybės narės turėtų nustatyti, ar teikti leidimus mokėjimo įstaigoms paskirtos kompetentingos institucijos taip pat galėtų būti kompetentingos institucijos taikant skundų ir teisių gynimo ne teismo tvarka procedūrą.
- (53) Ši direktyva neturėtų apriboti nacionalinės teisės nuostatų, susijusių su pasekmėmis, atsiradusiomis dėl atsakomybės už ataskaitos netikslią formuluotę arba perdavimą.
- (54) Kadangi būtina peržiūrėti šios direktyvos veiksmingumą ir stebėti, kuriant bendrą mokėjimų rinką, daromą pažangą, turėtų būti reikalaujama, kad po trijų metų nuo šios direktyvos perkėlimo į nacionalinę teisę Komisija pateiktų ataskaitą. Atsižvelgiant į pasaulinę finansinių paslaugų integraciją ir suderintą vartotojų apsaugą, be šios direktyvos veiksmingumo peržiūros pagrindiniai akcentai turėtų būti poreikis plėsti taikymo sritį įtraukiant ES nepriklausančių valstybių valiutas ir mokėjimo operacijas, kur tik vienas atitinkamų mokėjimo paslaugų teikėjų yra Bendrijos teritorijoje.
- (55) Kadangi ši direktyva pakeis Direktyvos 97/5/EB nuostatas, pastarąją direktyvą reikėtų panaikinti.
- (56) Būtina nustatyti išsamesnes taisykles dėl nesąžiningo mokėjimo kortelių naudojimo; ši sritis šiuo metu reglamentuojama 1997 m. gegužės 20 d. Europos Parlamento ir

⁽¹⁾ OL L 281, 1995 11 23, p. 31. Direktyva su pakeitimais, padarytais Reglamentu (EB) Nr. 1882/2003 (OL L 284, 2003 10 31, p. 1).

⁽²⁾ OL C 27, 1998 1 26, p. 34.

Tarybos direktyva 97/7/EB dėl vartotojų apsaugos, susijusios su nuotolinės prekybos sutartimis ⁽¹⁾, ir Direktyva 2002/65/EB. Todėl šios direktyvos turėtų būti atitinkamai iš dalies pakeistos.

(57) Kadangi, remiantis Direktyva 2006/48/EB, finansų įstaigoms netaikomos kredito įstaigoms taikomos taisyklės, todėl finansų įstaigoms turėtų būti taikomi tie patys reikalavimai, kurie taikomi mokėjimo įstaigoms, kad jos galėtų teikti mokėjimo paslaugas visoje Bendrijoje. Dėl to Direktyva 2006/48/EB turėtų būti iš dalies atitinkamai pakeista.

(58) Kadangi pinigine perlaida šioje direktyvoje apibrėžiama kaip mokėjimo paslauga, kuriai teikti mokėjimo įstaigos turi gauti leidimą, o kai kurie fiziniai ar juridiniai asmenys, tam tikromis, šioje direktyvoje nurodytomis aplinkybėmis besinaudojantys išimtimi, turi registruotis, reikėtų atitinkamai iš dalies pakeisti 2005 m. spalio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2005/60/EB dėl finansų sistemos apsaugos nuo jos panaudojimo pinigų plovimui ir teroristų finansavimui ⁽²⁾.

(59) Siekiant teisinio tikrumo, tikslinga numatyti pereinamojo laikotarpio nuostatas, pagal kurias asmenys, jau pradėję mokėjimo įstaigų veiklą pagal iki šios direktyvos įsigaliojimo galiojusius nacionalinės teisės aktus, galėtų nustatyti laikotarpiu tęsti tą veiklą atitinkamoje valstybėje narėje.

(60) Kadangi šios direktyvos tikslo, t. y. sukurti bendrą mokėjimo paslaugų rinką, valstybės narės negali deramai pasiekti, nes tam reikia suderinti daug skirtingų taisyklių, kurios šiuo metu egzistuoja įvairių valstybių narių teisinėse sistemose, ir todėl to tikslo būtų geriau siekti Bendrijos lygiu, laikydami Sutarties 5 straipsnio subsidiarumo principo Bendrija gali patvirtinti priemones. Pagal tame straipsnyje nustatytą proporcingumo principą šia direktyva neviršijama to, kas būtina nurodytam tikslui pasiekti.

(61) Šiai direktyvai įgyvendinti būtinos priemonės turėtų būti patvirtinamos pagal 1999 m. birželio 28 d. Tarybos sprendimą 1999/468/EB, nustatantį Komisijos naudojimosi jai suteiktais įgyvendinimo įgaliojimais tvarką ⁽³⁾.

(62) Visų pirma Komisijai reikėtų suteikti įgaliojimus priimti įgyvendinančias nuostatas, reikalingas atsižvelgti į technologinius ir rinkos pokyčius. Kadangi šios priemonės yra bendro pobūdžio ir skirtos iš dalies pakeisti neesmines šios direktyvos nuostatas, jos turi būti patvirtintos taikant Sprendimo 1999/468/EB 5a straipsnyje numatytą reguliavimo procedūrą su tikrinimu.

⁽¹⁾ OL L 144, 1997 6 4, p. 19. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Direktyva 2005/29/EB.

⁽²⁾ OL L 309, 2005 11 25, p. 15.

⁽³⁾ OL L 184, 1999 7 17, p. 23. Sprendimas su pakeitimais, padarytais Sprendimu 2006/512/EB (OL L 200, 2006 7 22, p. 11).

(63) Pagal Tarpinstitucinio susitarimo dėl geresnės teisėkūros ⁽⁴⁾ 34 punktą valstybės narės raginamos savo ir Bendrijos interesais parengti lenteles, kurios kuo geriau atspindėtų direktyvos ir perkėlimo į nacionalinę teisę priemonių atitikimą, ir viešai jas paskelbti,

PRIĖMĖ ŠIĄ DIREKTYVĄ:

I ANTRAŠTINĖ DALIS

DALYKAS, TAIKYMO SRITIS IR SAŲOKŲ APIBRĖŽTYS

1 straipsnis

Dalykas

1. Šioje direktyvoje nustatomos taisyklės, pagal kurias valstybės narės nustato šias šešias mokėjimo paslaugų teikėjų kategorijas:

- kredito įstaigos, kaip apibrėžta Direktyvos 2006/48/EB 4 straipsnio 1 dalies a punkte;
- elektroninių pinigų įstaigos, kaip apibrėžta Direktyvos 2000/46/EB 1 straipsnio 3 dalies a punkte;
- pašto pinigų persiuntimo sistemų (žiro) įstaigos, pagal nacionalinę teisę turinčios teisę teikti mokėjimo paslaugas;
- mokėjimo įstaigos, kaip apibrėžta šioje direktyvoje;
- Europos centrinis bankas ir nacionaliniai centriniai bankai, kai jie veikia ne kaip pinigų institucija ar kitos viešosios valdžios institucijos;
- valstybės narės ar jų regionų arba vietos valdžios institucijos, kai jos veikia ne kaip viešosios valdžios institucijos.

2. Šioje direktyvoje taip pat nustatomos taisyklės, reglamentuojančios mokėjimo paslaugų sąlygų skaidrumą ir informavimo apie šias paslaugas reikalavimus bei atitinkamas mokėjimo paslaugų vartotojų ir mokėjimo paslaugų teikėjų teises ir pareigas, susijusias su mokėjimo paslaugų teikimu kaip reguliariu užsiėmimu arba verslo veikla.

2 straipsnis

Taikymo sritis

1. Ši direktyva taikoma mokėjimo paslaugoms, teikiamoms Bendrijoje. Tačiau, išskyrus 73 straipsnį, III ir IV antraštinės dalys taikomos, kai tiek mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjo, tiek gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjo arba mokėjimo operaciją atliekančio vieno mokėjimo paslaugų teikėjo buvimas yra Bendrijoje.

⁽⁴⁾ OL C 321, 2003 12 31, p. 1.

2. III ir IV antraštinės dalys taikomos eurais arba euro zonai nepriklausančios valstybės narės valiuta teikiamoms mokėjimo paslaugoms.

3. Valstybės narės gali atsisakyti taikyti visas šios direktyvos nuostatas ar jų dalį Direktyvos 2006/48/EB 2 straipsnyje nurodytoms įmonėms, išskyrus nurodytas pirmoje ir antroje to straipsnio įtraukoje.

3 straipsnis

Netaikymo sritis

Ši direktyva netaikoma:

- a) mokėjimo operacijoms, kurios atliekamos tik grynaisiais pinigais iš mokėtojo tiesiogiai gavėjui be tarpininkų įsikišimo;
- b) mokėjimo operacijoms, kurios atliekamos iš mokėtojo gavėjui per prekybos agentą, kuris mokėtojo arba gavėjo vardu yra įgaliotas derėtis arba sudaryti sutartį dėl prekių ar paslaugų pardavimo ar pirkimo;
- c) banknotų ir monetų profesionaliam fiziniam transportavimui, įskaitant surinkimą, tvarkymą ir pristatymą;
- d) neprofesionaliam grynųjų pinigų rinkimui ir pristatymui, vykdant veiklą, kuria nesiekama pelno arba labdarą;
- e) paslaugoms, kai grynuosius pinigus gavėjas suteikia mokėtojui vykdant dalį mokėjimo operacijos, gavus aiškų mokėjimo paslaugų vartotojo prašymą prieš pat mokėjimo operacijos įvykdymą, mokant už perkamas prekes ar paslaugas;
- f) pinigų keitimo veiklai, t. t. grynųjų pinigų operacijoms, kai lėšos nelaikomos mokėjimo sąskaitoje;
- g) mokėjimo operacijoms, vykdomoms pagal bet kurį iš šių mokėjimo paslaugų teikėją įpareigojančių dokumentų siekiant perduoti lėšas gavėjui:
 - i) popierinius čekius pagal 1931 m. kovo 19 d. Ženevos konvenciją dėl vieningo čekių įstatymo;
 - ii) popierinius čekius, panašius į nurodytus i papunktyje, kuriuos reglamentuoja valstybių narių, nesančių 1931 m. kovo 19 d. Ženevos konvencijos dėl vieningo čekių įstatymo šalimis, teisės aktai;
 - iii) popierinius vekselius pagal 1930 m. birželio 7 d. Ženevos konvenciją dėl vieningo įsakomųjų ir paprastųjų vekselių įstatymo;
- iv) popierinius vekselius, panašius į nurodytus iii papunktyje, kuriuos reglamentuoja valstybių narių, nesančių 1930 m. birželio 7 d. Ženevos konvencijos dėl vieningo įsakomųjų ir paprastųjų vekselių įstatymo šalimis, teisės aktai;
- v) popierinius pateisinamuosius dokumentus;
- vi) popierinius kelionių čekius; arba
- vii) popierines pašto perlaidas, kaip jas apibrėžusi Pasaulinė pašto sąjunga;
- h) mokėjimo operacijoms, vykdomoms mokėjimo arba vertybinių popierių atsiskaitymo sistemoje arba tarp atsiskaitymų tarpininkų, pagrindinių sandorio šalių, kliringo namų ir (arba) centrinių bankų bei kitų sistemos dalyvių ir mokėjimo paslaugų teikėjų, nedarant poveikio 28 straipsniui;
- i) mokėjimo operacijoms, susijusioms su turto vertybiniais popieriais, įskaitant dividendų, pajamų ir kitus paskirstymus, arba išpirkimu ar pardavimu, kurias atlieka h punkte nurodyti asmenys arba investicinės įmonės, kredito įstaigos, kolektyvinio investavimo subjektai ar turto valdymo bendrovės, teikiantys investicines paslaugas, bei kiti subjektai, kuriems leidžiama saugoti finansines priemones;
- j) paslaugoms, kurias teikia techninių paslaugų teikėjai, užtikrinantys mokėjimo paslaugų teikimą, bet niekada neįgyjantys pervedamų lėšų, įskaitant duomenų tvarkymą ir saugojimą, patikėjimo ir privatumo apsaugos paslaugas, duomenų ir subjekto autentiškumo patvirtinimą, informacinių technologijų (IT) ir ryšių tinklo suteikimą, mokėjimo paslaugoms teikti naudojamų terminalų ir prietaisų suteikimą bei techninę priežiūrą;
- k) paslaugoms, grindžiamoms priemonėmis, kurias galima naudoti prekėms ar paslaugoms įsigyti tik jų išdavėjo naudojamose patalpose arba pagal komercinį susitarimą su išdavėju ribotame paslaugų teikėjų tinkle ar tik tam tikroms prekėms ar paslaugoms įsigyti;
- l) mokėjimo operacijoms, kurios vykdomos naudojant telekomunikacijų priemones, skaitmeninį ar IT prietaisą, jeigu įgytos prekės arba paslaugos teikiamos į telekomunikacijų priemones, skaitmeninius ar IT prietaisus ir jomis naudojasi juos pasitelkiant, su sąlyga, kad telekomunikacijų, skaitmeninių paslaugų ar IT operatorius veikia ne tik kaip tarpininkas tarp mokėjimo paslaugų vartotojo ir prekių tiekėjo bei paslaugų teikėjo;
- m) mokėjimo operacijoms, vykdomoms tarp mokėjimo paslaugų teikėjų, jų tarpininkų ar filialų jų sąskaita;
- n) mokėjimo operacijoms, vykdomoms tarp pirminės įmonės ir jos antrinės įmonės arba tarp tos pačios pirminės įmonės antrinių įmonių, netarpininkaujant mokėjimo paslaugų teikėjui, kuris nėra tai pačiai grupei priklausanti įmonė; arba

o) paslaugoms, susijusioms su grynų pinigų išėmimu iš bankomatų, kurias teikia paslaugų teikėjai, veikiantys vieno ar daugiau kortelių išdavėjų vardu ir nesantys bendrosios sutarties su vartotoju, paimančiu pinigus iš mokėjimo sąskaitos, šalimi, su sąlyga, kad šie paslaugų teikėjai neteikia kitų priede išvardytų mokėjimo paslaugų.

4 straipsnis

Sąvokų apibrėžtys

Šioje direktyvoje taikomos tokios sąvokų apibrėžtys:

- 1) buveinės valstybė narė – viena iš dviejų:
 - i) valstybė narė, kurioje yra mokėjimo paslaugų teikėjo registruota buveinė; arba
 - ii) jei mokėjimo paslaugų teikėjas pagal nacionalinę teisę neturi registruotos buveinės – valstybė narė, kurioje yra jo pagrindinė buveinė;
- 2) priimančioji valstybė narė – valstybė narė, kuri nėra buveinės valstybė narė ir kurioje mokėjimo paslaugų teikėjas turi tarpininką arba filialą arba teikia mokėjimo paslaugas;
- 3) mokėjimo paslauga – bet kuri priede išvardyta veiklos rūšis;
- 4) mokėjimo įstaiga – juridinis asmuo, kuriam pagal 10 straipsnį buvo išduotas leidimas teikti ir vykdyti mokėjimo paslaugas visoje Bendrijoje;
- 5) mokėjimo operacija – mokėtojo arba gavėjo inicijuotas veiksmas, kai lėšos perduodamos, pervedamos arba išimamos neatsižvelgiant į mokėtojo ir gavėjo pareigas, kuriomis grindžiama operacija;
- 6) mokėjimo sistema – lėšų pervedimo sistema, turinti formalią standartizuotą mokėjimo operacijų apdoravimo, kliringo ir (arba) atsiskaitymų tvarką bei bendras taisykles;
- 7) mokėtojas – fizinis arba juridinis asmuo, kuris turi mokėjimo sąskaitą ir leidžia vykdyti mokėjimo nurodymą iš tos mokėjimo sąskaitos arba, nesant mokėjimo sąskaitos, fizinis arba juridinis asmuo, kuris pateikia mokėjimo nurodymą;
- 8) gavėjas – fizinis arba juridinis asmuo, kuris yra numatytas gavėjas lėšų, kurios buvo mokėjimo operacijos dalykas;
- 9) mokėjimo paslaugų teikėjas – 1 straipsnio 1 dalyje nurodytos įstaigos bei pagal 26 straipsnį išimtimi besinaudojantys juridiniai ir fiziniai asmenys;
- 10) mokėjimo paslaugų vartotojas – fizinis arba juridinis asmuo, kuris naudojasi mokėjimo paslauga kaip mokėtojas ir (arba) kaip gavėjas;

- 11) vartotojas – fizinis asmuo, kuris pagal mokėjimo paslaugų sutartį, kurioms taikoma ši direktyva, veikia siekdamas kitų tikslų nei jo vykdoma prekyba, verslas ar profesija;
- 12) bendroji sutartis – mokėjimo paslaugų sutartis, reglamentuojanti būsimą atskirų ir paskesnių mokėjimo operacijų įvykdymą, ir kurioje gali būti nustatyta pareiga atidaryti mokėjimo sąskaitą bei jos atidarymo sąlygos;
- 13) pinigine perlaida – mokėjimo paslauga, kai lėšos gaunamos iš mokėtojo, neatidarant mokėjimo sąskaitų mokėtojo arba gavėjo vardu, vien tam, kad atitinkama suma būtų pervesta gavėjui ar kitam gavėjo vardu veikiančiam mokėjimo paslaugų teikėjui, ir (arba) kai tokios lėšos gaunamos gavėjo vardu ir jam pateikiamos;
- 14) mokėjimo sąskaita – vieno ar kelių mokėjimo paslaugų vartotojų vardu atidaryta sąskaita, naudojama mokėjimo operacijoms vykdyti;
- 15) lėšos – banknotai ir monetos, pinigų pakaitalai ir elektroniniai pinigai, kaip apibrėžta Direktyvos 2000/46/EB 1 straipsnio 3 dalies b punkte;
- 16) mokėjimo nurodymas – mokėtojo arba gavėjo nurodymas jo mokėjimo paslaugų teikėjui įvykdyti mokėjimo operaciją;
- 17) įskaitymo data – nurodytas laiko momentas, kuriuo naudojasi mokėjimo paslaugų teikėjas apskaičiuodamas palūkanas už lėšas, nurašomas iš mokėjimo sąskaitos arba įskaitomas į ją;
- 18) bazinis valiutų keitimo kursas – valiutų keitimo kursas, kuriuo remiantis apskaičiuojamas valiutų keitimas ir kurį pateikia mokėjimo paslaugų teikėjas arba nurodo viešai prieinamas šaltinis;
- 19) autentiškumo patvirtinimas – procedūra, pagal kurią mokėjimo paslaugų teikėjas gali patikrinti konkrečios mokėjimo priemonės, įskaitant jos personalizuotą saugumo požymį, naudojimą;
- 20) bazinė palūkanų norma – palūkanų norma, kuria remiantis apskaičiuojamos visos taikomos palūkanos ir kurią nurodo viešai prieinamas šaltinis, kurį gali patikrinti abi mokėjimo paslaugų sutarties šalys;
- 21) unikalus identifikatorius – raidžių, skaičių ar simbolių derinys, kurį mokėjimo paslaugų teikėjas nurodo mokėjimo paslaugų vartotojui, ir kurį mokėjimo paslaugų vartotojas turi pateikti, kad būtų vienareikšmiškai identifikuotas kitas mokėjimo operacijoje dalyvaujantis mokėjimo paslaugų vartotojas ir (arba) mokėjimo operacijoje naudojama jo mokėjimo sąskaita;

- 22) tarpininkas – fizinis arba juridinis asmuo, kuris teikdamas mokėjimo paslaugas veikia mokėjimo įstaigos vardu;
- 23) mokėjimo priemonė – personalizuota (-os) priemonė (-ės) ir (arba) tam tikros procedūros, dėl kurių susitaria mokėjimo paslaugų vartotojas ir mokėjimo paslaugų teikėjas, ir kurias mokėjimo paslaugų vartotojas naudoja mokėjimo nurodymui inicijuoti;
- 24) nuotolinio ryšio priemonė – priemonė, kurią galima naudoti mokėjimo paslaugų sutarčiai sudaryti, mokėjimo paslaugų teikėjui ir mokėjimo paslaugų vartotojui fiziškai nedalyvaujant;
- 25) patvarioji laikmena – priemonė, kuri suteikia galimybę mokėjimo paslaugų vartotojui saugoti jam asmeniškai skirtą informaciją taip, kad su informacija būtų galima susipažinti ateityje, informacijos paskirtį atitinkančiu laikotarpiu, ir kuri suteikia galimybę saugomą informaciją atgaminti jos nepakeičiant;
- 26) mikroįmonė – įmonė, kuri mokėjimo paslaugų sutarties sudarymo metu yra Rekomendacijos 2003/361/EB priedo I antraštinės dalies 1 straipsnyje ir 2 straipsnio 1 ir 3 dalyse apibrėžta įmonė;
- 27) darbo diena – diena, kurią atitinkamas mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas arba gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas, dalyvaujantis vykdant mokėjimo operaciją, dirba vykdydamas mokėjimo operacijai atlikti būtina veiklą;
- 28) tiesioginis debetas – mokėjimo paslauga, kurią teikiant atliekamas nurašymas iš mokėtojo mokėjimo sąskaitos, kai mokėjimo operaciją inicijuoja gavėjas, remdamasis gavėjui, gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjui, arba mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjui duotu mokėtojo sutikimu;
- 29) filialas – veiklos vieta, kuri nėra pagrindinė buveinė ir kuri yra mokėjimo įstaigos dalis, neturinti juridinio asmens statuso ir tiesiogiai atliekanti kai kurias arba visas mokėjimo įstaigos veiklas būdingas operacijas; visos veiklos vietos, kurias toje pačioje valstybėje narėje įsteigė mokėjimo įstaigos, kurių pagrindinė buveinė yra kitoje valstybėje narėje, laikomos vienu filialu;
- 30) grupė – įmonių grupė, kurią sudaro pirminė įmonė, jos antrinės įmonės ir subjektai, kuriuose pirminė įmonė arba jos antrinės įmonės turi kapitalo dalį, taip pat įmonės, susijusios Direktyvos 83/349/EEB 12 straipsnio 1 dalyje nurodytais santykiais.

II ANTRAŠTINĖ DALIS

MOKĖJIMO PASLAUGŲ TEIKĖJAI

1 SKYRIUS

Mokėjimo įstaigos

1 skirsnis

Bendrosios taisyklės

5 straipsnis

Prašymai išduoti leidimą

Prašymas išduoti leidimą vykdyti mokėjimo įstaigos veiklą pateikiamas buveinės valstybės narės kompetentingoms institucijoms, kartu pateikiant:

- veiklos programą, kurioje visų pirma nurodoma numatomų mokėjimo paslaugų rūšis;
- verslo planą, įskaitant numatomą pirmųjų trejų finansinių metų biudžeto sąmatą, įrodančią, kad pareiškėjas gali patikimai veikti naudodamas tinkamas ir proporcingas sistemas, išteklius ir procedūras;
- įrodymą, kad mokėjimo įstaiga turi 6 straipsnyje numatytą pradinį kapitalą;
- 9 straipsnio 1 dalies pirmoje pastraipoje nurodytų mokėjimo įstaigų atveju – priemonių, kurių pagal 9 straipsnį buvo imtasi siekiant apsaugoti mokėjimo paslaugų vartotojų lėšas, aprašymą;
- pareiškėjo taikomos valdymo tvarkos ir vidaus kontrolės mechanizmų, įskaitant administracines, rizikos valdymo ir apskaitos procedūras, aprašymą, įrodantį, kad ta valdymo tvarka, kontrolės mechanizmai ir procedūros yra proporcingos, tinkamos, patikimos ir adekvačios;
- vidaus kontrolės mechanizmų, kuriuos pareiškėjas yra įdiegęs siekdamas įvykdyti pareigas, susijusias su pinigų plovimu ir terorizmo finansavimu pagal Direktyvą 2005/60/EB ir 2006 m. lapkričio 15 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (EB) Nr. 1781/2006 dėl mokėtojo informacijos, pateikiamos pervedant lėšas ⁽¹⁾, aprašymą;
- pareiškėjo organizacinės struktūros aprašymą, įskaitant, jei taikoma, numatomo tarpininkų ir filialų panaudojimo aprašymą, išorės subjektų panaudojimo tvarkos aprašymą, bei jo dalyvavimo nacionalinėje arba tarptautinėje mokėjimo sistemoje aprašymą;
- tapatybės duomenis asmenų, tiesiogiai ar netiesiogiai turinčių pareiškėjo kvalifikuotąjį kapitalo dalį, kaip apibrėžta Direktyvos 2006/48/EB 4 straipsnio 11 punkte, jų turimo kapitalo dydžius ir jų tinkamumo įrodymą

⁽¹⁾ OL L 345, 2006 12 8, p. 1.

atsižvelgiant į būtinybę užtikrinti mokėjimo įstaigos patikimą ir riziką ribojančiais principais grindžiamą valdymą;

- i) direktorių ir asmenų, atsakingų už mokėjimo įstaigos valdymą, ir prireikus asmenų, atsakingų už mokėjimo įstaigos mokėjimo paslaugų teikimo veiklos valdymą, tapatybės duomenis bei įrodymus, kad jie yra geros reputacijos ir turi tinkamų žinių bei patirties mokėjimo paslaugoms vykdyti, kaip apibrėžė mokėjimo įstaigos buveinės valstybė narė;
- j) kai taikytina, teisės aktų nustatytą auditą atliekančių auditorių ir audito įmonių, kaip apibrėžta 2006 m. gegužės 17 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 2006/43/EB dėl teisės aktų nustatyto metinės finansinės atskaitomybės ir konsoliduotos finansinės atskaitomybės audito ⁽¹⁾, tapatybės duomenis;
- k) pareiškėjo teisinį statusą ir įstatus;
- l) pareiškėjo pagrindinės buveinės adresą.

Pateikdamas d, e, ir g punktuose nurodytą informaciją, pareiškėjas pateikia savo audito tvarkos ir organizacinės tvarkos, kurią jis nustatė, kad galėtų imtis visų pagrįstų veiksmų savo vartotojų interesams apsaugoti ir mokėjimo paslaugų teikimo tęstinumui bei patikimumui užtikrinti, aprašymą.

6 straipsnis

Pradinis kapitalas

Valstybės narės reikalauja, kad leidimo išdavimo metu mokėjimo įstaigos turėtų pradinį kapitalą, sudarytą iš Direktyvos 2006/48/EB 57 straipsnio a ir b punktuose apibrėžtų lėšų:

- a) jeigu mokėjimo įstaiga teikia tik priedo 6 punkte nurodytą mokėjimo paslaugą, jos kapitalas jokių metų negali būti mažesnis kaip 20 000 EUR;
- b) jeigu mokėjimo įstaiga teikia priedo 7 punkte nurodytą mokėjimo paslaugą, jos kapitalas jokių metų negali būti mažesnis kaip 50 000 EUR; ir
- c) jeigu mokėjimo įstaiga teikia bet kurią priedo 1–5 punktuose nurodytą mokėjimo paslaugą, jos kapitalas jokių metų negali būti mažesnis kaip 125 000 EUR.

7 straipsnis

Nuosavos lėšos

1. Mokėjimo įstaigos nuosavos lėšos, kaip apibrėžta Direktyvos 2006/48/EB 57–61, 63, 64 ir 66 straipsniuose, negali būti mažesnės už didžiausią sumą, iš reikalaujamų pagal šios direktyvos 6 arba 8 straipsnį.

2. Valstybės narės imasi būtinų priemonių, kad užkirstų kelią nuosavų lėšų skaičiavimui taikytinų elementų kartotiniam naudojimui, jei mokėjimo įstaiga priklauso tai pačiai grupei, kaip ir kita mokėjimo įstaiga, kredito įstaiga, investicinė įmonė, turto valdymo bendrovė ar draudimo įmonė. Ši dalis taip pat taikoma, jeigu mokėjimo įstaiga yra mišraus pobūdžio ir vykdo kitą nei priede nurodytos mokėjimo paslaugos veiklą.

3. Jei tenkinamos Direktyvos 2006/48/EB 69 straipsnyje nustatytos sąlygos, valstybės narės ar jų kompetentingos institucijos gali nuspręsti netaikyti šios direktyvos 8 straipsnio mokėjimo įstaigoms, kurioms taikoma konsoliduota pirminių kredito įstaigų priežiūra pagal Direktyvą 2006/48/EB.

8 straipsnis

Nuosavų lėšų apskaičiavimas

1. Nepaisant 6 straipsnyje nustatytų pirminių reikalavimų kapitalui, valstybės narės reikalauja, kad mokėjimo įstaigos visą laiką turėtų nuosavas lėšas, apskaičiuotas laikantis vieno iš toliau nurodytų trijų metodų, kuriuos nustatė kompetentingos institucijos nacionalinės teisės aktuose nustatyta tvarka:

A metodas

Mokėjimo įstaigų nuosavos lėšos turi sudaryti bent 10 % jų praėjusių metų fiksuotų pridėtinių išlaidų. Kompetentingos institucijos gali šį reikalavimą patikslinti tuo atveju, jeigu nuo praėjusių metų mokėjimo įstaigos veikloje įvyko esminių pokyčių. Jeigu apskaičiavimo dieną mokėjimo įstaiga dar nėra baigusi visų vienerių metų veiklos, tai reikalavimas yra kad nuosavos lėšos sudarytų 10 % jų atitinkamų fiksuotų pridėtinių išlaidų, kurios numatytos jos verslo plane, išskyrus atvejus, kai kompetentingos institucijos reikalauja patikslinti šį planą.

B metodas

Mokėjimo įstaigos nuosavos lėšos turi būti ne mažesnės už toliau nurodytų dydžių, padaugintų iš padidinimo daugiklio k, sumą, kaip apibrėžta toliau 2 dalyje, kur mokėjimo apimtis (MA) sudaro vieną dvyliktąją bendros mokėjimo operacijų, kurias mokėjimo įstaiga atliko praėjusias metais, sumos:

- a) 4,0 % tos MA dalies iki 5 mln. EUR,

plius

- b) 2,5 % tos MA dalies nuo 5 mln. EUR iki 10 mln. EUR,

plius

- c) 1 % tos MA dalies nuo 10 mln. EUR iki 100 mln. EUR,

plius

⁽¹⁾ OL L 157, 2006 6 9, p. 87.

- d) 0,5 % tos MA dalies nuo 100 mln. EUR iki 250 mln. EUR,
- plius
- e) 0,25 % tos MA dalies virš 250 mln. EUR.

C metodas

Mokėjimo įstaigos nuosavos lėšos turi būti ne mažesnės už atitinkamą rodiklį, apibrėžtą a punkte, padaugintą iš b punkte nustatyto padauginimo daugiklio ir vėl padaugintą iš 2 dalyje apibrėžto padidinimo daugiklio k:

- a) Atitinkamas rodiklis yra šių elementų suma:
- palūkanų pajamų,
 - palūkanų išlaidų,
 - gautų komisinių ir kitų mokesčių, ir
 - kitų veiklos pajamų.

Kiekvienas elementas įtraukiamas į sumą su savo teigiamu arba neigiamu ženklu. Pajamos iš neįprastų ir nebūdingų elementų negali būti naudojamos apskaičiuojant atitinkamą rodiklį. Išlaidos, susijusios su trečiųjų šalių teikiamomis išorės subjektams perduotoms paslaugomis gali sumažinti atitinkamą rodiklį, jei išlaidos patiriamos dėl pagal šią direktyvą prižiūrimos įstaigos. Atitinkamas rodiklis apskaičiuojamas kiekvienų finansinių metų pabaigoje pagal paskutinių dvylikos mėnesių stebėjimus. Atitinkamas rodiklis apskaičiuojamas už praeitus finansinius metus. Tačiau pagal C metodą apskaičiuotos nuosavo lėšos negali būti mažesnės nei 80 % pastarųjų trijų finansinių metų atitinkamo rodiklio vidurkio. Jei nėra jokių audituotų duomenų, gali būti naudojami sąmatiniai verslo duomenys.

- b) Padauginimo daugiklis yra:
- i) 10 % tos atitinkamo rodiklio dalies iki 2,5 mln. EUR,
 - ii) 8 % tos atitinkamo rodiklio dalies nuo 2,5 mln. EUR iki 5 mln. EUR,
 - iii) 6 % tos atitinkamo rodiklio dalies nuo 5 mln. EUR iki 25 mln. EUR,
 - iv) 3 % tos atitinkamo rodiklio dalies nuo 25 mln. EUR iki 50 mln. EUR,
 - v) 1,5 % virš 50 mln. EUR.

2. Padidinimo daugiklis k, naudotinas taikant 1 dalyje nurodytus B ir C metodus, yra:

- a) 0,5, jeigu mokėjimo įstaiga teikia tik priedo 6 punkte nurodytą mokėjimo paslaugą;
- b) 0,8, jeigu mokėjimo įstaiga teikia priedo 7 punkte nurodytą mokėjimo paslaugą;
- c) 1, jeigu mokėjimo įstaiga teikia bet kurią priedo 1–5 punktuose nurodytą mokėjimo paslaugą.

3. Kompetentingos institucijos, remdamosi rizikos valdymo procesų, su rizika susijusių nuostolių duomenų rinkimo kokybės ir vidinių kontrolės mechanizmų įvertinimu, gali reikalauti, kad mokėjimo įstaiga turėtų nuosavų lėšų sumą, kuri yra iki 20 % didesnė negu suma, kuri būtų gauta taikant pagal 1 dalį pasirinktą metodą, arba gali leisti, kad mokėjimo įstaiga turėtų nuosavų lėšų sumą, kuri yra iki 20 % mažesnė negu suma, kuri būtų gauta taikant pagal 1 dalį pasirinktą metodą.

9 straipsnis

Apsaugos reikalavimai

1. Valstybės narės arba kompetentingos institucijos reikalauja, kad mokėjimo įstaiga, kuri teikia kurią nors priede nurodytą mokėjimo paslaugą ir tuo pačiu metu vykdo kitą veiklą, nurodytą 16 straipsnio 1 dalies c punkte, apsaugotų iš mokėjimo paslaugų vartotojų arba per kitą mokėjimo paslaugų teikėją gautas lėšas mokėjimo operacijų vykdymui:

arba:

- a) jos niekada negali būti laikomos kartu su kitų fizinių arba juridinių asmenų, nesančių mokėjimo paslaugų vartotojais, kurių vardu tos lėšos laikomos, lėšomis ir, jei po lėšų gavimo dienos einančios darbo dienos pabaigoje jas vis dar turi mokėjimo įstaiga ir jos dar nėra pristatytos gavėjui ar nėra pervestos kitam mokėjimo paslaugų teikėjui, jos deponuojamos atskiroje kredito įstaigos sąskaitoje arba investuojamos į saugų, likvidų ir mažos rizikos turtą, kaip apibrėžta buveinės valstybės narės kompetentingų institucijų; ir
 - b) jos pagal valstybių narių teisės aktus yra apsaugotos tų mokėjimo paslaugų vartotojų naudai tuo atveju, jei mokėjimo įstaigos kreditoriai pateiktų reikalavimų, visų pirma nemokumo atveju;
- arba
- c) jos apdraudžiamos pagal draudimo polisą ar joms taikoma kita panaši garantija, išduota draudimo bendrovės ar kredito įstaigos, nepriklausančios tai pačiai kaip ir mokėjimo įstaiga grupei, tokiai sumai, kuri neapdraudus pagal draudimo polisą ar neturint kitos panašios garantijos būtų buvusi atskirta, išmokamai tuo atveju, kai mokėjimo įstaiga negali įvykdyti savo finansinių įsipareigojimų.

2. Kai iš mokėjimo įstaigos reikalaujama apsaugoti lėšas pagal 1 dalį ir tų lėšų dalis bus naudojama būsimoms mokėjimo operacijoms vykdyti, o likusi suma – paslaugoms, kurios nėra mokėjimo paslaugos, teikti, 1 dalyje nustatyti reikalavimai taip pat taikomi tai būsimoms operacijoms vykdyti gautai lėšų daliai. Kai ši dalis nėra pastovi arba jos dydis nežinomas iš anksto, valstybės narės gali mokėjimo įstaigoms leisti taikyti šią dalį remdamosi pavyzdine dalimi, kuri, kaip manoma, bus naudojama mokėjimo paslaugoms teikti, jei tokia pavyzdinė dalis gali būti pagrįstai nustatyta remiantis ankstesniais duomenimis tenkinant kompetentingų institucijų reikalavimus.

3. Valstybės narės ar kompetentingos institucijos gali reikalauti, kad mokėjimo įstaigos, kurios nevykdo kitos veiklos, nurodytos 16 straipsnio 1 dalies c punkte, taip pat laikytųsi šio straipsnio 1 dalyje nustatytų apsaugos reikalavimų.

4. Valstybės narės ar kompetentingos institucijos taip pat gali apriboti tokius apsaugos reikalavimus ir juos taikyti tik tų mokėjimo paslaugų vartotojų, kurių kiekvieno atskirai lėšos viršija 600 EUR ribą, lėšoms.

10 straipsnis

Leidimo išdavimas

1. Valstybės narės reikalauja, kad įmonės, išskyrus nurodytas 1 straipsnio 1 dalies a–c punktuose ir e–f punktuose ir pagal 26 straipsnį išimtimi besinaudojančius juridinius bei fizinius asmenis, ketinančius teikti mokėjimo paslaugas, prieš pradėdamos teikti mokėjimo paslaugas gautų leidimą vykdyti mokėjimo įstaigos veiklą. Leidimas išduodamas tik valstybėje narėje įsisteigusiam juridiniam asmeniui.

2. Leidimai išduodami, jei kartu su prašymu leidimui gauti pateikta informacija ir įrodymai atitinka visus 5 straipsnyje nustatytus reikalavimus ir kompetentingos institucijos, nuodugnai patikrinusios prašymą, pateikė teigiamą bendrą įvertinimą. Prieš išduodama leidimą kompetentinga institucija atitinkamais atvejais gali konsultuotis su nacionaliniu centru banku ar kitomis atitinkamomis viešosios valdžios institucijomis.

3. Mokėjimo įstaiga, pagal jos buveinės valstybės narės nacionalinę teisę privalanti turėti registruotą buveinę, pagrindinė buveinė turi būti toje pačioje valstybėje narėje, kurioje yra jos registruota buveinė.

4. Kompetentingos institucijos išduoda leidimą tik tuo atveju, jei atsižvelgiant į poreikį užtikrinti patikimą ir riziką ribojančiais principais grindžiamą mokėjimo įstaigos valdymą, mokėjimo įstaiga turi tvirtą mokėjimo paslaugų veiklos valdymo tvarką, įskaitant suprantamą organizacinę struktūrą su aiškiai apibrėžtomis, skaidriomis ir nuosekliomis atsakomybės ribomis, rizikos, kurią ji patiria ar gali patirti, nustatymo, valdymo, stebėsenos ir informavimo apie ją veiksmingus procesus bei atitinkamus vidaus kontrolės mechanizmus, įskaitant patikimas

administracines ir apskaitos procedūras; ši tvarka, procedūros ir mechanizmai turi būti visapusiai ir proporcingi mokėjimo įstaigos teikiamų mokėjimo paslaugų pobūdžiui, apimčiai ir sudėtingumui.

5. Kai mokėjimo įstaiga teikia bet kurias priede išvardytas mokėjimo paslaugas ir tuo pačiu metu vykdo kitą verslo veiklą, kompetentingos institucijos gali reikalauti įsteigti atskirą subjektą mokėjimo paslaugų verslui vykdyti, jei mokėjimo įstaigos vykdoma kita nei mokėjimo paslaugų teikimo veikla turi ar gali turėti neigiamos įtakos mokėjimo įstaigos finansiniam patikimumui ar kompetentingų institucijų galimybei stebėti, ar mokėjimo įstaiga vykdo visus šioje direktyvoje nustatytas pareigas.

6. Kompetentingos institucijos atsisako išduoti leidimą, jei, atsižvelgiant į poreikį užtikrinti tinkamą ir apgalvotą mokėjimo įstaigos valdymą, jie nėra patenkinti akcijų turėtojų arba narių, kuriems priklauso kvalifikuota kapitalo dalis, patikimumu.

7. Jeigu mokėjimo įstaiga ir kiti fiziniai ar juridiniai asmenys yra susiję artimais ryšiais, kaip apibrėžta Direktyvos 2006/48/EB 4 straipsnio 46 punkte, kompetentingos institucijos išduoda leidimą tik tuo atveju, jei tokie ryšiai netrukdo veiksmingai vykdyti jų priežiūros funkcijų.

8. Kompetentingos institucijos išduoda leidimą tik tuo atveju, jei trečiosios šalies įstatymai ir kiti teisės aktai, taikomi vienam ar keletui fizinių ar juridinių asmenų, su kuriais mokėjimo įmonė yra susijusi artimais ryšiais, arba sunkumai, atsirandantys įgyvendinant tuos įstatymus ir kitus teisės aktus, netrukdo joms veiksmingai vykdyti jų priežiūros funkcijų.

9. Leidimas galioja visose valstybėse narėse ir suteikia teisę atitinkamai mokėjimo įstaigai teikti mokėjimo paslaugas visoje Bendrijoje, naudojantis laisve teikti paslaugas arba įsisteigimo laisve, jei tokias paslaugas apima leidimas.

11 straipsnis

Pranešimas apie sprendimą

Per tris mėnesius nuo prašymo gavimo arba, jeigu prašymas buvo neišsamus, per tris mėnesius po to, kai buvo gauta visa sprendimui priimti reikalinga informacija, kompetentingos institucijos praneša pareiškėjui, ar leidimas išduotas, ar atsisakyta jį išduoti. Atsisakius išduoti leidimą, visada nurodomos atsisakymo priežastys.

12 straipsnis

Leidimo panaikinimas

1. Kompetentingos institucijos gali panaikinti mokėjimo įstaigai išduotą leidimą tik tuo atveju, jei įstaiga:

a) per 12 mėnesių nepasinaudoja šiuo leidimu, aiškiai atsisako šio leidimo arba ilgiau kaip šešis mėnesius nevykdo veiklos,

- jeigu atitinkama valstybė narė nėra numaciusi, kad tokiais atvejais šis leidimas netenka galios;
- b) yra gavusi leidimą pateikusi klaidingą informaciją ar pasinaudojusi kitomis netinkamomis priemonėmis;
- c) nebeatitinka leidimo išdavimo sąlygų;
- d) toliau vykdydama mokėjimo paslaugų teikimo veiklą galėtų kelti grėsmę mokėjimo sistemos stabilumui; arba
- e) tenkina vieną ar daugiau kitų aplinkybių, dėl kurių nacionalinėje teisėje numatoma panaikinti leidimą.
2. Privalo būti nurodomos leidimo panaikinimo priežastys ir apie tai informuojami suinteresuoti asmenys.
3. Informacija apie leidimo panaikinimą skelbiama viešai.

13 straipsnis

Registravimas

Valstybės narės įsteigia leidimus turinčių mokėjimo įstaigų, jų tarpininkų ir filialų, taip pat pagal 26 straipsnį išimtimi besinaudojančių fizinių ir juridinių asmenų bei tarpininkų ir filialų, ir 2 straipsnio 3 dalyje nurodytų įstaigų, kurios turi teisę teikti mokėjimo paslaugas pagal nacionalinę teisę, viešąjį registrą. Jos įregistruojamos buveinės valstybės narės registre.

Šiame registre nurodomos mokėjimo paslaugos, kurioms teikti yra išduotas leidimas mokėjimo įstaigai arba kurioms teikti buvo įregistruotas fizinis ar juridinis asmuo. Leidimus turinčios mokėjimo įstaigos registre nurodomos atskirai nuo fizinių ir juridinių asmenų, kurie buvo įregistruoti pagal 26 straipsnį. Šis registras turi būti prieinamas visuomenei susipažinti, pasiekiamas prijungties režimu ir reguliariai atnaujinamas.

14 straipsnis

Leidimo išsaugojimas

Jei dėl kokių nors pokyčių pasikeičia 5 straipsnyje nustatytos informacijos ir įrodymų tikslumas, mokėjimo įstaiga nedelsdama praneša apie tai savo buveinės valstybės narės kompetentingoms institucijoms.

15 straipsnis

Atskaitomybė ir teisės aktų nustatytas auditas

1. Mokėjimo įstaigoms *mutatis mutandis* taikomos Direktyva 78/660/EEB ir, kai taikytina, direktyvos 83/349/EEB bei 86/635/EEB ir 2002 m. liepos 19 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1606/2002 dėl tarptautinių apskaitos standartų taikymo ⁽¹⁾.

2. Mokėjimo įstaigų metinę finansinę atskaitomybę ir konsoliduotą finansinę atskaitomybę audituoja teisės aktų nustatyta auditą atliekantys auditoriai arba audito įmonės, kaip apibrėžta Direktyvoje 2006/43/EB, išskyrus tuos atvejus, kai taikomos šio reikalavimo išimties pagal Direktyvą 78/660/EEB ir, kai taikytina, direktyvas 83/349/EEB bei 86/635/EEB.

3. Priežiūros tikslais valstybės narės reikalauja, kad mokėjimo įstaigos pateiktų atskirą atskaitomybės informaciją apie priede išvardytas mokėjimo paslaugas ir 16 straipsnio 1 dalyje nurodytą veiklą, dėl kurios pateikiama auditoriaus išvada. Šią išvadą parengia, kai taikytina, teisės aktų nustatyta auditą atliekantys auditoriai arba audito įmonės.

4. Direktyvos 2006/48/EB 53 straipsnyje nustatytos pareigos *mutatis mutandis* taikomos teisės aktų nustatyta auditą atliekančioms mokėjimo įstaigų vykdomoms mokėjimo paslaugų veiklos auditą.

16 straipsnis

Veikla

1. Be priede išvardytų mokėjimo paslaugų teikimo veiklos, mokėjimo įstaigos turi teisę vykdyti šią veiklą:

- a) teikti operacijų ir glaudžiai susijusias papildomas paslaugas, pavyzdžiui, užtikrinti mokėjimo operacijų vykdymą, teikti užsienio valiutų keitimo paslaugas, vykdyti saugojimo veiklą ir kaupti bei tvarkyti duomenis;
- b) valdyti mokėjimo sistemas nepažeidžiant 28 straipsnio;
- c) vykdyti veiklą, kuri nėra mokėjimo paslaugų teikimo veikla, atsižvelgiant į taikomus Bendrijos ir nacionalinės teisės aktus.

2. Kai mokėjimo įstaigos teikia vieną ar daugiau priede nurodytų mokėjimo paslaugų, jos gali turėti tik mokėjimo sąskaitas, skirtas tik mokėjimo operacijoms. Visos lėšos, kurias mokėjimo įstaigos gauna iš mokėjimo paslaugų vartotojų mokėjimo paslaugoms teikti, nelaikomos indėliu arba kitomis grąžintinomis lėšomis, kaip apibrėžta Direktyvos 2006/48/EB 5 straipsnyje, arba elektroniniais pinigais, kaip apibrėžta Direktyvos 2000/46/EB 1 straipsnio 3 dalyje.

3. Mokėjimo įstaigos gali suteikti su mokėjimo paslaugomis, nurodytomis priedo 4, 5 ar 7 punktuose, susijusį kreditą tik tuo atveju, jei laikomasi šių sąlygų:

- a) kreditas yra papildoma priemonė ir suteiktas tik mokėjimo operacijai įvykdyti;

⁽¹⁾ OL L 243, 2002 9 11, p. 1.

- b) nepaisant nacionalinių taisyklių dėl kredito suteikimo kredito kortelėmis, dėl mokėjimo suteiktas ir pagal 10 straipsnio 9 dalį ir 25 straipsnį įvykdytas kreditas grąžinamas per trumpą laikotarpį, kuris jokių būdu negali būti ilgesnis nei dvylika mėnesių;
- c) toks kreditas nėra suteikiamas iš mokėjimo operacijai vykdyti gautų ar laikomų lėšų ir
- d) mokėjimo įstaigos nuosavos lėšos, priežiūros institucijų nuomone, bet kuriuo metu yra pakankamos atsižvelgiant į bendrą suteikto kredito sumą.

4. Mokėjimo įstaigos negali vykdyti indėlių ar kitokių grąžintinių lėšų priėmimo veiklos, kaip apibrėžta Direktyvos 2006/48/EB 5 straipsnyje.

5. Ši direktyva nedaro poveikio Direktyvos 87/102/EEB dėl valstybių narių įstatymų ir kitų teisės aktų, susijusių su vartojimo kreditu, suderinimo nacionalinėms įgyvendinimo priemonėms. Pagal Bendrijos teisę ši direktyva taip pat nedaro poveikio kitiems atitinkamiems Bendrijos ir nacionalinės teisės aktams, susijusiems su kreditų suteikimo vartotojams sąlygomis, kurios nėra derinamos pagal šią direktyvą ir neprieštarauja Bendrijos teisei.

2 skirsnis

Kiti reikalavimai

17 straipsnis

Tarpininkų, filialų ar išorės subjektų, kuriems perduodamas veiklos vykdymas, pasitelkimas

1. Tais atvejais, kai mokėjimo įstaiga ketina teikti mokėjimo paslaugas per tarpininką, ji buveinės valstybės narės kompetentingoms institucijoms pateikia šią informaciją:

- a) tarpininko pavadinimą ir adresą;
- b) vidaus kontrolės mechanizmų, kuriuos tarpininkai naudos, kad įvykdytų pareigas, susijusias su pinigų plovimu ir terorizmo finansavimu pagal Direktyvą 2005/60/EB, aprašymą; ir
- c) direktorių ir asmenų, atsakingų už mokėjimo paslaugoms teikti pasitelkto tarpininko valdymą, tapatybės duomenis bei įrodymą, kad jie yra pasirengę ir tinkami asmenys.

2. Gavusios informaciją pagal 1 dalį, kompetentingos institucijos gali tarpininką įrašyti į pagal 13 straipsnį įsteigtą registrą.

3. Prieš įrašydamos tarpininką į registrą, kompetentingos institucijos, jei jos mano, kad pateikta informacija yra neteisinga, gali imtis papildomų veiksmų informacijai patikrinti.

4. Jei patikrinusios informaciją kompetentingos institucijos nėra įsitikinusios, kad pagal 1 dalį pateikta informacija yra

teisinga, jos atsisako tarpininką įrašyti pagal 13 straipsnį numatyta registre.

5. Jei mokėjimo įstaiga pageidauja vykdyti veiklą kitoje valstybėje narėje pasitelkusi tarpininką, ji privalo laikytis 25 straipsnyje nurodytos tvarkos. Tuo atveju prieš įregistruojant tarpininką pagal šį straipsnį, buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos informuoja priimančiosios valstybės narės kompetentingas institucijas apie savo ketinimą įregistruoti tarpininką ir atsižvelgti į jų nuomonę.

6. Jei priimančiosios valstybės narės kompetentingos institucijos turi pagrįstų priežasčių įtarti, kad ketinant pasitelkti tarpininką ar įsteigti filialą yra plaunami ar buvo plaunami pinigai ar finansuojamas terorizmas, kaip apibrėžta Direktyvoje 2005/60/EB, arba kėsintasi tai daryti, arba kad pasitelkus tokį tarpininką arba įsteigus tokį filialą galėtų padidėti pinigų plovimo ar terorizmo finansavimo rizika, jos apie tai informuoja buveinės valstybės narės kompetentingas institucijas, kurios gali atsisakyti tarpininką ar filialą įregistruoti arba gali panaikinti tarpininko ar filialo registraciją, jei ji jau buvo atlikta.

7. Kai mokėjimo įstaiga ketina perduoti mokėjimo paslaugų veiklos funkcijų vykdymą išorės subjektui, ji apie tai informuoja savo buveinės valstybės narės kompetentingas institucijas.

Svarbios veiklos funkcijos negali būti perduodamos išorės subjektams taip, kad iš esmės pablogintų mokėjimo įstaigos vidaus kontrolės kokybę ir kompetentingų institucijų sugebėjimą stebėti, ar mokėjimo įstaiga laikosi visų šioje direktyvoje nustatytų pareigų.

Taikant antrą pastraipą, veiklos funkcija laikoma svarbia, jeigu ją netinkamai vykdydama arba jos nevykdydama mokėjimo įstaiga iš esmės nebegalėtų toliau laikytis savo leidimo reikalavimų pagal šią antraštinę dalį arba kitų pareigų pagal šią direktyvą, arba būtų pakenkta finansinei jos veiklai arba patikimumui, arba jos teikiamų mokėjimo paslaugų tęstinumui. Valstybės narės užtikrina, kad mokėjimo įstaigos, perduodamos svarbias veiklos funkcijas išorės subjektams, laikytųsi šių sąlygų:

- a) išorės subjektui perdavus veiklos funkcijas, vyresnioji vadovybė negali perduoti savo atsakomybės;
- b) negali keistis mokėjimo įstaigos santykiai su jos mokėjimo paslaugų vartotojais ir pareigos jų atžvilgiu pagal šią direktyvą;
- c) negali būti sušvelnintos sąlygos, kurių mokėjimo įstaiga turi laikytis, kad jai būtų suteiktas leidimas pagal šią antraštinę dalį arba kad ji išsaugotų tą leidimą; ir
- d) negali būti pašalintos arba pakeistos kitos sąlygos, kuriomis remiantis mokėjimo įstaigai buvo išduotas leidimas.

8. Mokėjimo įstaigos užtikrina, kad jų vardu veikiantys tarpininkai ir filialai apie tokį faktą informuotų mokėjimo paslaugų vartotojus.

18 straipsnis

Atsakomybė

1. Valstybės narės užtikrina, kad, kai mokėjimo įstaigos pasitelkia trečiašalis operacinių funkcijų vykdymui, tos mokėjimo įstaigos imtųsi pagrįstų priemonių užtikrinti, kad yra laikomasi šių direktyvos reikalavimų.

2. Valstybės narės reikalauja, kad mokėjimo įstaigos liktų visiškai atsakingos už visus jų darbuotojų arba tarpininkų, filialų ar išorės subjektų, kuriems perduodamas veiklos vykdymas, veiksmus.

19 straipsnis

Įrašų saugojimas

Valstybės narės reikalauja, kad mokėjimo įstaigos saugotų visus atitinkamus įrašus šios antraštinės dalies tikslais bent penkerius metus, neribojant Direktyvos 2005/60/EB ar kitų atitinkamų Bendrijos ar nacionalinės teisės aktų taikymo.

3 skirsnis

Kompetentingos institucijos ir priežiūra

20 straipsnis

Kompetentingų institucijų paskyrimas

1. Kompetentingomis institucijomis, atsakingomis už leidimų išdavimą mokėjimo įstaigoms ir už riziką ribojančiais principais grindžiamą mokėjimo įstaigų priežiūrą, kurios turi vykdyti pagal šią antraštinę dalį nustatytas pareigas, valstybės narės paskiria viešosios valdžios institucijas arba įstaigas, kurios yra pripažintos nacionalinės teisės aktuose arba kurias pripažįsta viešosios valdžios institucijos, kurioms nacionaliniuose teisės aktuose šiuo tikslu suteikti aiškūs įgaliojimai, įskaitant nacionalinius centrinčius bankus.

Kompetentingos institucijos turi užtikrinti nepriklausomumą nuo ūkio subjektų ir išvengti interesų konflikto. Nepažeidžiant pirmos pastraipos, kredito įstaigos, elektroninių pinigų įstaigos arba pašto pinigų persiuntimo sistemų (žiro) įstaigos negali būti kompetentingomis institucijomis.

Valstybės narės atitinkamai informuoja Komisiją.

2. Valstybės narės užtikrina, kad pagal 1 dalį paskirtos kompetentingos institucijos turėtų visas savo pareigas atlikti būtinus įgaliojimus.

3. Jeigu klausimams, kuriuos apima ši antraštinė dalis, spręsti valstybės narės teritorijoje yra daugiau negu viena kompetentinga institucija, tai valstybės narės užtikrina tų institucijų glaudų bendradarbiavimą, kad jos galėtų veiksmingai įvykdyti jų atitinkamas pareigas. Tai taikoma ir tais atvejais, kai institucijos,

kompetentingos spręsti šioje antraštinėje dalyje numatytus klausimus, nėra kompetentingos institucijos, atsakingos už kredito įstaigų priežiūrą.

4. Atsakomybė už pagal 1 dalį paskirtų kompetentingų institucijų uždavinius tenka buveinės valstybės narės kompetentingoms institucijoms.

5. Pagal 1 dalį negalima daryti prielaidos, kad kompetentingų institucijų reikalaujama prižiūrėti kitą mokėjimo įstaigų verslo veiklą, nei priėdė išvardytų mokėjimo paslaugų teikimą ir veiklą, nurodytą 16 straipsnio 1 dalies a punkte.

21 straipsnis

Priežiūra

1. Valstybės narės turi užtikrinti, kad kompetentingų institucijų vykdomos kontrolės priemonės, skirtos patikrinti, kaip laikomasi šios antraštinės dalies nuostatų, būtų proporcingos, tinkamos ir pritaikomos atsižvelgiant į riziką, kuri kyla mokėjimo įstaigoms.

Siekiant patikrinti, kaip laikomasi šios antraštinės dalies nuostatų, kompetentingos įstaigos turi teisę imtis šių veiksmų, visų pirma:

- a) reikalauti, kad mokėjimo įstaiga pateiktų visą informaciją, kurios reikia stebint, kaip laikomasi nuostatų;
- b) atlikti patikrinimus vietoje – mokėjimo įstaigoje, tarpininko ar filialo, mokėjimo įstaigos atsakomybe teikiančio mokėjimo paslaugas, ar bet kurio išorės subjekto, kuriam perduodamas veiklos vykdymas būstinėje;
- c) teikti rekomendacijas ir gaires bei atitinkamais atvejais nustatyti privalomosios galios administracines nuostatas; ir
- d) sustabdyti leidimo galiojimą arba jį panaikinti 12 straipsnyje nurodytais atvejais.

2. Neribodamos leidimų panaikinimo procedūrų ir baudžiamosios teisės nuostatų, valstybės narės numato, jog jų atitinkamos kompetentingos institucijos gali mokėjimo įstaigoms arba toms įstaigoms, kurios iš tikrųjų kontroliuoja mokėjimo įstaigų veiklą, ir kurios pažeidžia įstatymus ir kitus teisės aktus, susijusius su jų mokėjimo paslaugų veiklos priežiūra ar vykdymu, priimti arba taikyti baudas ar priemones, kuriomis konkrečiai siekiama pašalinti pastebėtus pažeidimus arba jų priežastis.

3. Nepaisant 6 straipsnyje, 7 straipsnio 1 ir 2 dalyse bei 8 straipsnyje nustatytų reikalavimų, valstybės narės užtikrina, kad kompetentingoms institucijoms būtų suteikta teisė imtis šio straipsnio 1 dalyje apibūdintų veiksmų, kad būtų užtikrintas pakankamas mokėjimo paslaugoms teikti kapitalas, visų pirma kai mokėjimo įstaigos vykdoma veikla, kuri nėra mokėjimo paslaugų veikla, turi ar gali turėti neigiamos įtakos mokėjimo įstaigos finansiniam patikimumui.

22 straipsnis

Profesinė paslaptis

1. Valstybė narė turi užtikrinti, kad visi asmenys, dirbantys arba dirbę kompetentingose institucijose, ir kompetentingų institucijų vardu veikiantys ekspertai išpareigotų saugoti profesines paslaptis, neribojant atvejų, kuriuos apima baudžiamosios teisės nuostatos.
2. Siekiant užtikrinti asmens ir verslo teisių apsaugą, keičiantis informacija pagal 24 straipsnį griežtai laikomasi profesinių paslaptių saugojimo reikalavimų.
3. Valstybės narės gali taikyti šį straipsnį atsižvelgdamos *mutatis mutandis* į Direktyvos 2006/48/EB 44–52 straipsnius.

23 straipsnis

Teisė kreiptis į teismus

1. Valstybės narės užtikrina, kad kompetentingų institucijų priimti sprendimai mokėjimo įstaigų atžvilgiu pagal šią direktyvą priimtus įstatymus, taisykles ar administracines nuostatas, gali būti ginčijami teismuose.
2. 1 pastraipa taip pat taikoma neveikimo atvejais.

24 straipsnis

Keitimasis informacija

1. Skirtingų valstybių narių kompetentingos institucijos bendradarbiauja tarpusavyje ir atitinkamais atvejais su Europos centriniu banku bei valstybių narių nacionaliniais centriniais bankais bei kitomis atitinkamomis kompetentingomis institucijomis, paskirtomis pagal mokėjimo paslaugų teikėjams taikomus Bendrijos ar nacionalinės teisės aktus.
2. Be to, valstybės narės leidžia savo kompetentingoms institucijoms keistis informacija su:
 - a) kitų valstybių narių kompetentingomis institucijomis, atsakingomis už leidimų išdavimą mokėjimo įstaigoms ir jų priežiūrą;
 - b) Europos centriniu banku ir valstybių narių nacionaliniais centriniais bankais, kaip pinigų ir priežiūros institucijomis, bei atitinkamais atvejais su kitomis viešosios valdžios institucijomis, atsakingomis už mokėjimo ir atsiskaitymo sistemų priežiūrą;
 - c) kitomis atitinkamomis institucijomis, paskirtomis pagal šią direktyvą, Direktyvą 95/46/EB, Direktyvą 2005/60/EB ir mokėjimo paslaugų teikėjams taikomus kitus Bendrijos teisės aktus, pavyzdžiui, teisės aktus, taikomus asmenų apsaugai tvarkant asmens duomenis taip pat pinigų plovimo ir terorizmo finansavimo atvejais.

25 straipsnis

Įsisteigimo teisės ir laisvės teikti paslaugas įgyvendinimas

1. Leidimą turinti mokėjimo įstaiga, pageidaujanti pirmą kartą kitoje valstybėje narėje, kuri nėra jos buveinės valstybės narė, teikti mokėjimo paslaugas įgyvendindama įsisteigimo teisę arba laisvę teikti paslaugas, apie tai praneša savo buveinės valstybės narės kompetentingoms institucijoms.

Per vieną mėnesį nuo tokios informacijos gavimo buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos praneša priimančiosios valstybės narės kompetentingoms institucijoms mokėjimo įstaigos pavadinimą ir adresą, už filialo valdymą atsakingų asmenų vardus ir pavardes, jo organizacinę struktūrą bei tai, kokios rūšies mokėjimo paslaugas ji ketina teikti priimančiosios valstybės narės teritorijoje.

2. Siekdamas kitos valstybės narės teritorijoje esančiam mokėjimo įstaigos tarpininkui, filialui arba išorės subjektui, kuriam perduodamas veiklos vykdymas, taikyti kontrolės priemonės ir imtis reikiamų 21 straipsnyje numatytų veiksmų, buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos bendradarbiauja su priimančiosios valstybės narės kompetentingomis institucijomis.

3. Bendradarbiaudamos, kaip numatyta 1 ir 2 dalyse, buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos praneša priimančiosios valstybės narės kompetentingoms institucijoms, kada jos ketina atlikti patikrinimą vietoje priimančiosios valstybės narės teritorijoje.

Tačiau, joms to pageidaujant, buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos gali pavesti priimančiosios valstybės narės kompetentingoms institucijoms atlikti atitinkamos įstaigos patikrinimus vietoje.

4. Kompetentingos institucijos suteikia viena kitai visą esminę ir (arba) reikiamą informaciją, visų pirma tarpininko, filialo arba išorės subjekto, kuriam perduodamas veiklos vykdymas, įvykdytų ar įtariamų pažeidimų atveju. Šiuo atveju kompetentingos institucijos pagal prašymą perduoda visą atitinkamą informaciją ir savo iniciatyva perduoda visą esminę informaciją.

5. 1–4 dalys neriboja kompetentingų institucijų pareigos pagal Direktyvą 2005/60/EB ir Reglamentą (EB) Nr. 1781/2006, ypač pagal Direktyvos 2005/60/EB 37 straipsnio 1 dalį ir Reglamento (EB) Nr. 1781/2006 15 straipsnio 3 dalį prižiūrėti ar stebėti, kaip laikomasi tuose aktuose nustatyty reikalavimų.

4 skirsnis

Išimtis

26 straipsnis

Sąlygos

1. Nepaisant 13 straipsnio, valstybės narės gali netaikyti arba leisti jų kompetentingoms institucijoms visai arba iš dalies netaikyti 1–3 skirsniuose, išskyrus 20, 22, 23 ir 24 straipsnius,

nustatytos procedūros ir sąlygų bei leisti pagal 13 straipsnį numatytame registre įregistruoti fizinius ar juridinius asmenis, kai:

- a) atitinkamo asmens, įskaitant tarpininkus, už kuriuos jis prisiima visą atsakomybę, per pastaruosius dvylika mėnesių įvykdytų mokėjimo operacijų sumos vidurkis neviršija 3 mln. EUR per mėnesį. Šis reikalavimas įvertinamas atsižvelgiant į jo verslo plane planuojamą mokėjimo operacijų bendrą sumą, išskyrus atvejus, kai kompetentingos institucijos reikalauja patikslinti šį planą; ir
- b) nei vienas iš fizinių asmenų, atsakingų už veiklos valdymą ar vykdymą, nebuvo pripažintas kaltu padaręs nusikaltimus, susijusius su pinigų plovimu ar terorizmo finansavimu, arba kitus finansinius nusikaltimus.

2. Reikalaujama, kad visų pagal 1 dalį įregistruotų fizinių ar juridinių asmenų pagrindinė buveinė arba gyvenamoji vieta būtų valstybėje narėje, kurioje jie faktiškai vykdo veiklą.

3. 1 dalyje nurodyti asmenys laikomi mokėjimo įstaigomis, tačiau 10 straipsnio 9 dalis ir 25 straipsnis jiems netaikomi.

4. Valstybės narės taip pat gali nustatyti, kad kiekvienas pagal 1 dalį įregistruotas fizinis ar juridinis asmuo gali vykdyti tik tam tikras iš 16 straipsnyje nurodytų veiklos rūšių.

5. 1 dalyje nurodyti asmenys praneša kompetentingoms institucijoms apie visus jų padėties, susijusios su 1 dalyje nurodytomis sąlygomis, pokyčius. Valstybės narės imasi reikalingų priemonių siekdamas užtikrinti, kad tuo atveju, kai nebetenkinamos 1, 2 ir 4 dalyse nustatytos sąlygos, tas asmuo paprašo leidimo per 30 kalendorinių dienų 10 straipsnyje nurodyta tvarka.

6. Šis straipsnis netaikomas Direktyvos 2005/60/EB nuostatomis ar nacionalinėms kovos su pinigų plovimu nuostatoms.

27 straipsnis

Pranešimas ir informavimas

Jei valstybė narė pasinaudoja 26 straipsnyje numatyta išimtimi, ji apie tai praneša Komisijai ne vėliau kaip iki 2009 m. lapkričio 1 d. ir nedelsdama praneša apie bet kuriuos vėlesnius pokyčius. Be to, valstybė narė praneša Komisijai atitinkamų fizinių ir juridinių asmenų skaičių ir kasmet – įvykdytų mokėjimo operacijų sumą pagal kiekvienų kalendorinių metų gruodžio 31 d. duomenis, kaip nurodyta 26 straipsnio 1 dalies a punkte.

2 SKYRIUS

Bendrosios nuostatos

28 straipsnis

Teisė naudotis mokėjimo sistemomis

1. Valstybės narės užtikrina, kad leidimą turinčių arba registruotų mokėjimo paslaugų teikėjų, kurie yra juridiniai asmenys, teisę naudotis mokėjimo sistemomis reglamentuojančios taisyklės būtų objektyvios, nediskriminuojančios ir proporcingos bei tos taisyklės nevaržytų šios teisės daugiau nei būtina apsaugoti nuo konkrečios rizikos, pvz., atsiskaitymo, operacinės bei verslo rizikos, ir užtikrinti mokėjimo sistemos finansinį ir veiklos stabilumą.

Mokėjimo sistemos mokėjimo paslaugų teikėjams, mokėjimo paslaugų vartotojams ar kitoms mokėjimo sistemoms negali nustatyti nei vieno iš šių reikalavimų:

- a) veiksmingą dalyvavimą kitose mokėjimo sistemose ribojančių taisyklių;
- b) leidimą turinčius mokėjimo paslaugų teikėjus arba registruotus mokėjimo paslaugų teikėjus diskriminuojančių taisyklių, susijusių su dalyvių teisėmis, pareigomis ir teisėmis į turtą; arba
- c) apribojimų institucinio statuso pagrindu.

2. 1 dalis netaikoma:

- a) pagal Direktyvą 98/26/EB nustatytoms mokėjimo sistemoms;
- b) mokėjimo sistemoms, kuriose dalyvauja tik mokėjimo paslaugų teikėjai, priklausantys grupei, sudarytai iš kapitalu susietų subjektų, kai vienas iš susietų subjektų vykdo faktišką kito susieto subjekto kontrolę; arba
- c) mokėjimo sistemoms, kai vienintelis mokėjimo paslaugų teikėjas (tiek veikdamas kaip atskiras, tiek kaip subjektų grupė):

— veikia arba gali veikti kaip mokėjimo paslaugų teikėjas mokėtoju ir gavėjui ir yra išimtinai atsakingas už sistemos valdymą, ir

— suteikia licenciją kitiems mokėjimo paslaugų teikėjams dalyvauti sistemoje, o pastarieji neturi teisės derėtis dėl tarpusavyje ar jų taikomų mokesčių, susijusių su mokėjimo sistema, nors jie gali nustatyti savo kainas, taikomas mokėtoju ir gavėjui.

29 straipsnis

Draudimai ne mokėjimo paslaugų teikėjams teikti mokėjimo paslaugas

Valstybės narės draudžia fiziniams ar juridiniams asmenis, kurie nėra mokėjimo paslaugų teikėjai ar kurių atžvilgiu aiškiai nenumatyta, kad jiems ši direktyva netaikoma, teikti priedė išvardytas mokėjimo paslaugas.

III ANTRAŠTINĖ DALIS

MOKĖJIMO PASLAUGŲ TEIKIMO SĄLYGŲ SKAIDRUMAS IR INFORMACIJOS REIKALAVIMAI

1 SKYRIUS

Bendrosios taisyklės

30 straipsnis

Taikymo sritis

1. Ši antraštinė dalis taikoma vieno mokėjimo operacijoms, bendrosioms sutartims ir mokėjimo operacijoms, kurias jos apima. Šalys gali susitarti visos šios antraštinės dalies ar jos dalies netaikyti tais atvejais, kai mokėjimo paslaugų vartotojas nėra vartotojas.

2. Valstybės narės gali nustatyti, kad šios antraštinės dalies nuostatos mikroįmonėms taikomos taip pat, kaip vartotojams.

3. Ši direktyva nedaro įtakos Direktyvos 87/102/EEB nacionalinėms įgyvendinimo priemonėms. Pagal Bendrijos teisę ši direktyva taip pat nedaro įtakos kitiems susijusiems Bendrijos ir nacionalinės teisės aktams, susijusiems su kreditų suteikimo vartotojams sąlygomis, kurios nederinamos pagal šią direktyvą ir neprieštarauja Bendrijos teisei.

31 straipsnis

Kitos Bendrijos teisės aktų nuostatos

Šios antraštinės dalies nuostatos neriboja kitų Bendrijos teisės aktų nuostatų, apimančių papildomus reikalavimus dėl išankstinio informavimo.

Tačiau tais atvejais, kai taikoma ir Direktyva 2002/65/EB, vietoj tos direktyvos 3 straipsnio 1 dalyje nustatytų informacijos reikalavimų, išskyrus tos dalies 2 punkto c–g papunkčius, 3 punkto a, d ir e papunkčius bei 4 punkto b papunktį, taikomos šios direktyvos 36, 37, 41 ir 42 straipsnių nuostatos.

32 straipsnis

Mokesčiai už informavimą

1. Mokėjimo paslaugų teikėjas negali mokėjimo paslaugų vartotojo apmokestinti už informacijos pateikimą pagal šią antraštinę dalį.

2. Mokėjimo paslaugų teikėjas ir mokėjimo paslaugų vartotojas gali susitarti dėl mokesčių už mokėjimo paslaugų vartotojo

prašymu teikiamą papildomą ar dažnesnį informavimą arba už informacijos perdavimą kitomis ryšio priemonėmis nei nurodytos bendrojoje sutartyje.

3. Tais atvejais, kai mokėjimo paslaugų teikėjas gali nustatyti mokesčius už informavimą pagal 2 dalį, jie turi būti pagrįsti ir atitikti mokėjimo paslaugų teikėjo faktines išlaidas.

33 straipsnis

Su informavimu susijusi įrodinėjimo pareiga

Valstybės narės gali nustatyti, kad įrodinėjimo pareiga tenka mokėjimo paslaugų teikėjui, ir jis turi įrodyti, kad įvykdė šioje antraštinėje dalyje nustatytus informavimo reikalavimus.

34 straipsnis

Nuo informavimo reikalavimų nukrypti leidžianti nuostata, taikoma mažos vertės mokėjimo priemonėms ir elektroniniams pinigams

1. Mokėjimo priemonių, kurios pagal bendrąją sutartį susijusios tik su atskirais mokėjimo operacijomis, neviršijančiomis 30 EUR, arba kurioms nustatyta 150 EUR išlaidų riba arba kuriose laikoma ne didesnė nei 150 EUR suma bet kuriuo metu, atvejais:

- a) nukrypstant nuo 41, 42 ir 46 straipsnių, mokėjimo paslaugų teikėjas pateikia mokėtoju tik informaciją apie mokėjimo paslaugos pagrindines savybes, įskaitant būdą, kaip galima naudotis mokėjimo priemone, atsakomybę, taikomus mokesčius ir kitą svarbią informaciją, reikalingą pagrįstam sprendimui priimti, taip pat nurodo, kur lengvai prieinamu būdu galima susipažinti su visa kita pagal 42 straipsnį nurodyta informacija ir sąlygomis;
- b) gali būti susitarta, kad nukrypstant nuo 44 straipsnio, iš mokėjimo paslaugų teikėjo nereikalaujama pasiūlyti bendrosios sutarties sąlygų pakeitimus tokiu pačiu būdu, kaip numatyta 41 straipsnio 1 dalyje;
- c) gali būti susitarta, kad, nukrypstant nuo 47 ir 48 straipsnių, atlikus mokėjimo operaciją:
 - i) mokėjimo paslaugų teikėjas pateikia tik nuorodą, pagal kurią mokėjimo paslaugų vartotojas gali nustatyti mokėjimo operaciją, jos sumą bei mokesčius už ją ir (arba) tam pačiam gavėjui atliktų kelių tokios pat rūšies mokėjimo operacijų atveju – tik informaciją apie visą sumą ir šių mokėjimo operacijų mokesčius, arba sudaro sąlygas su tokia nuoroda susipažinti;
 - ii) iš mokėjimo paslaugų teikėjo nereikalaujama teikti i papunktyje nurodytos informacijos arba sudaryti sąlygų su ja susipažinti, jei mokėjimo priemonė naudojama anonimiškai arba jei kitu atveju mokėjimo paslaugų teikėjas dėl techninių priežasčių negali jos pateikti. Tačiau mokėjimo paslaugų teikėjas suteikia mokėtoju galimybę patikrinti laikomų lėšų sumą.

2. Nacionalinių mokėjimo operacijų atvejais valstybės narės ar jų kompetentingos institucijos gali sumažinti arba padvigubinti 1 dalyje nurodytas sumas. Valstybės narės gali padidinti sumas išankstinio mokėjimo priemonėms iki 500 EUR.

2 SKYRIUS

Vieno mokėjimo operacijos

35 straipsnis

Taikymo sritis

1. Šis skyrius taikomas vieno mokėjimo operacijoms, kurioms netaikoma bendroji sutartis.

2. Kai mokėjimo nurodymas vieno mokėjimo operacijai įvykdyti perduodamas naudojant bendrojoje sutartyje numatytą mokėjimo priemonę, mokėjimo paslaugų teikėjas neprivalo pateikti tos informacijos arba sudaryti sąlygas susipažinti su ta informacija, kuri mokėjimo paslaugų vartotojui jau pateikta remiantis su kitu mokėjimo paslaugų teikėju sudaryta bendrąja sutartimi arba kuri jam bus pateikta pagal tą bendrąją sutartį.

36 straipsnis

Išankstinė bendro pobūdžio informacija

1. Valstybės narės reikalauja, kad iki mokėjimo paslaugų vartotojo įpareigojimo vieno mokėjimo operacijos sutartimi arba oferta mokėjimo paslaugų teikėjas lengvai prieinamu būdu sudarytų mokėjimo paslaugų vartotojui galimybę susipažinti su 37 straipsnyje nurodyta informacija ir sąlygomis. Mokėjimo paslaugų vartotojo prašymu mokėjimo paslaugų teikėjas informaciją pateikia ir sąlygas nurodo popieriuje arba naudodamas kitą patvariąją laikmeną. Informacija ir sąlygos išdėstomos lengvai suprantamais žodžiais, aiškia ir suprantama forma, valstybės narės, kurioje siūloma mokėjimo paslauga, oficialia kalba arba kita kalba, dėl kurios susitarė šalys.

2. Jei sutartis dėl vieno mokėjimo paslaugos sudaroma mokėjimo paslaugų vartotojo prašymu naudojant nuotolinio ryšio priemones, kurios nesudaro sąlygų mokėjimo paslaugų teikėjui laikytis 1 dalies, mokėjimo paslaugų teikėjas įvykdo savo pareigas pagal tą dalį iš karto, įvykdžius mokėjimo operaciją.

3. Pareigos pagal 1 dalį taip pat gali būti įvykdytos pateikus sutarties dėl vieno mokėjimo paslaugos projekto kopiją arba mokėjimo nurodymo projektą, kuriame pateikiama informacija ir sąlygos, nurodytos 37 straipsnyje.

37 straipsnis

Informacija ir sąlygos

1. Valstybės narės turi užtikrinti, kad mokėjimo paslaugų vartotojui būtų pateikta ši informacija ir pranešta apie šias sąlygas arba sudarytos sąlygos su jomis susipažinti:

a) tiksli informacija arba unikalus identifikatorius, kurį turi nurodyti mokėjimo paslaugų vartotojas, kad mokėjimo nurodymas būtų tinkamai įvykdytas;

b) maksimali mokėjimo paslaugos, kuri bus teikiama, vykdymo trukmė;

c) visi mokėjimo paslaugų vartotojo jo mokėjimo paslaugų teikėjui mokami mokesčiai ir, kai taikytina, visų mokesčių sumų išskaidymas;

d) kai taikytina, faktinis arba bazinis valiutų keitimo kursas, kuris turi būti taikomas mokėjimo operacijai.

2. Atitinkamais atvejais mokėjimo paslaugų vartotojui turi būti sudarytos sąlygos lengvai prieinamu būdu susipažinti su kita 42 straipsnyje nurodyta atitinkama informacija ir sąlygomis.

38 straipsnis

Mokėtojui teikiama informacija gavus mokėjimo nurodymą

Gavęs mokėjimo nurodymą, mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas tokiu pačiu būdu, kaip numatyta 36 straipsnio 1 dalyje, mokėtojui nedelsdamas suteikia tokią informaciją arba sudaro sąlygas su ja susipažinti:

a) nuorodą, pagal kurią mokėtojas gali nustatyti mokėjimo operaciją ir atitinkamais atvejais su gavėju susijusią informaciją;

b) mokėjimo operacijos sumą mokėjimo nurodyme naudota valiuta;

c) visų už mokėjimo operaciją mokėtojo mokamų mokesčių sumą ir, kai taikytina, visų tokių mokesčių sumų išskaidymą;

d) kai taikytina, mokėjimo operacijai mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjo taikytą valiutų keitimo kursą arba nuorodą į jį, kai šis kursas skiriasi nuo nurodyto pagal 37 straipsnio 1 dalies d punktą, ir mokėjimo operacijos sumą po valiutos perskaičiavimo; ir

e) mokėjimo nurodymo gavimo datą.

39 straipsnis

Įvykdžius operaciją gavėjui teikiama informacija

Įvykdžius mokėjimo operaciją, gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas tokiu pačiu būdu, kaip numatyta 36 straipsnio 1 dalyje, gavėjui nedelsdamas suteikia šią informaciją arba sudaro sąlygas su ja susipažinti:

a) nuorodą, pagal kurią gavėjas gali nustatyti mokėjimo operaciją ir atitinkamais atvejais mokėtoją, bei visą informaciją, perduotą atliekant mokėjimo operaciją;

b) mokėjimo operacijos sumą ta valiuta, kuria lėšos suteikiamos gavėjui;

- c) visų už mokėjimo operaciją gavėjo mokamų mokesčių sumą ir, kai taikytina, visų mokesčių sumų išskaidymą;
 - d) kai taikytina, gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjo mokėjimo operacijai taikytą valiutų keitimo kursą ir mokėjimo operacijos sumą iki to valiutos perskaičiavimo; ir
 - e) įskaitymo į sąskaitą datą.
- b) atitinkamų priežiūros institucijų ir 13 straipsnyje numatyto registro ar kito atitinkamo viešojo registro, kuriame užregistruotas mokėjimo paslaugų teikėjo leidimas, duomenys ir registracijos numeris arba lygiavertės identifikavimo tame registre priemonės;
- 2) dėl mokėjimo paslaugų panaudojimo:

3 SKYRIUS

Bendrosios sutartys

40 straipsnis

Taikymo sritis

Šis skyrius taikomas mokėjimo operacijoms, kurias apima bendroji sutartis.

41 straipsnis

Išankstinė bendro pobūdžio informacija

1. Valstybės narės reikalauja, kad likus pakankamai laiko iki mokėjimo paslaugų vartotojo įpareigojimo bendrąja sutartimi arba oferta mokėjimo paslaugų teikėjas popieriuje arba naudodamas kitą patvariąją laikmeną suteiktų mokėjimo paslaugų vartotojui 42 straipsnyje nurodytą informaciją ir praneštų apie jame nurodytas sąlygas. Informacija ir sąlygos išdėstomos lengvai suprantamais žodžiais, aiškia ir suprantama forma, valstybės narės, kurioje siūloma mokėjimo paslauga, oficialia kalba arba kita kalba, dėl kurios susitarė šalys.

2. Jei bendroji sutartis buvo sudaryta mokėjimo paslaugų vartotojo prašymu naudojant nuotolinio ryšio priemones, kuriomis nesudaromos sąlygos mokėjimo paslaugų teikėjui laikytis 1 dalies, mokėjimo paslaugų teikėjas įvykdo savo pareigas pagal tą dalį iš karto, sudarius bendrąją sutartį.

3. Pareigos pagal 1 dalį taip pat gali būti įvykdytos pateikus bendrosios sutarties projekto, kuriame pateikiama informacija ir sąlygos, nurodytos 42 straipsnyje, kopiją.

42 straipsnis

Informacija ir sąlygos

Valstybės narės užtikrina, kad mokėjimo paslaugų vartotojui būtų pateikta ši informacija ir pranešta apie šias sąlygas:

- 1) dėl mokėjimo paslaugų teikėjo:
- a) mokėjimo paslaugų teikėjo pavadinimas, jo pagrindinės buveinės adresas ir atitinkamais atvejais jo tarpininko ar filialo, įsisteigusio valstybėje narėje, kurioje siūloma mokėjimo paslauga, adresas, taip pat kiti adresai, įskaitant elektroninio pašto adresą, kuriuos galima naudoti ryšiams su mokėjimo paslaugų teikėju; ir
- 2) dėl mokesčių, palūkanų ir valiutų keitimo kursų:
- a) visi mokėjimo paslaugų vartotojo mokėjimo paslaugų teikėjui mokami mokesčiai ir, kai taikytina, visų mokesčių sumų išskaidymas;
 - b) kai taikytina, taikomos palūkanų normos ir valiutų keitimo kursai arba, jei taikomos bazinės palūkanų normos ir baziniai valiutų keitimo kursai, faktinių palūkanų apskaičiavimo metodas ir šių bazinių palūkanų normų ar valiutų keitimo kursų nustatymo atitinkama data ir indeksas ar pagrindas; ir
 - c) jei susitarta, nedelsiant taikomos pasikeitusios bazinės palūkanų normos ar valiutų keitimo kursai bei su šiais pasikeitimas susiję informavimo reikalavimai pagal 44 straipsnio 2 dalį;
- 3) dėl mokesčių, palūkanų ir valiutų keitimo kursų:
- a) visi mokėjimo paslaugų vartotojo mokėjimo paslaugų teikėjui mokami mokesčiai ir, kai taikytina, visų mokesčių sumų išskaidymas;
 - b) kai taikytina, taikomos palūkanų normos ir valiutų keitimo kursai arba, jei taikomos bazinės palūkanų normos ir baziniai valiutų keitimo kursai, faktinių palūkanų apskaičiavimo metodas ir šių bazinių palūkanų normų ar valiutų keitimo kursų nustatymo atitinkama data ir indeksas ar pagrindas; ir
 - c) jei susitarta, nedelsiant taikomos pasikeitusios bazinės palūkanų normos ar valiutų keitimo kursai bei su šiais pasikeitimas susiję informavimo reikalavimai pagal 44 straipsnio 2 dalį;
- 4) dėl ryšių:
- a) kai taikytina, ryšio priemonės, įskaitant techninius reikalavimus mokėjimo paslaugų vartotojo ryšio įrangai, kurias šalys susitaria naudoti informacijos ar pranešimų perdavimui pagal šią direktyvą;

- b) informacijos pagal šią direktyvą teikimo arba sąlygų susipažinimui su ja sudarymo būdas ir dažnumas;
- c) kalba arba kalbos, kuriomis sudaroma bendroji sutartis ir palaikomi ryšiai esant šiems sutartiniams santykiams; ir
- d) mokėjimo paslaugų vartotojo teisė gauti bendrosios sutarties sutartines sąlygas ir informaciją bei pranešimus apie sąlygas pagal 43 straipsnį;

7) dėl teisių gynimo:

- a) sutartinė sąlyga dėl bendrajai sutarčiai taikomos teisės ir (ar) kompetentingo teismo; ir
- b) skundų ir teisių gynimo ne teismo tvarka procedūros, kuriomis mokėjimo paslaugų vartotojas gali naudotis pagal 80–83 straipsnius.

43 straipsnis

5) dėl apsaugos ir taisomųjų priemonių:

- a) kai taikytina, veiksmų, kurių imasi mokėjimo paslaugų vartotojas, siekdamas apsaugoti mokėjimo priemonę, aprašymas ir mokėjimo paslaugų teikėjo informavimo 56 straipsnio 1 dalies b punkte nustatytais tikslais būdas;
- b) jei susitarta, sąlygos, kuriomis mokėjimo paslaugų teikėjas pasilieka teisę blokuoti mokėjimo priemonę pagal 55 straipsnį;
- c) mokėtojo atsakomybė pagal 61 straipsnį, įskaitant informavimą apie atitinkamą sumą;
- d) kaip ir per kokį laikotarpį mokėjimo paslaugų vartotojas turi informuoti mokėjimo paslaugų teikėją apie nesankcionuotą ar netinkamai atliktą operaciją pagal 58 straipsnį bei mokėjimo paslaugų teikėjo atsakomybė už neleistas mokėjimo operacijas pagal 60 straipsnį;
- e) mokėjimo paslaugų teikėjo atsakomybė už mokėjimo operacijų vykdymą pagal 75 straipsnį; ir
- f) grąžinimo pagal 62 ir 63 straipsnius sąlygos;

Informacijos prieinamumas ir bendrosios sutarties sąlygos

Sutartinių santykių metu mokėjimo paslaugų vartotojas turi teisę bet kada, pateikęs prašymą, gauti bendrosios sutarties sutartines sąlygas ir 42 straipsnyje nurodytą informaciją ir sąlygas, pateikiamas popieriuje ar naudojant kitą patvariąją laikmeną.

44 straipsnis

Bendrosios sutarties sąlygų pakeitimai

1. Visus bendrosios sutarties bei 42 straipsnyje nurodytos informacijos ir sąlygų pakeitimus mokėjimo paslaugų teikėjas pasiūlo tokiu pačiu būdu, kaip numatyta 41 straipsnio 1 dalyje, ir ne vėliau kaip likus dviem mėnesiams iki siūlomos jų taikymo datos.

Atitinkamais atvejais pagal 42 straipsnio 6 dalies a punktą mokėjimo paslaugų teikėjas praneša mokėjimo paslaugų vartotojui, kad laikoma, jog mokėjimo paslaugų vartotojas sutinka su šiais pakeitimais, jeigu jis iki jų siūlomos įsigaliojimo dienos mokėjimo paslaugų teikėjui nepraneša, kad su jais nesutinka. Šiuo atveju mokėjimo paslaugų teikėjas nurodo, kad mokėjimo paslaugų vartotojas turi teisę nedelsdamas ir nemokėdamas jokių mokesčių nutraukti bendrąją sutartį prieš dieną, kurią, kaip siūloma, pradedami taikyti pakeitimai.

2. Palūkanų normų ar valiutų keitimo kursų pakeitimai gali būti taikomi nedelsiant ir be išpėjimo, jei tokia teisė nustatyta bendrojoje sutartyje ir jei pakeitimai grindžiami bazinėmis palūkanų normomis ar baziniais valiutų keitimo kursais, dėl kurių susitarta pagal 42 straipsnio 3 dalies b ir c punktus. Mokėjimo paslaugų vartotojas informuojamas apie bet kokį palūkanų normos pakeitimą kuo anksčiau tokiu pačiu būdu, kaip numatyta 41 straipsnio 1 dalyje, išskyrus atvejus, kai šalys konkrečiai susitaria dėl informacijos pateikimo ar sąlygų su ja susipažinti sudarymo dažnumo ar būdo. Tačiau palūkanų normos ar valiutų keitimo kursų pakeitimai, kurie yra palankesni mokėjimo paslaugų vartotojui, gali būti taikomi be išpėjimo.

3. Mokėjimo operacijoms taikytos palūkanų normos ar valiutų keitimo kurso pakeitimai įgyvendinami ir apskaičiuojami nešališkai, nediskriminuojant mokėjimo paslaugų vartotojų.

6) dėl bendrosios sutarties pakeitimų ir nutraukimo:

- a) jei susitarta, informacija, kad laikoma, jog mokėjimo paslaugų vartotojas sutinka su sąlygų pakeitimais pagal 44 straipsnį, jeigu iki siūlomos jų įsigaliojimo dienos mokėjimo paslaugų teikėjui jis nepraneš, kad su jais nesutinka;
- b) sutarties galiojimo trukmė; ir
- c) mokėjimo paslaugų vartotojo teisė nutraukti bendrąją sutartį ir visi susitarimai susiję, su nutraukimu pagal 44 straipsnio 1 dalį ir 45 straipsnį;

45 straipsnis

Bendrosios sutarties nutraukimas

1. Mokėjimo paslaugų vartotojas gali nutraukti bendrąją sutartį bet kuriuo metu, išskyrus atvejus, kai šalys susitaria dėl įspėjimo pateikimo laikotarpio. Šis laikotarpis negali būti ilgesnis nei vienas mėnuo.
2. Nutraukdamas bendrąją sutartį, sudarytą ilgesniam nei 12 mėnesių ar neapibrėžtam laikotarpiui, praėjus 12 mėnesių mokėjimo paslaugų vartotojas nemoka jokių mokesčių. Visais kitais atvejais sutarties nutraukimo mokesčiai turi būti pagrįsti ir atitikti išlaidas.
3. Jei tai nustatyta bendrojoje sutartyje, mokėjimo paslaugų teikėjas gali nutraukti bendrąją sutartį, sudarytą neapibrėžtam laikotarpiui, ne mažiau kaip prieš du mėnesius pateikdamas pranešimą tokiu pačiu būdu, kaip numatyta 41 straipsnio 1 dalyje.
4. Reguliariai už mokėjimo paslaugas imami mokesčiai mokėjimo paslaugos vartotojo mokami tik proporcingai iki tos datos, kai mokėjimo paslaugų vartotojas nutraukia sutartį. Jei tokie mokesčiai sumokėti iš anksto, jie proporcingai grąžinami.
5. Šio straipsnio nuostatos neriboja valstybių narių įstatymų ir kitų teisės aktų, reglamentuojančių šalių teises pareikšti, kad bendroji sutartis yra negaliojanti ar niekinė.
6. Valstybės narės gali nustatyti palankesnes nuostatas mokėjimo paslaugų vartotojams.

46 straipsnis

Informacija prieš vykdant atskirą mokėjimo operaciją

Kai vykdoma mokėtojo inicijuota atskira mokėjimo operacija pagal bendrąją sutartį, mokėjimo paslaugų teikėjas, mokėtojui pateikęs prašymą dėl tos konkrečios mokėjimo operacijos, suteikia aiškią informaciją apie maksimalų vykdymo laiką ir mokesčius, kuriuos mokėtojas turi sumokėti, bei atitinkamais atvejais visų mokesčių sumų išskaidymą.

47 straipsnis

Mokėtojui teikiama informacija apie atskiras mokėjimo operacijas

1. Po to, kai atskiros mokėjimo operacijos suma nurašoma iš mokėtojo sąskaitos, arba, kai mokėtojas nenaudoja mokėjimo sąskaitos, gavęs mokėjimo nurodymą, mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas mokėtojui tokiu pačiu būdu, kaip nustatyta 41 straipsnio 1 dalyje, nedelsdamas pateikia šią informaciją:
 - a) nuorodą, pagal kurią mokėtojas gali nustatyti kiekvieną mokėjimo operaciją ir atitinkamais atvejais su gavėju susijusią informaciją;

- b) mokėjimo operacijos sumą valiuta, kuria suma nurašoma iš mokėtojo mokėjimo sąskaitos, arba mokėjimo nurodyme naudota valiuta;
- c) visų mokesčių už mokėjimo operaciją sumą, ir, kai taikytina, jos išskaidymą arba mokėtojo mokamas palūkanas;
- d) kai taikytina, mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjo mokėjimo operacijai taikytą valiutų keitimo kursą ir mokėjimo operacijos sumą po valiutos perskaičiavimo; ir
- e) nurašymo iš sąskaitos datą arba mokėjimo nurodymo gavimo datą.

2. Bendrojoje sutartyje gali būti nustatyta sąlyga, jog 1 dalyje nurodyta informacija turi būti pateikta ar sąlygos su ja susipažinti sudaromos reguliariai ne rečiau kaip kartą per mėnesį bei sutartu būdu, kad mokėtojas galėtų saugoti ir atkurti nepakitusią informaciją.

3. Tačiau valstybės narės gali reikalauti, kad mokėjimo paslaugų teikėjai kartą per mėnesį nemokamai pateiktų informaciją popieriuje.

48 straipsnis

Gavėjui teikiama informacija apie atskiras mokėjimo operacijas

1. Įvykdęs atskirą mokėjimo operaciją, gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas gavėjui tokiu pačiu būdu, kaip nustatyta 41 straipsnio 1 dalyje, nedelsdamas pateikia šią informaciją:
 - a) nuorodą, pagal kurią gavėjas gali nustatyti mokėjimo operaciją ir atitinkamais atvejais mokėtoją, bei visą informaciją, perduotą atliekant mokėjimo operaciją;
 - b) mokėjimo operacijos sumą valiuta, kuria suma įskaitoma į gavėjo mokėjimo sąskaitą;
 - c) visų mokesčių už mokėjimo operaciją sumą, ir, kai taikytina, jos išskaidymą arba gavėjo mokamas palūkanas;
 - d) kai taikytina, gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjo mokėjimo operacijai taikytą valiutų keitimo kursą ir mokėjimo operacijos sumą iki to valiutos perskaičiavimo; ir
 - e) įskaitymo į sąskaitą datą.
2. Bendrojoje sutartyje gali būti nustatyta sąlyga, jog 1 dalyje nurodyta informacija turi būti pateikta ar sąlygos su ja susipažinti sudaromos reguliariai ne rečiau kaip kartą per mėnesį bei sutartu būdu, kad gavėjas galėtų saugoti ir atkurti nepakitusią informaciją.

3. Tačiau valstybės narės gali reikalauti, kad mokėjimo paslaugų teikėjai kartą per mėnesį nemokamai pateiktų informaciją popieriuje.

4 SKYRIUS

Bendrosios nuostatos

49 straipsnis

Valiuta ir valiutos perskaičiavimas

1. Mokėjimai atliekami valiuta, dėl kurios susitarė šalys.
2. Jeigu valiutos perskaičiavimo paslauga siūloma iki mokėjimo operacijos iniciavimo ir jeigu ši valiutos perskaičiavimo paslauga siūloma pardavimo vietoje arba ją siūlo gavėjas, valiutos perskaičiavimo paslaugą mokėtoju siūlanti šalis mokėtoju nurodo visus mokesčius ir valiutų keitimo kursą, kuris turi būti taikomas perskaičiuojant mokėjimo operacijos valiutą.

Mokėtojas turi sutikti, kad valiutos perskaičiavimo paslauga būtų teikiama šiuo pagrindu.

50 straipsnis

Informacija apie papildomus mokesčius ar nuolaidas

1. Kai už tam tikros mokėjimo priemonės naudojimą gavėjas pareikalauja mokesčio arba pasiūlo nuolaidą, jis mokėtoją apie tai informuoja iki mokėjimo operacijos iniciavimo.
2. Kai už tam tikros mokėjimo priemonės naudojimą mokėjimo paslaugų teikėjas ar trečioji šalis pareikalauja mokesčio, ji mokėjimo paslaugų vartotoją apie tai informuoja iki mokėjimo operacijos iniciavimo.

IV ANTRAŠTINĖ DALIS

TEISĖS IR PAREIGOS, SUSIJUSIOS SU MOKĖJIMO PASLAUGŲ TEIKIMU IR NAUDOJIMU

1 SKYRIUS

Bendrosios nuostatos

51 straipsnis

Taikymo sritis

1. Kai mokėjimo paslaugų vartotojas nėra vartotojas, šalys gali susitarti visai ar iš dalies netaikyti 52 straipsnio 1 dalies, 54 straipsnio 2 dalies antros pastraipos, 59, 61, 62, 63, 66 ir 75 straipsnių. Šalys taip pat gali susitarti dėl kitokio laikotarpio, nei nustatyta 58 straipsnyje.
2. Valstybės narės gali numatyti, kad 83 straipsnis netaikomas tuo atveju, kai mokėjimo paslaugų vartotojas nėra vartotojas.
3. Valstybės narės gali nustatyti, kad šios antraštinės dalies nuostatos mikroįmonėms taikomos taip pat, kaip vartotojams.

4. Ši direktyva nedaro poveikio Direktyvos 87/102/EEB nacionalinėms įgyvendinimo priemonėms. Pagal Bendrijos teisę ši direktyva taip pat nedaro poveikio kitiems susijusiems Bendrijos ir nacionalinės teisės aktams, susijusiems su aspektais, kreditų suteikimo vartotojams sąlygomis, kurios nederinamos šia direktyva ir neprieštarauja Bendrijos teisei.

52 straipsnis

Taikomi mokesčiai

1. Mokėjimo paslaugų teikėjas negali iš mokėjimo paslaugų vartotojo imti mokesčių už savo informavimo pareigų vykdymą ar taisomąsias ir prevencines priemones pagal šią antraštinę dalį, išskyrus atvejus, kai 65 straipsnio 1 dalyje, 66 straipsnio 5 dalyje ir 74 straipsnio 2 dalyje nurodyta kitaip. Mokėjimo paslaugų vartotojas ir mokėjimo paslaugų teikėjas turi susitarti dėl šių mokesčių, kurie turi būti pagrįsti ir atitikti mokėjimo paslaugų teikėjo faktines išlaidas.

2. Jeigu mokėjimo operacijos metu valiuta neperskaičiuojama, valstybės narės reikalauja, kad gavėjas mokėtų mokesčius, kuriais jį apmokestina jo mokėjimo paslaugų teikėjas, o mokėtojas mokėtų mokesčius, kuriais jį apmokestina jo mokėjimo paslaugų teikėjas.

3. Mokėjimo paslaugų teikėjas netrukdo gavėjui reikalauti mokesčio ar siūlyti nuolaidą siekiant naudoti tam tikrą mokėjimo priemonę. Tačiau valstybės narės gali uždrausti arba apriboti teisę reikalauti mokesčio, atsižvelgdamas į būtinybę skatinti konkurenciją ir naudojimąsi veiksmingomis mokėjimo priemonėmis.

53 straipsnis

Mažos vertės mokėjimų priemonės ir elektroniniams pinigams taikoma nukrypti leidžianti nuostata

1. Mokėjimo priemonių, kurios pagal bendrąją sutartį susijusios tik su atskirais mokėjimo operacijomis, neviršijančiomis 30 EUR, arba kurioms nustatyta 150 EUR išlaidų riba arba kuriose bet kuriuo metu laikoma ne didesnė nei 150 EUR suma, atvejais mokėjimo paslaugų teikėjai gali susitarti su jų mokėjimo paslaugų vartotojais, kad:

- a) 56 straipsnio 1 dalies b punktas, 57 straipsnio 1 dalies c bei d punktai ir 61 straipsnio 4 bei 5 dalys netaikomi, jei negalima mokėjimo priemonės blokuoti arba užkirsti kelią jos tolesniam naudojimui;
- b) 59 straipsnis, 60 straipsnis, 61 straipsnio 1 bei 2 dalys netaikomi, jei mokėjimo priemonė yra naudojama anoniškai arba jei mokėjimo paslaugų teikėjas dėl kitų priežasčių, susijusių su mokėjimo priemone, negali įrodyti, kad mokėjimo operacija buvo sankcionuota;
- c) nukrypstant nuo 65 straipsnio 1 dalies, nereikalaujama, kad mokėjimo paslaugų teikėjas praneštų mokėjimo paslaugų vartotojui apie atsisakymą vykdyti mokėjimo nurodymą, jei akivaizdu, kad mokėjimo nurodymas nebus įvykdytas;

- d) nukrypstant nuo 66 straipsnio, mokėtojas negali atšaukti mokėjimo nurodymo po to, kai mokėjimo nurodymas perduotas arba sutikimas atlikti mokėjimo operaciją duotas gavėjui;
- e) nukrypstant nuo 69 ir 70 straipsnių, taikomi kiti vykdymo laikotarpiai.

2. Nacionalinių mokėjimo operacijų atvejais valstybės narės ar jų kompetentingos institucijos gali sumažinti arba padvigubinti 1 dalyje nurodytas sumas. Išankstinio mokėjimo priemonėms sumas jos gali padidinti iki 500 EUR.

3. 60 ir 61 straipsniai taip pat taikomi elektroniniams pinigams, kaip apibrėžta Direktyvos 2000/46/EB 1 straipsnio 3 dalies b punkte, išskyrus atvejus, kai mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas negali išaldyti mokėjimo sąskaitos ar blokuoti mokėjimo priemonės. Valstybės narės gali apriboti šią nukrypti leidžiančią nuostatą ir ją taikyti tik tam tikroms mokėjimo sąskaitoms ar tam tikros vertės mokėjimo priemonėms.

2 SKYRIUS

Mokėjimo operacijų sankcionavimas

54 straipsnis

Sutikimas ir sutikimo panaikinimas

1. Valstybės narės užtikrina, kad mokėjimo operacija būtų laikoma sankcionuota tik tada, kai mokėtojas davė sutikimą įvykdyti mokėjimo operaciją. Mokėtojas gali sankcionuoti mokėjimo operaciją iki jos įvykdymo arba, jei mokėtojas ir jo mokėjimo paslaugų teikėjas susitaria, ją įvykdžius.

2. Sutikimas įvykdyti mokėjimo operaciją ar keletą mokėjimo operacijų pateikiamas mokėtojo ir jo mokėjimo paslaugų teikėjo sutarta forma.

Jei nėra tokio sutikimo, laikoma, kad mokėjimo operacija yra nesankcionuota.

3. Mokėtojas gali panaikinti sutikimą bet kuriuo metu, bet ne vėliau kaip iki neatšaukiamumo momento pagal 66 straipsnį. Sutikimas atlikti kelias mokėjimo operacijas gali būti taip pat panaikintas, ir tai reiškia, jog visos būsimos mokėjimo operacijos yra nesankcionuotos.

4. Mokėtojas ir mokėjimo paslaugų teikėjas turi susitarti dėl sutikimo davimo procedūros.

55 straipsnis

Mokėjimo priemonės naudojimo ribos

1. Tais atvejais, kai sutikimo davimui naudojama speciali mokėjimo priemonė, mokėtojas ir jo mokėjimo paslaugų teikėjas gali susitarti dėl išlaidų ribų mokėjimo operacijose, kurios vykdomos naudojant tą mokėjimo priemonę.

2. Jei susitarta bendrojoje sutartyje, tai mokėjimo paslaugų teikėjas gali pasilikti teisę blokuoti mokėjimo priemonę dėl objektyviai pagrįstų priežasčių, susijusių su mokėjimo priemonės saugumu, įtariamam nesankcionuotam ar nesąžiningu mokėjimo priemonės naudojimu, arba mokėjimo priemonės su kredito linija atveju labai padidėjusia rizika, kad mokėtojas gali negalėti įvykdyti savo mokėjimo įsipareigojimo.

3. Tokiais atvejais mokėjimo paslaugų teikėjas mokėtoją sutartu būdu informuoja apie mokėjimo priemonės blokavimą ir blokavimo priežastis, jei įmanoma, iki mokėjimo priemonės blokavimo ir ne vėliau kaip tuoj pat užblokavus priemonę, išskyrus atvejus, kai tokia informacija susilpnintų objektyviai pagrįstas saugumo priežastis ar būtų draudžiama pagal kitus atitinkamus Bendrijos ar nacionalinės teisės aktus.

4. Mokėjimo paslaugų teikėjas panaikina mokėjimo priemonės blokavimą ar jį pakeičia nauja mokėjimo priemone, kai nebelieka mokėjimo priemonės blokavimo priežasčių.

56 straipsnis

Mokėjimo paslaugų vartotojo pareigos, susijusios su mokėjimo priemonėmis

1. Mokėjimo paslaugų vartotojas, turintis teisę naudotis mokėjimo priemone, turi šias pareigas:

- naudotis mokėjimo priemone pagal mokėjimo priemonės išdavimą ir naudojimą reglamentuojančias sąlygas; ir
- sužinojus apie mokėjimo priemonės praradimą, vagystę arba neteisėtą įgijimą ar nesankcionuotą jos naudojimą, nedelsiant pranešti apie tai mokėjimo paslaugų teikėjui arba pastarojo nurodytam subjektui.

2. Siekiant 1 dalies a punkte nurodytų tikslų, mokėjimo paslaugų vartotojas iš karto, gavęs mokėjimo priemonę, visų pirma imasi visų pagrįstų veiksmų, kad apsaugotų savo personalizuotus saugumo požymius.

57 straipsnis

Mokėjimo paslaugų teikėjo pareigos, susijusios su mokėjimo priemonėmis

1. Mokėjimo paslaugų teikėjas, išduodamas mokėjimo priemonę, turi šias pareigas:

- užtikrinti, kad mokėjimo priemonės personalizuotais saugumo požymiais negalėtų naudotis kitos šalys, o tik mokėjimo priemonės vartotojas, turintis teisę naudoti mokėjimo priemonę, nedarant poveikio 56 straipsnyje numatytiems mokėjimo paslaugų vartotojo pareigoms;
- nesiųsti neužsakytos mokėjimo priemonės, išskyrus atvejus, kai mokėjimo paslaugos vartotojui jau išduota mokėjimo priemonė turi būti pakeista;

- c) užtikrinti, kad visada būtų prieinamos tinkamos priemonės, kuriomis naudodamasis mokėjimo paslaugų vartotojas galėtų pateikti pranešimą pagal 56 straipsnio 1 dalies b punktą ar pareikalauti, kad mokėjimo priemonės blokas būtų panaikintas pagal 55 straipsnio 4 dalį; paprašius, mokėjimo paslaugų teikėjas turi suteikti mokėjimo paslaugų vartotojui priemones, kuriomis per 18 mėnesių nuo pranešimo pateikimo jis gali įrodyti, kad yra pateikęs tokį pranešimą; ir
- d) užkirsti kelią mokėjimo priemonės naudojimui, kai yra pateiktas pranešimas pagal 56 straipsnio 1 dalies b punktą.

2. Mokėjimo paslaugų teikėjui tenka mokėjimo priemonės siuntimo mokėtojui ar šios priemonės personalizuotų saugumo požymių siuntimo rizika.

58 straipsnis

Pranešimas apie nesankcionuotas ar netinkamai įvykdytas mokėjimo operacijas

Mokėjimo paslaugų vartotojui ištaisymą mokėjimo paslaugų teikėjas atlieka tik tuo atveju, jei jis, sužinojęs apie visas nesankcionuotas ar netinkamai įvykdytas mokėjimo operacijas, dėl kurių gali būti pateikiami reikalavimai įskaitant 75 straipsnyje nurodytus reikalavimus, praneša savo mokėjimo paslaugų teikėjui nepagrįstai nedelsdamas ir ne vėliau kaip per 13 mėnesių nuo nurašymo iš sąskaitos datos, išskyrus atvejus, kai taikytina, kuriais mokėjimo paslaugų teikėjas nepateikė informacijos apie tą mokėjimo operaciją ar nesudarė sąlygų su ja susipažinti pagal III antraštinę dalį.

59 straipsnis

Mokėjimo operacijų autentiškumo patvirtinimo ir įvykdymo įrodymas

1. Valstybės narės turi reikalauti, kad jei mokėjimo paslaugų vartotojas neigia sankcionavęs mokėjimo operaciją, kuri buvo įvykdyta, ar teigia, kad mokėjimo operacija buvo įvykdyta netinkamai, tai jo mokėjimo paslaugų teikėjas turi įrodyti, kad mokėjimo operacijos autentiškumas buvo patvirtintas, ji buvo tinkamai užregistruota, įrašyta į sąskaitas ir jos nepaveikė techninis sutrikimas arba kitas trūkumas.

2. Kai mokėjimo paslaugų vartotojas neigia sankcionavęs mokėjimo operaciją, kuri yra įvykdyta, mokėjimo paslaugų teikėjo užregistruotas mokėjimo priemonės naudojimas nebūtinai yra pakankamas įrodymas, kad mokėtojas sankcionavo mokėjimo operaciją ar kad mokėtojas veikė nesąžiningai arba tyčia ar dėl didelio neatsargumo neįvykdė vieno ar kelių savo pareigų pagal 56 straipsnį.

60 straipsnis

Mokėjimo paslaugų teikėjo atsakomybė už nesankcionuotas mokėjimo operacijas

1. Valstybės narės turi užtikrinti, kad, nedarant poveikio 58 straipsniui, nesankcionuotos mokėjimo operacijos atveju

mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas nedelsdamas mokėtojui sugrąžintų nesankcionuotos mokėjimo operacijos sumą ir atitinkamais atvejais atstatytų mokėjimo sąskaitos, iš kurios ta suma nurašyta, likutį, kuris būtų, jeigu nesankcionuota mokėjimo operacija nebūtų buvusi atlikta.

2. Gali būti nustatyta tolesnė finansinė kompensacija laikantis mokėtojo ir jo mokėjimo paslaugų teikėjo sudarytai sutarčiai taikomos teisės nuostatų.

61 straipsnis

Mokėtojo atsakomybė už nesankcionuotą mokėjimo priemonės naudojimą

1. Nukrypstant nuo 60 straipsnio, mokėtojui tenka su nesankcionuotomis mokėjimo operacijomis susiję nuostoliai iki 150 EUR, patirti dėl prarastos ar pavogtos mokėjimo priemonės panaudojimo arba, mokėtojui neapsaugojus personalizuotų saugumo požymių, dėl neteisėto jos įgijimo.

2. Mokėtojui tenka visi su nesankcionuotomis operacijomis susiję nuostoliai, jei jis juos patyrė veikdamas nesąžiningai arba dėl didelio neatsargumo ar tyčia neįvykdęs vieno ar kelių pareigų pagal 56 straipsnį. Tokiais atvejais šio straipsnio 1 dalyje nustatyta maksimali suma netaikoma.

3. Tais atvejais, kai mokėtojas nei veikė nesąžiningai, nei tyčia neįvykdė savo pareigų pagal 56 straipsnį, valstybės narės gali sumažinti šio straipsnio 1 ir 2 dalyse nurodytą atsakomybę atsižvelgdamos visų pirma į mokėjimo priemonės personalizuotų saugumo požymių pobūdį ir aplinkybes, kuriomis ji buvo prarasta, pavogta ar neteisėtai įgyta.

4. Mokėtojui netenka jokios finansinės pasekmės, atsiradusios dėl prarastos, pavogtos ar neteisėtai įgytos mokėjimo priemonės, po to, kai jis pateikė pranešimą pagal 56 straipsnio 1 dalies b punktą, išskyrus atvejus, kai mokėtojas veikė nesąžiningai.

5. Jeigu mokėjimo paslaugų teikėjas nesuteikia tinkamų priemonių, kad būtų galima bet kuriuo metu pranešti apie prarastą, pavogtą arba neteisėtai įgytą mokėjimo priemonę, kaip reikalaujama 57 straipsnio 1 dalies c punkte, mokėtojas neatsako už finansines pasekmes, atsiradusias dėl tos mokėjimo priemonės naudojimo, išskyrus atvejus, kai jis veikė nesąžiningai.

62 straipsnis

Gavėjo ar per jį inicijuotų mokėjimo operacijų sumų grąžinimas

1. Valstybės narės užtikrina, kad mokėtojui būtų suteikta teisė, jog jo mokėjimo paslaugų teikėjas grąžintų gavėjo ar per jį inicijuotos sankcionuotos ir jau įvykdytos mokėjimo operacijos sumą, jeigu tenkinamos šios sąlygos:

- a) sankcionuojant nebuvo nurodyta tiksli mokėjimo operacijos suma; ir

- b) mokėjimo operacijos suma yra didesnė už sumą, kurios pagrįstai galėjo tikėtis mokėtojas atsižvelgdamas į savo ankstesnių išlaidų struktūrą, bendrosios sutarties sąlygas ir atitinkamas aplinkybes tuo atveju.

3 SKYRIUS

Mokėjimo operacijų vykdymas

1 skirsnis

Mokėjimo nurodymai ir pervestos sumos

64 straipsnis

Mokėjimo nurodymų gavimas

Mokėjimo paslaugų teikėjo prašymu mokėtojas pateikia su tokiomis sąlygomis susijusius faktinius duomenis.

Grąžinama suma yra visa įvykdytos mokėjimo operacijos suma.

Tiesioginio debeto atveju mokėtojas gali bendrojoje sutartyje su mokėjimo paslaugų teikėju susitarti, kad mokėtojas turi teisę iš savo mokėjimo paslaugų teikėjo reikalauti grąžinti sumas, net jei nėra įvykdytos pirmoje pastraipoje nurodytos sąlygos.

2. Tačiau taikant 1 dalies pirmos pastraipos b punktą mokėtojas negali remtis valiutų keitimo priežastimis, jeigu buvo taikomas bazinis valiutų keitimo kursas, dėl kurio jis susitarė su savo mokėjimo paslaugų teikėju, pagal 37 straipsnio 1 dalies d punktą ir 42 straipsnio 3 dalies b punktą.

3. Mokėtojo ir mokėjimo paslaugų teikėjo bendrojoje sutartyje gali būti susitarta, kad mokėtojas neturi teisės į grąžinimą, jei jis davė savo sutikimą įvykdyti mokėjimo operaciją tiesiogiai savo mokėjimo paslaugų teikėjui, ir mokėjimo paslaugų teikėjas arba gavėjas mokėtojui sutartu būdu pateikė, kai taikytina, informaciją apie būsimą mokėjimo operaciją ar sudarė sąlygas su ja susipažinti ne mažiau kaip prieš keturias savaites iki numatyto mokėjimo operacijos įvykdymo.

1. Valstybės narės užtikrina, kad gavimo momentu laikomas momentas, kai mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas gauna mokėjimo nurodymą, kurią tiesiogiai perdavė mokėtojas arba kuris netiesiogiai gautas iš gavėjo ar per gavėją. Jei gavimo momentas nėra mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjo darbo diena, laikoma, kad mokėjimo nurodymas gautas kitą darbo dieną. Mokėjimo paslaugų teikėjas gali nustatyti laiką besibai-giant darbo dienai, po kurio bet kuris gautas mokėjimo nurodymas laikomas gautu sekančią darbo dieną.

2. Jei mokėjimo nurodymą inicijuojantis mokėjimo paslaugos vartotojas ir jo mokėjimo paslaugų teikėjas susitaria, kad mokėjimo nurodymas turi būti pradėtas vykdyti konkrečią dieną ar tam tikro laikotarpio pabaigoje, arba dieną, kai mokėtojas pateikia lėšas savo mokėjimo paslaugų teikėjui, laikoma, kad priėmimo momentas 69 straipsnio tikslais įvyksta tą sutartą dieną. Jei sutarta diena nėra mokėjimo paslaugų teikėjo darbo diena, laikoma, kad mokėjimo nurodymas gautas sekančią darbo dieną.

65 straipsnis

Atsisakymas vykdyti mokėjimo nurodymus

63 straipsnis

Prašymai dėl gavėjo ar per jį inicijuotų mokėjimo operacijų sumų grąžinimo

1. Valstybės narės turi užtikrinti, kad mokėtojas galėtų prašyti grąžinti gavėjo ar per jį inicijuotos sankcionuotos mokėjimo operacijos sumą, kaip nurodyta 62 straipsnyje, per aštuonias savaites nuo dienos, kai lėšos buvo nurašytos iš sąskaitos.

2. Gavęs prašymą dėl grąžinimo, per dešimt darbo dienų mokėjimo paslaugų teikėjas grąžina visą mokėjimo operacijos sumą arba nurodo pateisinančias aplinkybes, dėl kurių jis atsisako ją atlyginti, nurodydamas įstaigas, į kuris mokėtojas gali kreiptis pagal 80–83 straipsnius, jeigu nesutinka su nurodytomis pateisinančiomis aplinkybėmis.

Pirmoje pastraipoje nurodyta mokėjimo paslaugų teikėjo atsisakymo atlikti grąžinimą teisė netaikoma 62 straipsnio 1 dalies ketvirtoje pastraipoje nurodytu atveju.

1. Kai mokėjimo paslaugų teikėjas atsisako vykdyti mokėjimo nurodymą, mokėjimo paslaugų vartotojui pranešama apie atsisakymą ir, jei įmanoma, apie atsisakymo priežastis ir visų faktinių klaidų, dėl kurių atsisakoma, ištaisymo procedūrą, išskyrus atvejus, kai tai draudžiama pagal kitus atitinkamus Bendrijos ar nacionalinės teisės aktus.

Mokėjimo paslaugų teikėjas sutartu būdu nedelsdamas pateikia pranešimą ar sudaro sąlygas su juo susipažinti, tačiau visais atvejais – per 69 straipsnyje nurodytus laikotarpius.

Bendrojoje sutartyje gali būti nustatyta sąlyga, kad mokėjimo paslaugų teikėjas gali imti mokesť už tokį pranešimą, jei atsisakymas yra objektyviai pagrįstas.

2. Tais atvejais, kai įvykdytos visos mokėtojo bendrojoje sutartyje nustatytos sąlygos, mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas negali atsisakyti įvykdyti sankcionuoto mokėjimo nurodymo nepriklausomai nuo to, ar mokėjimo nurodymas inicijuotas mokėtojo ar gavėjo arba per jį, išskyrus atvejus, kai tai draudžiama pagal kitus atitinkamus Bendrijos ar nacionalinės teisės aktus.

3. Taikant 69 ir 75 straipsnius, mokėjimo nurodymas, kurį atsisakyta vykdyti, laikomas negautu.

2 skirsnis

66 straipsnis

Mokėjimo nurodymo neatšaukiamumas

1. Valstybės narės užtikrina, kad mokėjimo paslaugų vartotojas negali atšaukti mokėjimo nurodymo po to, kai jį gauna mokėtojas mokėjimo paslaugų teikėjas, išskyrus atvejus, kai šiame straipsnyje nurodoma kitaip.

2. Kai mokėjimo operacija inicijuojama gavėjo ar per jį, mokėtojas negali atšaukti mokėjimo nurodymo po to, kai duotas mokėjimo nurodymas arba duotas jo sutikimas atlikti mokėjimo operaciją gavėjui.

3. Tačiau tiesioginio debeto atveju ir nepažeidžiant teisės į grąžinimą mokėtojas gali atšaukti mokėjimo nurodymą vėliausiai iki darbo dienos prieš dieną, kurią susitarta nurašyti lėšas iš sąskaitos, pabaigos.

4. 64 straipsnio 2 dalyje nurodytu atveju mokėjimo paslaugų vartotojas gali atšaukti mokėjimo nurodymą vėliausiai iki darbo dienos, einančios prieš sutartą dieną, pabaigos.

5. Po 1–4 dalyse nurodytų terminų mokėjimo nurodymas gali būti atšauktas tik tuo atveju, kai dėl to susitaria mokėjimo paslaugų vartotojas ir jo mokėjimo paslaugų teikėjas. Be to, 2 ir 3 dalyse nurodytais atvejais taip pat būtinas gavėjo sutikimas. Mokėjimo paslaugų teikėjas gali imti mokesį už atšaukimą, jei tai numatyta bendrojoje sutartyje.

67 straipsnis

Pervestos ir gautos sumos

1. Valstybės narės turi reikalauti, kad mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas, gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas ir mokėjimo paslaugų teikėjų tarpininkai pervestų visą mokėjimo operacijos sumą ir neatšaukėtų mokesčių iš pervestos sumos.

2. Tačiau gavėjas ir jo mokėjimo paslaugų teikėjas gali susitarti, kad mokėjimo paslaugų teikėjas atskaito savo mokesčius iš pervedamos sumos prieš ją įskaitytą į gavėjo sąskaitą. Tokiu atveju gavėjui pateikiamoje informacijoje visa mokėjimo operacijos suma ir mokesčiai nurodomi atskirai.

3. Jei iš pervestos sumos atskaitomi kiti negu 2 dalyje nurodyti mokesčiai, mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas užtikrina, kad gavėjas gautų visą mokėtojo inicijuotos mokėjimo operacijos sumą. Tais atvejais, kai mokėjimo operacija inicijuojama gavėjo ar per jį, jo mokėjimo paslaugų teikėjas užtikrina, kad gavėjas gautų visą mokėjimo operacijos sumą.

Įvykdymo laikas ir įskaitymo data

68 straipsnis

Taikymo sritis

1. Šis skirsnis taikomas:

- mokėjimo operacijoms eurais;
- nacionalinėms mokėjimo operacijoms atitinkamos euro zonos nepriklausančios valstybės narės valiuta; ir
- mokėjimo operacijoms, kurių metu atliekamas tik vienas valiutos perskaičiavimas tarp euro ir euro zonos nepriklausančios valstybės narės valiutos, laikantis sąlygos, kad reikiamas valiutos perskaičiavimas atliekamas atitinkamoje euro zonos nepriklausančioje valstybėje narėje ir, tarptautinių mokėjimo operacijų atveju, tarptautinis pervedimas atliekamas eurais.

2. Jei mokėjimo paslaugų vartotojas ir jo mokėjimo paslaugų teikėjas nesusitaria kitaip, šis skirsnis taikomas kitoms mokėjimo operacijoms, išskyrus 73 straipsnį, kuris nėra šalių dispozicijoje. Tačiau tuo atveju, jei mokėjimo paslaugų vartotojas ir jo mokėjimo paslaugų teikėjas susitaria dėl ilgesnio laikotarpio nei nurodyti 69 straipsnyje, Bendrijos viduje atliekamų mokėjimo operacijų atveju toks laikotarpis neviršija keturių darbo dienų nuo gavimo momento pagal 64 straipsnį.

69 straipsnis

Mokėjimo į mokėjimo sąskaitą operacijos

1. Valstybės narės turi reikalauti, kad mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas užtikrintų, jog po gavimo momento pagal 64 straipsnį mokėjimo operacijos suma būtų įskaityta į gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjo sąskaitą ne vėliau kaip iki kitos darbo dienos pabaigos. Iki 2012 m. sausio 1 d. mokėtojas ir jo mokėjimo paslaugų teikėjas gali susitarti dėl ne ilgesnio kaip trijų darbo dienų laikotarpio. Šie laikotarpiai gali būti pratęsti dar viena darbo diena popierine forma inicijuotų mokėjimo operacijų atveju.

2. Valstybės narės reikalauja, kad gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas nustatytų įskaitymo datą ir pervestų mokėjimo operacijos sumą į gavėjo mokėjimo sąskaitą, kai mokėjimo paslaugų teikėjas gauna lėšas kaip numatyta 73 straipsnyje.

3. Valstybės narės reikalauja, kad gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjui perduotų gavėjo ar per gavėją inicijuoto mokėjimo nurodymą per gavėjo ir jo mokėjimo paslaugų teikėjo sutartą laikotarpį, sudarant galimybę, kad mokėjimas tiesioginio debeto atveju būtų atliktas sutartą nustatytą dieną.

70 straipsnis

Atvejis, kai mokėjimo gavėjas neturi mokėjimo sąskaitos mokėjimo paslaugų teikėjo įstaigoje

Jei gavėjas neturi mokėjimo sąskaitos mokėjimo paslaugų teikėjo įstaigoje, tai mokėjimo paslaugų teikėjas, kuris gauna gavėjui skirtas lėšas, jas perveda gavėjui per 69 straipsnyje nustatytą laikotarpį.

71 straipsnis

Į mokėjimo sąskaitą įmokėti grynieji pinigai

Jei vartotojas įmoka grynuosius pinigus į mokėjimo sąskaitą toje mokėjimo paslaugų teikėjo įstaigoje tos mokėjimo sąskaitos valiuta, tai mokėjimo paslaugų teikėjas užtikrina, kad suma būtų galima disponuoti ir įskaitymo data būtų nustatyta iš karto po lėšų gavimo momento. Kai mokėjimo paslaugų vartotojas nėra vartotojas, suma galima disponuoti ir jos įskaitymo data turi būti ne vėliau kaip kitą darbo dieną po lėšų gavimo.

72 straipsnis

Nacionalinės mokėjimo operacijos

Nacionalinių mokėjimo operacijų atvejais valstybės narės gali numatyti trumpesnę, nei numatyta šiame skirsnyje, maksimalų mokėjimo operacijos įvykdymo terminą.

73 straipsnis

Įskaitymo data ir disponavimas lėšomis

1. Valstybės narės užtikrina, kad įskaitymo į gavėjo mokėjimo sąskaitą data būtų ne vėlesnė nei darbo diena, kurią mokėjimo operacijos suma įskaityta į gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjo sąskaitą.

Gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas užtikrina, kad gavėjas galėtų naudotis mokėjimo operacijos suma nedelsiant po to, kai ta suma įskaityta į gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjo sąskaitą.

2. Valstybės narės užtikrina, kad nurašymo iš mokėtojo mokėjimo sąskaitos data būtų ne ankstesnė nei momentas, kuriuo mokėjimo operacijos suma nurašoma iš tos mokėjimo sąskaitos.

3 skirsnis

Atsakomybė

74 straipsnis

Netinkami unikalūs identifikatoriai

1. Mokėjimo nurodymą vykdant pagal unikalų identifikatorių, jis laikomas tinkamai įvykdytu unikaliu identifikatoriumi nurodyto gavėjo atžvilgiu.

2. Jei mokėjimo paslaugų vartotojo pateiktas unikalus identifikatorius yra netinkamas, tai mokėjimo paslaugų teikėjas neatsako pagal 75 straipsnį už operacijos neįvykdymą arba netinkamą įvykdymą.

Tačiau mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas turi dėti deramas pastangas siekdamas atgauti mokėjimo operacijos lėšas.

Mokėjimo paslaugų teikėjas gali iš mokėjimo paslaugų vartotojo imti mokesť už lėšų grąžinimą, jei tai numatyta bendrojoje sutartyje.

3. Jei mokėjimo paslaugų vartotojas pateikia ne tik informaciją, nurodytą 37 straipsnio 1 dalies a punkte ar 42 straipsnio 2 dalies b punkte, bet ir papildomą informaciją, tai mokėjimo paslaugų teikėjas atsako tik už mokėjimo operacijų vykdymą pagal mokėjimo paslaugų vartotojo pateiktą unikalų identifikatorių.

75 straipsnis

Mokėjimo operacijos neįvykdymas arba netinkamas įvykdymas

1. Mokėtoju inicijavus mokėjimo nurodymą, jo mokėjimo paslaugų teikėjas, nepažeisdamas 58 straipsnio, 74 straipsnio 2 ir 3 dalių bei 78 straipsnio nuostatų, atsako mokėtoju už tinkamą mokėjimo operacijos vykdymą, išskyrus jei jis gali įrodyti mokėtoju ir, atitinkamai atvejais gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjui, kad gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas mokėjimo operacijos sumą gavo pagal 69 straipsnio 1 dalies nuostatas – tokiu atveju gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas yra atsakingas gavėjui už tinkamą mokėjimo operacijos vykdymą.

Kai mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjui kyla atsakomybė pagal pirmą pastraipą, jis nepagrįstai nedelsdamas grąžina mokėtoju neįvykdytos ar netinkamai įvykdytos mokėjimo operacijos sumą ir atitinkamai atvejais atstato mokėjimo sąskaitos, iš kurios ta suma nurašyta, likutį, kuris būtų, jei netinkamai įvykdyta mokėjimo operacija nebūtų buvusi atlikta.

Kai gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjui kyla atsakomybė pagal pirmą pastraipą, jis nedelsdamas suteikia gavėjui mokėjimo operacijos sumą ir atitinkamai atvejais įskaito atitinkamą sumą į gavėjo mokėjimo sąskaitą.

Jei mokėtojo inicijuoto mokėjimo nurodymo atveju mokėjimo operacija neįvykdoma arba įvykdoma netinkamai, mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas nepriklausomai nuo atsakomybės pagal šią dalį pareikalavus nedelsdamas imasi priemonių siekdamas atsekti mokėjimo operaciją ir praneša mokėtoju paieškos rezultatus.

2. Gavėjui ar per jį inicijavus mokėjimo nurodymą, jo mokėjimo paslaugų teikėjas, nepažeisdamas 58 straipsnio, 74 straipsnio 2 ir 3 dalių bei 78 straipsnio nuostatų, atsako gavėjui už tinkamą mokėjimo nurodymo perdavimą mokėtojo

mokėjimo paslaugų teikėjui pagal 69 straipsnio 3 dalies nuostatas. Kai gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas yra atsakingas pagal šią pastraipą, jis nedelsdamas atitinkamą mokėjimo nurodymą perduoda mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjui.

Be to, gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas, nepažeisdamas 58 straipsnio, 74 straipsnio 2 ir 3 dalių bei 78 straipsnio nuostatų, atsako gavėjui už mokėjimo operacijos tvarkymą laikydamasis 73 straipsnyje nustatytų pareigų. Kai gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas yra atsakingas pagal šią pastraipą, jis užtikrina, kad mokėjimo operacijos suma būtų pateikta gavėjui iš karto po to, kai ta suma įskaitoma į gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjo sąskaitą.

Neįvykdytos ar netinkamai įvykdytos mokėjimo operacijos, už kurią gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas neatsako pagal pirmą ir antrą pastraipas, atveju, mokėtoju atsako mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas. Kai mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas yra šiuo atveju atsakingas, jis tinkamai ir nepagrįstai nedelsdamas grąžina mokėtoju neįvykdytos arba netinkamai įvykdytos mokėjimo operacijos sumą ir kiekvienu atveju atstato mokėjimo sąskaitos, iš kurios ta suma nurašyta, likutį, kuris būtų, jei netinkamai įvykdyta mokėjimo operacija nebūtų buvusi atlikta.

Jei gavėjo ar per gavėją inicijuoto mokėjimo nurodymo atveju mokėjimo operacija neįvykdoma arba įvykdoma netinkamai, gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas nepriklausomai nuo atsakomybės pagal šią dalį pareikalavus nedelsdamas imasi priemonių siekdamas atsekti mokėjimo operaciją ir praneša gavėjui paieškos rezultatus.

3. Be to, mokėjimo paslaugų teikėjams kyla atsakomybė savo atitinkamų mokėjimo paslaugų vartotojų atžvilgiu už visus mokesčius, už kuriuos jie yra atsakingi, ir už visas palūkanas, kurios tenka mokėjimo paslaugų vartotojui dėl mokėjimo operacijos neįvykdymo ar netinkamo įvykdymo.

76 straipsnis

Papildoma finansinė kompensacija

Sprendimas dėl papildomos finansinės kompensacijos (be tos, kuri numatyta pagal šį skirsnį) gali būti priimtas pagal teisės aktus, taikomus mokėjimo paslaugų vartotojui ir jo mokėjimo paslaugų teikėjo sudarytai sutarčiai.

77 straipsnis

Atgręžtinio reikalavimo teisė

1. Jei mokėjimo paslaugų teikėjo atsakomybė pagal 75 straipsnį yra priskirtina kitam mokėjimo paslaugų teikėjui arba tarpininkui, tai tas kitas mokėjimo paslaugų teikėjas ar tarpininkas kompensuoja pirmojo mokėjimo paslaugų teikėjo patirtus nuostolius arba pagal 75 straipsnį sumokėtas sumas.

2. Papildoma finansinė kompensacija gali būti nustatyta remiantis mokėjimo paslaugų teikėjų ir (arba) tarpininkų susitarimais ir šiems susitarimams taikoma teisė.

78 straipsnis

Atsakomybės netaikymas

Atsakomybė pagal 2 ir 3 skirsnius netaikoma esant neįprastoms ir nenumatytoms aplinkybėms, kurių šalis, prašanti atsižvelgti į šias aplinkybes, negalėjo kontroliuoti ir kurių pasekmės būtų neišvengiamos nepaisant visų pastangų jų išvengti, arba kai mokėjimo paslaugų teikėją saisto kitos teisinės pareigos, nustatytos nacionalinės arba Bendrijos teisės aktuose.

4 SKYRIUS

Duomenų apsauga

79 straipsnis

Duomenų apsauga

Valstybės narės leidžia asmens duomenis tvarkyti mokėjimo sistemose ir mokėjimo paslaugų teikėjams, kai tai yra būtina siekiant užtikrinti sukčiavimo atliekant mokėjimus prevenciją, tyrimą ir nustatymą. Tokie asmens duomenys tvarkomi laikantis Direktyvos 95/46/EB nuostatų.

5 SKYRIUS

Skundai ir teisių gynimo ne teismo tvarka procedūros

1 skirsnis

Skundų procedūros

80 straipsnis

Skundai

1. Valstybės narės turi užtikrinti, kad būtų sukurtos procedūros, pagal kurias mokėjimo paslaugų vartotojai ir kitos suinteresuotos šalys, įskaitant vartotojų asociacijas, galėtų kompetentingoms institucijoms pateikti skundus, jei įtaria, kad mokėjimo paslaugų teikėjai pažeidė šios direktyvos nuostatas įgyvendinančių nacionalinės teisės aktų nuostatas.

2. Tinkamais atvejais ir nedarant poveikio teisei paduoti skundą teismui pagal nacionalinę proceso teisę, kompetentingos institucijos savo atsakyme skundą pateikusį asmenį informuoja apie 83 straipsnyje nustatyta tvarka sukurtas skundų ir teisių gynimo ne teismo tvarka procedūras.

81 straipsnis

Sankcijos

1. Valstybės narės nustato už pagal šią direktyvą priimtų nacionalinių nuostatų pažeidimus taikomų sankcijų taisykles ir imasi visų būtinų priemonių jų įgyvendinimui užtikrinti. Tokios sankcijos turi būti veiksmingos, proporcingos ir atgrasančios.

2. Iki 2009 m. lapkričio 1 d. valstybės narės praneša Komisijai apie 1 dalyje nurodytas nuostatas ir 82 straipsnyje nurodytas kompetentingas institucijas ir nedelsdamos jai praneša apie visus vėlesnius pakeitimus, darančius poveikį minėtoms nuostatomis ir institucijoms.

82 straipsnis

Kompetentingos institucijos

1. Valstybės narės imasi visų būtinų priemonių užtikrinti, kad 80 straipsnio 1 dalyje ir 81 straipsnio 1 dalyje numatytas skundų nagrinėjimo procedūras ir sankcijas atitinkamai administruotų institucijos, turinčios įgaliojimus užtikrinti, kad būtų laikomasi pagal šiame skirsnyje nustatytus reikalavimus priimtų nacionalinės teisės aktų nuostatų.

2. Pagal III ir IV antraštinės dalis priimtų nacionalinės teisės aktų nuostatų pažeidimo ar įtariamo pažeidimo atveju 1 dalyje nurodytos kompetentingos institucijos yra mokėjimo paslaugų teikėjo buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos, tačiau filialų ir tarpininkų, veikiančių naudojantis įsisteigimo teise, atveju – priimančiosios valstybės narės kompetentingos institucijos.

2 skirsnis

Teisių gynimo ne teismo tvarka procedūros

83 straipsnis

Teisių gynimas ne teismo tvarka

1. Valstybės narės užtikrina, kad būtų nustatytos tinkamos ir veiksmingos skundų ir teisių gynimo ne teismo tvarka procedūros, skirtos spręsti mokėjimo paslaugų vartotojų ir jų mokėjimo paslaugų teikėjų ginčus dėl pagal šią direktyvą kylančių teisių ir pareigų, atitinkamais atvejais pasitelkiant esamas įstaigas.

2. Tarptautinių ginčų atveju valstybės narės užtikrina, kad spręsdamos ginčus šios įstaigos aktyviai bendradarbiautų.

V ANTRAŠTINĖ DALIS

ĮGYVENDINIMO PRIEMONĖS IR MOKĖJIMŲ KOMITETAS

84 straipsnis

Įgyvendinimo priemonės

Siekdama atsizvelgti į mokėjimo paslaugų technologijų ir rinkos pokyčius bei užtikrinti vienodą šios direktyvos taikymą, Komisija, laikydama 85 straipsnio 2 dalyje nurodytos reguliavimo su tikrinimu tvarkos, gali patvirtinti įgyvendinimo priemones, skirtas pakeisti neesmines šios direktyvos nuostatas, susijusias su:

- priede pateikto veiklos rūšių sąrašo patikslinimu pagal 2–4 ir 16 straipsnius;
- mikroįmonės sąvokos, pagal 4 straipsnio 26 dalies prasmę, pakeitimu kartu su Rekomendacijos 2003/361/EB pakeitimu;

- 26 straipsnio 1 dalyje ir 61 straipsnio 1 dalyje nurodytų sumų atnaujinimu siekiant atsizvelgti į infliaciją ir reikšmingus pokyčius rinkoje.

85 straipsnis

Komitetas

1. Komisijai padeda iš valstybių narių atstovų sudarytas Mokėjimų komitetas, kuriam pirmininkauja Komisijos atstovas.

2. Kai kituose straipsniuose daroma nuoroda į šią dalį, taikomi Sprendimo 1999/468/EB 5a straipsnio 1–4 dalys ir 7 straipsnis atsizvelgiant į to sprendimo 8 straipsnio nuostatas.

VI ANTRAŠTINĖ DALIS

BAIGIAMOSIOS NUOSTATOS

86 straipsnis

Visiškas suderinimas

1. Nedarant poveikio 30 straipsnio 2 dalies, 33 straipsnio, 34 straipsnio 2 dalies, 45 straipsnio 6 dalies, 47 straipsnio 3 dalies, 48 straipsnio 3 dalies, 51 straipsnio 2 dalies, 52 straipsnio 3 dalies, 53 straipsnio 2 dalies, 61 straipsnio 3 dalies, 72 ir 88 straipsnių taikymui, kai šioje direktyvoje numatytos suderintos nuostatos, valstybės narės negali toliau taikyti arba nustatyti kitų nuostatų, nei nustatytos šioje direktyvoje.

2. Kai valstybė narė naudoja 1 dalyje nurodytomis galimybėmis, ji informuoja apie tai ir apie visus tolesnius pakeitimus Komisiją. Komisija paskelbia informaciją tinklavietėje arba sudaro sąlygas visuomenei susipažinti su ja kitu lengvai prieinamu būdu.

3. Valstybės narės užtikrina, kad mokėjimo paslaugų teikėjai nenukryptų mokėjimo paslaugų vartotojų nenaudai nuo šios direktyvos nuostatas įgyvendinančių arba jas atitinkančių nacionalinės teisės aktų nuostatų, išskyrus atvejus, kai tai aiškiai joje nustatyta.

Tačiau mokėjimo paslaugų teikėjai gali nuspręsti mokėjimo paslaugų vartotojams taikyti palankesnes sąlygas.

87 straipsnis

Peržiūra

Ne vėliau kaip iki 2012 m. lapkričio 1 d. Komisija pateikia Europos Parlamentui, Tarybai, Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komitetui bei Europos centriniam bankui ataskaitą apie šios direktyvos įgyvendinimą ir poveikį, visų pirma:

- galimą poreikį praplėsti direktyvos taikymo sritį ir ją taikyti mokėjimo operacijoms visomis valiutomis bei mokėjimo operacijoms, kai tik vieno iš mokėjimo paslaugų teikėjų buvimo vieta yra Bendrijoje,

- 6, 8 ir 9 straipsnių, susijusių su riziką ribojančiais reikalavimais mokėjimo įstaigoms, visų pirma reikalavimų nuosavoms lėšoms ir apsaugos reikalavimų, taikymą,
- galimą mokėjimo įstaigų teikiamo kredito, susijusio su mokėjimo paslaugomis, suteikimo, kaip išdėstyta 16 straipsnio 3 dalyje, poveikį,
- leidimo išdavimo mokėjimo įstaigoms reikalavimų galimą poveikį mokėjimo įstaigų ir kitų mokėjimo paslaugų teikėjų konkurencingumui ir naujų mokėjimo paslaugų teikėjų patekimo į rinką kliūtims,
- šios direktyvos 34 ir 53 straipsnių taikymą ir galimą poreikį patikslinti šios direktyvos taikymo sritį atsižvelgiant į mažos vertės mokėjimo priemonės ir elektroninius pinigų, ir
- 69 ir 75 straipsnių taikymą visų rūšių mokėjimo instrumentams ir taikymo veikimą, jei būtina,

kartu pateikdama pasiūlymą dėl direktyvos pakeitimo.

88 straipsnis

Pereinamojo laikotarpio nuostata

1. Nedarydamos poveikio Direktyvos 2005/60/EB ir kitų atitinkamų Bendrijos teisės aktų taikymui, valstybės narės juridiniams asmenims, kurie pradėjo vykdyti mokėjimo įstaigų veiklą iki 2007 m. gruodžio 25 d., kaip numatyta šioje direktyvoje, laikydamiesi galiojusių nacionalinės teisės aktų, leidžia tęsti šią veiklą be leidimo pagal 10 straipsnį atitinkamoje valstybėje narėje iki 2011 m. balandžio 30 d. Visiems šiems asmenims, kuriems šiuo laikotarpiu leidimas nesuteikiamas, draudžiama teikti mokėjimo paslaugas pagal 29 straipsnį.

2. Nepaisant 1 dalies nuostatų išimtis 10 straipsnyje nustatytam reikalavimui gauti leidimą finansinėms įstaigoms, kurios pradėjo veiklą, išvardytą Direktyvos 2006/48/EB I priedo 4 punkte, ir kurios atitinka tos direktyvos 24 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos e punkte nustatytas sąlygas, pagal nacionalinę teisę suteikiama iki 2007 m. gruodžio 25 d. Tačiau jos privalo buveinės valstybės narės kompetentingoms institucijoms pranešti apie šią veiklą iki 2007 m. gruodžio 25 d. Be to, pranešant būtina pateikti informaciją, parodančią, kad jos atitinka šios direktyvos 5 straipsnio a, d, g–i ir k bei l punktuose nustatytus reikalavimus. Jei kompetentingos institucijos įsitikina, kad šie reikalavimai įvykdyti, šios suinteresuotos finansinės institucijos registruojamos šios direktyvos 13 straipsnyje nustatyta tvarka. Valstybės narės gali savo kompetentingoms institucijoms leisti netaikyti šioms finansinėms įstaigoms šios direktyvos 5 straipsnyje nustatytą reikalavimą.

3. Valstybės narės gali numatyti, kad 1 dalyje nurodytiems juridiniams asmenims leidimas suteikiamas automatiškai ir šie asmenys įtraukiami į registrą pagal 13 straipsnį, jei kompetentingoms institucijoms įrodyta, kad 5 ir 10 straipsniuose nustatyti reikalavimai yra tenkinami. Prieš suteikdamos leidimus atitinkamiems subjektams, kompetentingos institucijos juos apie tai informuoja.

4. Nedarydamos poveikio Direktyvos 2005/60/EB ar kitų atitinkamų Bendrijos teisės aktų taikymui, valstybės narės fiziniams ar juridiniams asmenims, kurie pradėjo vykdyti mokėjimo įstaigų veiklą, kaip ji apibrėžta šioje direktyvoje, laikydamiesi nacionalinės teisės aktų, galiojusių iki 2007 m. gruodžio 25 d., ir kurie pagal 26 straipsnį turi teisę naudotis išimtimi, gali leisti tęsti šią veiklą atitinkamoje valstybėje narėje ne ilgesnį kaip 3 metų pereinamąjį laikotarpį, netaikant išimties pagal 26 straipsnį ir neįtraukiant šių asmenų į 13 straipsnyje numatytą registrą. Visiems šiems asmenims, kuriems šiuo laikotarpiu nepritaikoma išimtis, pagal 29 straipsnį draudžiama teikti mokėjimo paslaugas.

89 straipsnis

Direktyvos 97/7/EB pakeitimas

Direktyvos 97/7/EB 8 straipsnis išbraukiamas.

90 straipsnis

Direktyvos 2002/65/EB pakeitimai

Direktyva 2002/65/EB iš dalies keičiama taip:

1) 4 straipsnyje pridedama ši dalis:

„5. Kai taikytina ir 2007 m. lapkričio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2007/64/EB dėl mokėjimo paslaugų vidaus rinkoje (*), šios direktyvos 3 straipsnio 1 dalyje esančios su informavimu susijusios nuostatos, išskyrus 2 punkto c–g papunkčius, 3 punkto a, d ir e papunkčius bei 4 punkto b papunktį, pakeičiamos tos direktyvos 36, 37, 41 ir 42 straipsniais.

(*) OL L 319, 2007 12 5, p. 1.“;

2) 8 straipsnis išbraukiamas.

91 straipsnis

Direktyvos 2005/60/EB pakeitimai

Direktyva 2005/60/EB iš dalies keičiama taip:

1) 3 straipsnio 2 dalies a punktas pakeičiamas taip:

„a) įmonė, kuri nėra kredito įstaiga ir kuri verčiasi viena ar keliomis veiklos rūšimis, išvardytomis Direktyvos 2006/48/EB I priedo 2–12 punktuose ir 14 punkte, įskaitant valiutos keityklų veiklą;“;

2) 15 straipsnio 1 ir 2 dalys pakeičiamos taip:

„1. Jei valstybė narė leidžia, kad kredito ir finansų įstaigomis, nurodytomis 2 straipsnio 1 dalies 1 ar 2 punktuose ir esančiomis jos teritorijoje, valstybės viduje būtų remiamasi kaip trečiosiomis šalimis, tai ta valstybė narė bet kuriuo atveju leidžia, kad įstaigos ir asmenys, nurodyti 2 straipsnio 1 dalyje ir esantys jos teritorijoje, pagal 14 straipsnį pripažintų ir priimtų įstaigos, nurodytos 2 straipsnio 1 dalies 1 ar 2 punktuose (išskyrus valiutos

keityklas ir mokėjimo įstaigas, apibrėžtas 2007 m. lapkričio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2007/64/EB dėl mokėjimo paslaugų vidaus rinkoje 4 straipsnio 4 dalyje (*), kurios daugiausia teikia tos direktyvos priedo 6 punkte išvardytas mokėjimo paslaugas, įskaitant fizinius ir juridinius asmenis, besinaudojančius išimtimi pagal minėtos direktyvos 26 straipsnį), pagal šią direktyvą kitoje valstybėje narėje įvykdytų ir šios direktyvos 16 bei 18 straipsnių reikalavimus atitinkančių 8 straipsnio 1 dalies a–c punktuose nustatytų deramo klientų patikrinimo reikalavimų rezultatus, net jei dokumentai ar duomenys, kuriais grindžiami šie reikalavimai, skiriasi nuo tų, kurių reikalaujama toje valstybėje narėje, į kurią klientas nukreipiamas.

2. Jei valstybė narė leidžia, kad jos valiutos keityklomis, nurodytomis 3 straipsnio 2 dalies a punkte ir mokėjimo įstaigomis, apibrėžtomis Direktyvos 2007/64/EB dėl mokėjimo paslaugų vidaus rinkoje 4 straipsnio 4 dalyje, kurios daugiausia teikia tos direktyvos priedo 6 punkte išvardytas mokėjimo paslaugas, esančioms jos teritorijoje, valstybės viduje būtų remiamasi kaip trečiosiomis šalimis, tai ta valstybė narė bet kuriuo atveju jiems leidžia pagal šios direktyvos 14 straipsnio nuostatas pripažinti ir priimti pagal šią direktyvą kitoje valstybėje narėje tos pačios kategorijos įstaigos įvykdytų ir šios direktyvos 16 bei 18 straipsnių reikalavimus atitinkančių 8 straipsnio 1 dalies a–c punktuose nustatytų deramo klientų patikrinimo reikalavimų rezultatus, net jei dokumentai ar duomenys, kuriais grindžiami šie reikalavimai, skiriasi nuo tų, kurių reikalaujama toje valstybėje narėje, į kurią klientas nukreipiamas.

(*) OL L 319, 2007 12 5, p. 1.“;

3) 36 straipsnio 1 dalies antras sakinys išbraukiamas.

92 straipsnis

Direktyvos 2006/48/EB pakeitimai

Direktyvos 2006/48/EB I priedas iš dalies keičiamas taip:

1) I priedo 4 punktas pakeičiamas taip:

„4. „mokėjimo paslaugos“, kaip apibrėžta 2007 m. lapkričio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2007/64/EB dėl mokėjimo paslaugų vidaus rinkoje 4 straipsnio 3 dalyje (*)

(*) OL L 319, 2007 12 5, p. 1.“;

2) I priedo 5 punktas pakeičiamas taip:

„5. Kitų mokėjimo priemonių (pvz., kelionės čekių ir vekselių) išdavimas ir administravimas, jei šios veiklos neapima 4 punktas“.

93 straipsnis

Panaikinimas

Direktyva 97/5/EB yra panaikinama nuo 2009 m. lapkričio 1 d.

94 straipsnis

Perkėlimas į nacionalinę teisę

1. Valstybės narės priima įstatymus ir kitus teisės aktus, kurie, įsigalioję ne vėliau kaip iki 2009 m. lapkričio 1 d., įgyvendina šią direktyvą. Jos nedelsdamos apie tai informuoja Komisiją.

Valstybės narės, tvirtindamos tas priemones, daro jose nuorodą į šią direktyvą arba tokia nuoroda daroma jas oficialiai skelbiant. Nuorodos pateikimo tvarką nustato valstybės narės.

2. Valstybės narės pateikia Komisijai šios direktyvos taikymo srityje priimtų nacionalinės teisės aktų pagrindinių nuostatų tekstus.

95 straipsnis

Įsigaliojimas

Ši direktyva įsigalioja dvidešimtą dieną nuo jos paskelbimo *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje*.

96 straipsnis

Adresatai

Ši direktyva skirta valstybėms narėms.

Priimta Strasbūre 2007 m. lapkričio 13 d.

Europos Parlamento vardu

Pirmininkas

H.-G. PÖTTERING

Tarybos vardu

Pirmininkas

M. LOBO ANTUNES

PRIEDAS

MOKĖJIMO PASLAUGOS (4 STRAIPSNIO 3 PUNKTAS)

1. Paslaugos, kuriomis sudaromos sąlygos grynuosius pinigus įmokėti į mokėjimo sąskaitas, ir visos su mokėjimo sąskaitos tvarkymu susijusios operacijos.
 2. Paslaugos, kuriomis sudaromos sąlygos grynuosius pinigus išimti iš mokėjimo sąskaitos, ir visos su mokėjimo sąskaitos tvarkymu susijusios operacijos.
 3. Mokėjimo operacijų vykdymas, įskaitant lėšų pervedimą į mokėjimo sąskaitą, atidarytą vartotojo mokėjimo paslaugų teikėjo arba kito mokėjimo paslaugų teikėjo įstaigoje:
 - tiesioginio debeto pervedimų vykdymas, įskaitant vienkartinius tiesioginio debeto pervedimus,
 - mokėjimo operacijų vykdymas naudojantis mokėjimo kortele arba panašia priemone,
 - kredito pervedimų vykdymas, įskaitant periodinius pervedimus.
 4. Mokėjimo operacijų vykdymas, kai mokėjimo paslaugų vartotojui lėšos suteiktos pagal kredito liniją:
 - tiesioginio debeto pervedimų vykdymas, įskaitant vienkartinius tiesioginio debeto pervedimus,
 - mokėjimo operacijų vykdymas naudojantis mokėjimo kortele arba panašia priemone,
 - kredito pervedimų vykdymas, įskaitant periodinius pervedimus.
 5. Mokėjimo priemonių išdavimas ir (arba) priėmimas.
 6. Piniginės perlaidos.
 7. Mokėjimo operacijų vykdymas, kuriose mokėtojo sutikimas vykdyti mokėjimo operaciją duodamas naudojant telekomunikacijų priemones, skaitmeninį ar IT prietaisą, ir mokėjimas atliekamas telekomunikacijų, IT sistemos ar tinklo operatoriui, kuris yra tik tarpininkas tarp prekių ir paslaugų teikėjo ir mokėjimo paslaugų vartotojo.
-